© 2021 by Editura POLIROM
Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea prin orice mijloace şi sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziţia publică, inclusiv prin intemet sau prin reţele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informaţiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum şi alte fapte similare săvârşite fără permisiunea scrisă a deţinătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislaţiei cu privire la protecţia proprietăţii intelectuale şi se pedepsesc penal şi/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.
Foto copertă: © Adrian Şchiop
Foto autor: © Vlad Bâscă/Hi Film Productions
www.polirom.ro
Editura POLIROM
Iaşi, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506 Bucureşti, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1, sector 4, 040031, O.P. 53
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României:
ŞCHIOP, ADRIAN
Să ne fie la toţi la fel de rău: roman / Adrian Şchiop. - Iaşi: Polirom, 2021
ISBN 978-973-46-8389-5
821.135.1
Printed în ROMÂNIA

Adrian Şchiop Să ne fie la toţi la fel de rău

roman
POLIROM
2021

Pentru Vlăduţ

MRSK

Mulţumită încălzirii globale, 21 ianuarie, lunea albastră când, conform calculelor, urma să cadă peste specia noastră cea mai deprimantă zi din 2020, a trecut ok: pe la 3 mi-am terminat treaba şi atras de lumina moale de afară am scos bicicleta la o plimbare până la supermarket. Pe drum mi s-a făcut poftă să mai stau la murat în lumina zilei, să nu mă afund aşa repede într-un spaţiu închis; m-am dus în Parcul Tineretului, unde nu mi-am dezlipit fundul de pe bancă până soarele s-a dus spre apus şi frigul a început să pişte rău.

Plimbarea aia mi-a făcut poftă de mâncare; acasă mi-am încălzit o farfurie de orez cu pui la microunde şi la 6, pe întuneric, m-am dus la bar la doamna Jana, unde până la 9-30 am dovedit şase beri. După a treia bere m-am dus la WC şi acolo m-am întrebat de ce simte lumea nevoia să preseze cu degetul polistirenul de pe tavan; doar nu se sprijină de el, e prea înalt. Şi eu de ce simt nevoia să fac asta? Cred că totul a plecat de la primul care şi-a apăsat policele pe polistirenul moale - după aia nimic nu i-a mai putut opri pe ceilalţi s-o facă.

Acasă am lichidat un pet de 2,5 - şi pe la 12, deja umflat de atâta bere, am luat

bicicleta şi m-am dus la non-stopul de pe Soldat Toma Constantin, de unde am luat o votcă Kreskova slabă la 0,5 1, pe care am stins-o cu Fanta. Cu votca aia am reuşit în fine să mă fac praf.

A doua zi, când l-am cunoscut pe Florin, m-am târât în dinţi şi n-am putut să beau nimic.

L-am găsit pe Romeo - dar nu mi-am făcut iluzii că o să se ţină de cuvânt şi chiar o să vină, băiatul părea dubioşel; mi-a zis din prima că e poliţist şi că să-i cumpăr o sticlă de Sânge de taur la 1,5 1, că e mai ieftin, şi una de Pepsi la 2 1 - ceea ce, după ce discuţia s-a terminat şi m-am mai gândit puţin, mi s-a părut cusut cu aţă albă, ce poliţist spune pe site-uri de dating gay cu ce se ocupă? - fiindcă m-am lovit de asta pe Romeo, dacă cineva din poliţie sau armată îţi zice unde lucrează, poţi să fii sigur că n-o să te vezi cu el.

în plus, ce poliţist îţi cere să-i cumperi din prima de băut, fără să te cunoască? Deci, mi-am zis, omul minte, o fi vreun amărât de bodyguard care joacă o identitate pe care o învesteşte cu status să-şi tragă un pic de admiraţie. Zicea că la 8 seara iese -de la muncă şi pe la 9.30-10 apare pe la mine, ceea ce sună perfect credibil pentru un

bodyguard care bagă peste 12 ore, dar mai puţin pentru un poliţist.

Şi chiar aş fi preferat să fie bodyguard, nu-mi plac poliţiştii şi vederea unei uniforme de tablagiu pe stradă mă crispează, dacă nu pot s-o evit, reduc interacţiunea la minim, să trăiţi, poftiţi, mulţumesc, cele bune. Cu excepţia jandarmilor, care par simplă carne de tun şi cei mai cocalari dintre ei, „soldaţi ai forţei, întunericului şi ai plăcerii“, nu mă excită uniformele de poliţist, sunt turn-off.

Omul a apărut fără uniformă, în blugi şi geacă - dar, din păcate, nu minţea, poveştile se legau, se îmbucau prea bine cu viaţa privată ca să fie inventate: pe lângă detalii legate de job, colegi şi şefi, erau poveştile care se intricau cu viaţa personală; acolo e complicat să minţi, se vede la cusături - că i s-a propus să intre în poliţie în timpul stagiului militar, că nevastă-sa, care nu-l iubise, îl luase de bărbat pentru statut, dar îl urmase totuşi la Călăraşi, unde fusese detaşat; că nu a văzut nicio ţară străină până acum şi avea de gând să se pensioneze anticipat la 45, să vadă şi el ceva din lumea asta; că a păstrat distanţa faţă de vecini până când a murit maică-sa şi atunci ce să facă, i-a chemat la priveghi - şi cu ocazia asta a aflat cu surprindere că vecinii îl credeau şofer,

fiindcă uneori pleca dimineaţa la muncă, alteori seara, cum se nimereau turele; că un vecin în prag de pensie, Mircea, îi mai găteşte şi are grijă de apartament când serviciul îl poartă în misiuni în afara oraşului.

Era atipic ca poliţai, nu avea genul ăla de rezervă şi paranoie în interacţiunile cu necunoscuţii, gen atent la străinii prietenoşi care-i oferă acadele pe stradă - şi nici veselia forţată a omului care încearcă să te convingă că nu uniforma-l face, că dincolo de ea e un simpatic fără pereche, nu, omul pur şi simplu părea genul fără timidităţi şi complexe, care, odată ce câştigă încredere, sparge gheaţa repede, nu se împiedică în circumspecţii, calcule şi probabilităţi, o dă cum îi vine la gură, fără s-o gândească de două ori.

Mi-a zis - dar ce nu mi-a zis? - că de fapt e bi, şi-a început viaţa sexuală la 14, cu antrenorul lui de la fotbal, care s-a dat la el, iar combinaţia a durat până la 20, când s-a dus în armată; şi că în răstimpul ăsta, cât l-a futut pe antrenor, a schimbat mai multe gagici. Că a stat cu o femeie opt ani, a divorţat şi, pentru 11 luni, s-a combinat cu alta - şi când a părăsit-o a făcut-o pentru un puştan de 23, prieten cu frai-so mai mic, cu care a stat patru ani, până când ăla s-a cărat

în UK. Că nu se ascunde că îi plac bărbaţii, dar na, la muncă nu tre să se ştie, în rest i-a spus maică-sii, fraţilor, lui taică-su, singurul care a făcut urât. însă e un mare ipocrit, că el cu gura lui, când s-a îmbătat, i-a zis că freca bărbaţi contra cost, să facă rost de bani. Bani ca să aibă de băut, că un leu nu aducea în casă.

Dă-mi o pereche de chiloţi, mi-a zis înainte să intre la duş. M-oi fi uitat surprins la el că a simţit nevoia să adauge N-am programat ieşire pentru noaptea asta, te-am nimerit pe Romică.

Am căutat în dulap o pereche care mi-era mai largă.

Chiloţi normali n-ai, decât AZP-uri? Nu-i suport din armată, mă frecau la pulă. Şi-a scos-o din chiloţi, Sunt circumcis. Mai aveam unii şi mai largi de la taică-miu, deşelaţi de-atâtea purtări şi cu elasticul praf, îi culegeam de pe la genunchi - Aruncă dracului gioarsele astea, mi-a zis după ce i-a examinat.

La duş a lăsat uşa deschisă şi a continuat să vorbească, că văru-so Dani, adoptat de ai lui la patru ani, că impresarul de manelişti, cam moş, dar ce muie făcea, că nevastă-sa era dependentă de păcănele şi i-a mâncat o grămadă de bani. Eu nu înţelegeam foarte

clar ce povestea şi tot întrebam Ce-ai zis?, repetă te rog, şi a oftat înghiţindu-şi nervii şi a zis că pot să intru peste el şi să mă uit, nu-l deranjează - dar n-am făcut-o, chit că începusem să mă îmbăt, în sfârşit, la faze de-astea sunt timid. Doar când a ieşit de la duş îmbrăcat într-un halat lăsat de un prieten slăbuţ şi scund, halat căruia nu-i legase cordonul şi din care burta îi ieşea mare şi albă în faţă, am zis Mmm ce burtică sexy şi el a făcut Ha, Doamne apără şi a adăugat că a avut 120, dar a slăbit 20 de kile şi acum s-a stabilizat la 105. Era gras mişto, cu carne tare pe el, cum sunt working class heroes sau foştii sportivi, nu gras de-ăla fleşcăit de birou.

Şi fără nicio altă introducere mi-a zis Treci la pulă, că pe urmă vreau să mănânc ceva; ce ziceai că ai gătit?

Sexul a fost mai mult decât satisfăcător, omul futea bine, cam prea bine după gusturile mele, profesionist ca escorţii: nu punea măcar mâna pe pulă, nu săruta şi nu lua în braţe; soldăţeşte, aş zice - şi, după ce a mâncat şi a terminat sticla de vin, sărind de la una la alta, i s-a făcut somn şi, pe la 7 dimineaţa, s-a dus în cealaltă cameră să se culce. Sunt OCD-ist, mi-a zis, mă trezesc din orice. A dezninat ceasul de pe perete şi mi l-a

pus în braţe, Asta ca să nu-i scot bateria. Şi vezi că îmi place să fiu supt în somn, dă-i bătaie dacă-ţi vine.

Nici pe asta n-am făcut-o.

A doua zi m-am trezit înaintea lui, am mâncat ceva şi am început să lucrez pe laptop - dar după un sfert de oră s-a trezit şi el, Frate, baţi în tastele alea ca cu ciocanul, lasă-le mai uşor, că le omori.

Ai treabă? m-a întrebat, i-am răspuns că nu neapărat, pot s-o fac şi mai încolo. Aveam de scris trei ştiri pentru Iulian, dar nu era urgent, îi trebuiau pentru a doua zi. Lucram la o agenţie de publicitate, un job mai porno, care presupunea să iau un comunicat de presă şi să-l transform în 3-5 ştiri diferite, pe care şeful meu încerca să le plaseze la diverse portaluri de presă, nesemnate şi fără semnul de P de la Publicitate, ca ştiri pur şi simplu. îmi dădea 1.400 de lei pentru treaba asta prin care îmi aduceam contribuţia modestă la vasta maşinărie de fake news a lumii - dar mă lăsa să muncesc de acasă şi era un jobuleţ uşor, de 3-4 ore pe zi.

A dat drumul la TV, l-a pus pe Măruţă şi a început să-mi detalieze cine-i una, cine-i altul. După ce mă trezesc, mă oboseşte să mi se vorbească, sunt ca şarpele boa, am nevoie de trei ore să iau în posesie realitatea - şi, ca

să scap, m-am dus în bucătărie să gătesc şi el striga Vino puţin să vezi ceva; vreo chestie legată de vedetele alea. Şi eu ziceam E un dobitoc, Mamă ce proastă, Se îmbracă ca puia şi el zicea Eşti hater şi eu umflam din umeri, De-aia mă plac oamenii, şi la una din excursiile astea de la crătiţi în sufragerie, Cine mă, vaca aia de lapte? am zis.

Ha ha ha. Bă nu eşti un bărbat frumos, dar mă simt bine cu tine. Am luat-o ca pe un compliment, începeam să mă obişnuiesc cu stilul lui, omul nu minţea şi nu aburea, nu te legăna în iluzii ca Robert, în felul lui era straight şi onest, spunea ce gândeşte şi accepta să-i spui lucruri inconfortabile, le încasa ca soldatul, nu menaja şi nu aştepta să fie menajat.

La 3 a zis Gata, nu mai beau, tre să mă dezbăt până la 8; fă-mi o cafea şi dă-mi să mănânc.

La 5 s-a dus în dormitor să se îmbrace. Chiloţii şi-i lăsase pe fotoliu în sufragerie, îngrozitor de portocalii, îţi săreau în ochi ca un indicator rutier.

Să nu-ţi uiţi chiloţii Calvin Klein, i-am strigat - dar a zis că nu-i mai cară după el, îi ia când mai trece pe la mine.

Dă-mi o pereche de şosete, că astea put, a zis, ieşind în chiloţi din dormitor. I-am dat.

Sper că nu pleci în chiloţi la serviciu, ia-ţi

şi tu nişte pantaloni pe tine.

Ce? a făcut ochii mari. Ha ha ha.

Hai baftă, vezi ce faci.

în dormitor nu făcuse patul - dar tricoul pe care i-l dădusem era împăturit pe un scaun.

Când Dani a apărut în familia lor, prin 96, taică-su renunţase de trei ani la serviciu şi începuseră să adune datorii la întreţinere. Copilul era al unei surori de-a lui taică-su, care murise de cancer - şi niciunul din fraţi nu vroia să şi-l ia pe cap, iar taică-su a zis îl iau eu dacă vindeţi casa părintească şi banii rămân la mine, iar fraţii lui au zis Aşa facem. De banii ăia s-a ales praful - nu i-a băgat măcar la întreţinere, s-au topit pe alcool, inflaţie şi viaţă bună. Când l-a văzut pe copilul ăla de patru ani, cu părul lung ca o fetiţă, cum plimbă ochi mari de la unul la altul din cameră şi nici măcar nu plânge, când l-a văzut aşa tăcut şi speriat, nu ştiu, copilul ăla i-a rupt inima. Şi cel mai mult îi plăcea ca seara, înainte să se culce, să-l pieptene - lasă-mă pe mine să-i descâlcesc părul, îi zicea maică-sii şi apoi îl lua la el pe genunchi.

Chiloţii, şosetele şi aşternuturile le spăl la 90 de grade - şi am pus şi chiloţii lui la spălat; când i-am scos, dezastru, se

întinseseră şi atârnau ca chiloţii de la taicămiu. Florine, i-am dat mesaj, ţi-am fiert chiloţii în maşina de spălat şi s-au făcut ciorbă - dar n-a răspuns decât mai târziu că nu poate veni a doua zi din tura de noapte, dar că vine în ziua următoare. Să nu uit de sticla de vin şi Pepsi - dar să iau Pepsi Twist dacă găsesc.

Au fost în total vreo trei întâlniri în care a rămas peste noapte la mine, iar lucrurile au început destul de repede s-o ia razna, de la a doua întâlnire.

De obicei apărea seara, din tura de dimineaţă - lucra 12 cu 24 sau 12 cu 48. Mă găsea gătind - şi nu pot să zic că o făceam inocent; oamenilor singuri le place să miroasă a mâncare în casă când vin de la serviciu, asta le dă o aparenţă de cămin; dacă sunt graşi şi mâncăcioşi, cu atât mai mult. Dar nu mânca, zicea că nu-i e foame sau că a mâncat la serviciu; mânca târziu, pe la 4-5 noaptea, când era deja ţăndări şi-l rodea stomacul de la alcool.

îmi cerea chiloţi, tricou şi pantaloni de casă - sau toate trei la un loc; de fapt pantaloni de casă a început să-mi ceară mai târziu, pe atunci purta izmene negre de trening pe sub blugii cu care venea de la serviciu şi rămânea în ele. Schimba canalul de pe ştiri pe Asia Express, reality show-ul

ăla pe format backpacking cu cupluri paraşutate în ţări din Asia şi lăsate să se descurce fără un ban în portofel.

Eu câr̂âiam că mă enervează de mor backpacke- reala, că toţi backpackerii ăştia sunt nişte căcănari siniştri, cunoscusem grămezi în Noua Zeelandă, unde încercasem cândva să emigrez. Kosta, un amic de Facebook, a postat o chestie în care am regăsit perfect trăsăturile speciei, o dau direct cu copy-paste: „Eram într-un hostel în Franţa. împărţeam camera cu un traveller polonez şi ne-am împrietenit. Un băiat deştept, îi plăcea Cioran, citise tot ce se tradusese în poloneză. Cum eram foarte săraci, împărţeam ţigările, adică eu le împărţeam pe ale mele cu el, deşi el mai scotea bani de la bancomat. în fine, cum se apropiau de sfârşit proviziile, i-am zis că o să trebuiască să cumpere şi el. Sigur, cum altfel! Când am rămas şi fără bani, şi fără ţigări i-am zis Marcin, ma friend, it’s your turn. S-a uitat nedumerit la mine cu aerul că nu pricepe ce vreau să spun. într-un final i-a picat fisa şi mi-a zis: aaaaaaa, ştii, m-am lăsat de fumat... Ei bine, de-atunci când aud de travelleri mă apucă nervii“.

El că să nu mai dau cu ură, că ură dai, ură primeşti - şi s-a pus pe băut: întâi bere la pet,

apoi oroarea aia de vin dulce cu Pepsi. Beat, i s-a făcut chef de muzică şi dădea TV-ul pe mute, a stins lumina, a băgat puţa de la boxe în mobil; aveam mobile identice, acelaşi model vechiuţ de Samsung - şi tot aşa de căpătat. Mie mi-l dăduse o verişoară, lui un vecin căruia îi împrumutase bani şi i l-a dat în loc de datorie. Gusturile lui mergeau spre latino şi manele - dar mai mult latino, manele băga doar după ce se îmbăta şi pentru că ştia că le prefer; dar dacă la primele acorduri făceam pe deşteptul zicând ce piesă e şi cine o cântă se enerva, Am înţeles că ştii, că ai doctorat, dar nu mai comenta atât, lasă-mă să ascult piesa.

Nu-mi mai amintesc cum a pornit - poate că de la chiloţii Calvin Klein, de care-i părea rău că erau de firmă şi noi costau o căruţă de bani, dar lui îi adusese de la pocăiţi taică-su, la fel ca geaca Salomon; că dă-l în pulă de boschetar, că tot Florin trebuie să umble după acte să-i facă pensie, că aşa e Florin fraier, ce contează că nu merită, două proprietăţi a pierdut moşul la viaţa lui, noroc cu Florin că s-a ocupat de apartamentul din Pantelimon, dacă Florin după armată n-ar fi vorbit cu agenţia imobiliară, l-ar fi executat silit şi s-ar fi ales cu mai nimic. Că după ce a plătit datoriile de-abia au mai rămas bani

pentru un coteţ de casă la Ştefăneşti, dar a mâncat-o moşul şi pe aia.

în sfârşit, ar fi putut porni de aici, deşi mai repede a pornit de la faptul că-i rămăsese în cap că am terminat ceva cu Psihologia... Da, se poate, îmi aduc aminte cum întindea coarda şi-mi cerea ba să rabatez geamul, ba să mut scrumiera că-i vine fumul în nas, pe ton din ce în ce mai imperativ, şi pentru că era încă musafir i le înghiţeam - dar când a stins lumina şi a zis întinde patul i-am tăiat-o soft, burghez, Zi şi tu te rog, conştient că aşa i-o dau pe o chestie de clasă - şi el s-a strâmbat, Bine, hai, te rog, şi atunci ca să-i dreg orgoliul i-am găsit scuza că da, e defor- maţie profesională de la serviciu şi el a ciulit urechile şi a întrebat cum adică deformaţie profesională şi i-am zis că aşa cum profesorii tind să explice prea mult, aşa şi poliţiştii să dea ordine sau să creadă că-i iei la pulă şi vrei să le subminezi autoritatea când faci o glumă.

I-am explicat toate chestiile astea cât am întins patul, dar, deşi era deja în chiloţi, s-a răzgândit, N-am chef să te fut, te fut mai încolo, după ce fac duş.

Şi mi-a zis O fi şi ce zici tu, dar e şi faza că eu sunt maşter, mă excită treaba asta, să

domin - şi eu am zis Pe mine nu. Şi el mi-a explicat ca la proşti Păi nu, nu tu trebuie să domini, tu trebuie doar să mă asculţi, să-mi lingi degetele de la picioare, să-mi dai limbi în cur, să-mi înghiţi slobozul şi eu dădeam din cap Aha, am înţeles; şi la faza cu sperma l-am întrerupt şi l-am întrebat Adică s-o beau ca pe ouă crude? - şi el a zis întâi Da - apoi s-a uitat chiorâş la mine, Tu faci mişto? Şi atunci am dat măştile jos şi i-am răspuns Bă Florine nici eu nu ştiu, dar nu prea am filme de astea; îmi place să fiu dominat, am o chestie submisivă la care răspund - dar chestiile alea mi-e cam silă să le fac. Cu mine o s-o faci, a zis, nu acum, nu te forţez s-o faci dacă n-ai plăcere, dar o s-o faci. Dar, a adăugat, să nu te prind cu puia sau deştele pe la cur, că fac urât, ne-am înţeles? Nu mă interesează cât de versatil eşti, ţi-o zic acum ca să nu avem discuţii.

în sfârşit, poate că chestiile au mers în paralel, după ce se îmbăta omului i se dezlega limba şi-n timp ce mă futea continua să vorbească - şi deja de la a doua întâlnire a început să mă fută fracţionat, respectiv vorbea şi, când simţea că-mi scade interesul, zicea Treci la pulă; mă futea vreo cinci minute şi apoi, când vedea că m-am înviorat, zicea Stoooop!, toarnă-mi vin şi îşi continua

povestea din punctul în care o lăsase. Mă ţinea aşa toată noaptea — ceea ce nu pot să zic că îmi displăcea, în viaţa mea n-am luat atâta pulă cât mi-a dat băiatul ăsta.

Dacă-l întrerupeam când vorbea, ridica degetul şi zicea Lasă-mă să termin, pe urmă povesteşti tu; câteodată îşi amintea că voisem să zic şi eu ceva şi atunci mă invita răstit, Poftim, acum zi tu ce-ai vrut să zici - şi dacă mă lungeam prea mult mă întreba Gata?, ai terminat?, pot să zic şi eu ceva? Sau Am înţeles, gata, nu mai trebuie să-mi explici - pe stilul ăsta cazon de am înţeles să trăiţi, cu lucruri care se spun clar, concis şi o singură dată.

Acuma, pentru că eram la fel de dipsoman ca el, mai apăreau goluri de memorie, iar omul, când relua a doua zi povestea, se enerva că nu reţinusem vreun amănunt deja relatat şi-mi reproşa Dar ţi-am mai zis, de câte ori să-ţi mai spun ca să ţii minte? Avea o memorie de elefant - şi nu doar în ce ţine de propriul trecut, ci aşa, în general, oricât de beat ar fi fost observa şi reţinea totul, iar particularitatea bizară a memoriei lui era că înregistra toate amănuntele ca o bandă de casetofon, la aceeaşi intensitate; memoria oamenilor funcţionează după ecou afectiv şi semnificaţia ataşată detaliilor, vreau să zic

că reţine dintr-un context mai degrabă detaliile care interesează şi ating afectiv, pe restul le îngroapă; la el nu, totul era înregistrat la rece, detaşat, pe scurt, o memorie nemodulată afectiv.

în plus, povestind, sărea de la una la alta, mă lua cu ameţeală, deci pe undeva era normal să se mai caşte golurile alea de memorie; el însuşi se rătăcea în poveşti şi mă întreba De la ce am plecat?, ce-am vrut să zic? Şi eu nu-mi aminteam întotdeauna, iar el, în acelaşi stil cazon, mă scutura nervos Nu eşti atent, de ce nu eşti atent?... Şi anesteziat de alcool omul povestea despre job, fraţi, apartamente vândute pe nimic, bătăi mâncate de la taică-su, o copilărie săracă lucie.

Când a ajuns să-mi povestească despre cum a trebuit s-o identifice la morgă pe maică-sa, dispărută de acasă de trei zile, plângea ţăndări de beat în pat, cu mâinile sub cap.

Şi că după moartea maică-sii l-au luat gândurile negre, dar a ţinut în el şi a dat în OCD, nu pleca din casă până nu verifica de trei ori gazul apa lumina, iar la muncă pistolul, să aibă piedica pusă. Nu, a ţinut în el şi n-a povestit nimănui prin ce-a trecut, să nu păţească ca băiatul ăla de la Circulaţie,

căruia i-au luat pistolul.

Am avut imboldul să mă ridic şi să-l iau de după umeri sau să-l mângâi pe cap - şi chiar am făcut-o, timid şi ezitant, şi el m-a mârâit să nu-l mai mângâi pe cap, că nu e câine.

Şi, redevenind brusc lucid, a zis că nici să dea o cârcă de bani la psiholog nu-i convine, ăştia te belesc de bani odată ce intri pe mâna lor. Plus că povestesc între ei mai rău ca femeile, o să spună la alt coleg care o să spună la alt coleg şi uite aşa o să ajungă şi la urechile vreunui psiholog de la Inspectorat. Nu, el m-a găsit pe mine pentru treaba asta şi o să fim prieteni mult şi bine, iar dator n-o să-mi rămână, o să mă fută pe săturate.

Pe maică-sa o ţinea la el - dar când s-a întâmplat asta era de două zile la Feteşti cu munca şi n-a sunat-o. Când în fine a făcut-o, femeia avea telefonul închis şi atunci s-a neliniştit, s-a întors de urgenţă la Bucureşti, unde a găsit garsoniera descuiată şi pe maică-sa - nicăieri. A intrat în panică, a început să dea telefoane, întâi la Spitalul 9, dar nu figura în registrul de intrări - şi apoi la poliţie, la persoane găsite moarte, şi acolo i-au spus că o anume Maria Prodan a fost găsită îngheţată sub un pod şi l-au îndrumat la morgă şi acolo, sub un nailon, cu sternul şi abdomenul cusute, a trebuit s-o identifice pe

maică-sa. Cât a fost prins cu înmormântarea a fost cum a fost, că singur a trebuit să aranjeze tot, vorbit cu popă, cumpărat loc de veci, aranjat mâncare şi băutură pentru pomană - dar apoi l-au luat gândurile negre, să se spânzure cu cureaua groasă de la muncă, îi venise să se taie pe braţe; dar n-o făcuse, ar fi rămas urme şi la muncă l-ar fi întrebat Ce s-a întâmplat cu tine Prodane? şi s-ar fi terminat nasol. Auzise de un băiat de la Circulaţie care, după ce l-a părăsit nevasta, s-a dus la psiholoaga de la Inspectorat. Şi aia, după ce îl trimisese la psihiatru, a raportat mai departe, încât i-au luat arma şi l-au mutat pe un job de figurant - nu, clar, nimeni de la muncă nu trebuia să ştie cum se simte. Apoi fraţii au început să-i reproşeze că a omorât-o pe maică-sa, că n-a avut grijă de ea. După asta a dat în OCD.

Şi a doua zi după confesiunea aia care s-a lăsat cu plâns şi cu promisiuni de prietenie eternă mi-am făcut curaj să-i zic Băi Florine, mie-mi place de tine - iar el, ferm şi sec, mi-a zis Nu te îndrăgosti, nu vreau isterii şi scandaluri, nu mă interesează o relaţie cu tine. Şi ce să mai zici la asta, am înghiţit-o şi am zis Gata şefu, s-a făcut, nu mă îndrăgostesc.

M-am dus la bucătărie şi m-am apucat de

gătit (urma să intre seara, în tura de noapte); am făcut, pare-mi-se, pulpe de pui la cuptor cu cartofi copţi şi când le-am terminat şi am dat să pun în farfurii a zis să le las să se mai răcească, doar ştiu că i se fut dinţii puşi de la fierbinte şi apoi a spus Sau ştii ce?, mai bine dă-mi din ciorba de aseară şi pulpele alea pune-mi-le la serviciu - şi atunci am întrebat din pură perversitate Pe amândouă?, eşti sigur? şi el a răspuns inocent Da, pe amândouă.

Apoi a apărut din tura de noapte pe la 10 dimineaţa - şi posibil ca, înainte să se îmbete, să-mi fi dat o pulă fermă, de stăpân, am o amintire cu mine stând capră şi el futându-mă dur, sănătos şi eu ter- minându-mă din greşeală înaintea lui, îmi pare rău, m-am scăpat - şi el, gentil, zicând Lasă, îmi dau drumul când te-oi fute mai încolo.

Venise cu un pet de Bergenbier sau Holsten, chip- suri şi seminţe - şi s-a instalat în faţa TV-ului, la Măruţă; după ce s-a plictisit s-a dus în bucătărie şi mi-a reproşat că-s dezordonat, că ar trebui să spăl vasele după ce mănânc - şi am zis că le las să se adune şi le spăl înainte să gătesc.

Nu, că-s prea multe şi înnebuneşte să le ştie claie peste grămadă în chiuvetă şi întinse pe tot blatul.

în sfârşit, exista şi soluţia finală, când mă invadează vasele le car în cadă şi le las la înmuiat sub detergent - dar n-a vrut-o.

Aşa, sunt curat şi nu put, a adăugat examinându-mă critic, dar în casă e cam jeg şi nu-i obişnuit, că la el e bec.

All in all, concluzia a fost că de acum înainte el se ocupă de bucătărie, eu de sufragerie, iar baia pică în sarcina amândurora.

A luat frumos vasele şi le-a aranjat turnuleţe pe categorii - chemându-mă din sufragerie să-mi explice logica după care o făcuse, că îmi simplifică mult munca. Apoi a descoperit că nu mai e loc în gunoi şi a început să-l sorteze, deşi o făcusem deja - dar tot a mai descoperit o doză de bere şi una de cola mică. Şi până la sfârşit a insistat ca el să ducă gunoiul, după ce scormonea să vadă dacă am făcut blestemata aia de sortare, bălăcărind dacă găsea prin ea vreun pet, la dracu, punga aia cu gunoaie părea să-l atragă ca pe maidanezi.

Dar după ce s-a întors n-a mai avut chef de spălat vase - oricum nu-l luasem în serios, apreciasem per- formance-ul ca atare, când cineva se apucă să facă chestii de-astea într-o casă străină înseamnă că are nevoie să-şi dea iluzia de viaţă casnică, să se înstăpâ-

nească acolo.

De băut m-am apucat pe la 4 p.m., însă pe la 5 am simţit nevoia să ies din casă, fusese o zi neverosimil de caldă pentru un sfârşit de ianuarie, cu temperaturi de aprilie, şi i-am zis să mergem la doamna Jana, terasa unde îmi lichefiez creierul. El s-a alarmat şi a zis Lucrez la gară, o grămadă din puleţii care o freacă pe acolo stau în Ferentari - şi o bucată am dus muncă de convingere că, deşi lumea de la terasă ştie că-mi place puia, apar cu o grămadă de oameni şi că cei mai mulţi dintre ei sunt straight. Bine, a decis, m-ai futut de cap de-am ameţit - cred că dacă n-ar fi fost praf n-ar fi acceptat.

Sunt două terase pe strada mea: una cu mese dispuse ca la cantină, să intre cât mai multă lume, cu preţuri sociale, 3-3,5 lei berea, care atrag săracii din ghetoul din proximitate, şi alta mai selectă, cu mese de patru persoane şi preţuri ceva mai mari, 3,5-4 lei, care selectează clientela, o saltă de la lum- peni spre muncitori şi lucrători cu studii medii în aparatul de stat. Pe iarnă, peste jumătate din terasă se trage o ţiplă cu un perete semitransparent care lasă să intre lumina şi căldura zgârcită a soarelui.

Crâşmele din Ferentari sunt ca maşinile hibrid care merg şi pe benzină, şi pe curent,

funcţionând şi ca magazine alimentare; or, şi terasa doamnei Jana e dublată de un magazin cu de toate. Crâşma ei hibridă e cel mai updatat tehnologic loc al zonei: are xerox, printer, scanner, WiFi gratis, Moneygram, Western Union, chestii hitech la care prestează ca un ucenic vrăjitor dl. Nae, angajatul doamnei Jana.

Era marţi, ziua în care la Iulică, crâşma de săraci, e închis, deci locul era full, dar din fericire am găsit o masă în cubul de ţiplă. Florin şi-a pus căştile pe urechi, de fapt doar într-o ureche şi-a băgat mufa - şi era un peisaj cam straniu pentru clienţii barului cu mufa aia în ureche.

Am atenţie distributivă, mi-a zis, cu o ureche te ascult pe tine, iar cu cealaltă aud tot ce vorbesc oamenii de aici şi mă înnebunesc de cap. însă nu cred că e doar asta, pur şi simplu rumoarea şi aglomeraţia îl agitau, îi dădeau cu panică şi OCD, iar pe panică simţurile se ascut, devin alerte; de pildă, eu bâţâiam din picior şi m-a strâns de genunchi, să încetez că-l stresează faza asta.

Cum era muci, i-a dat cinci lei unui bătrân care a scăpat privirilor vigilente ale doamnei Jana şi s-a strecurat pe terasă să plaseze nişte nenorociri de vase de plastic galben, Ţine-ţi moşule oalele, n-am nevoie.

Pe lângă asta, l-a mâncat în cur să se bage-n discuţiile de la alte mese. în sfârşit, tema zilei la ora aia devenea încet-încet pandemia, localizată la ora aia mostly în China - şi cu doamna Jana făceam pe deşteptul că e o gripă ca oricare alta, cu prognostic ceva mai grav, dar nimic serios; doamna Jana clătina neîncrezătoare din cap, Bine măi Adi, dacă e aşa, de ce au închis ăia oraşul? Şi eu îi trimiteam pe WhatsApp ca imbecilul linkuri quality din publicaţii prestigioase, cu facts şi statistics.

Unul de la altă masă zicea că sigur e un virus făcut de americani să-i îngroape pe chinezi, Florin s-a băgat peste el cu altă conspiraţie şi atunci m-am băgat şi eu în discuţie să-l fac pierdut pe Florin care era praf şi pus pe harţă, i le tăia agresiv cetăţeanului paşnic cu trei idei de ţicnit blând în cap, în sfârşit, discuţia era că virusul nu se poate transmite de la lilieci la om, că asta sigur e o petardă comunistă ca să acopere adevărul virusului scăpat din laborator, Florin i le tăia ăluia susţinând că nu ştie nimic, să mai citească, virusul a fost scăpat din greşeală de chinezi din cuşcă şi aşa a ajuns să facă prăpăd pe străzi - şi am încercat deci să deturnez discuţia, că viruşii suferă mutaţii mult mai uşor decât microbii,

că nu e primul virus care s-a transmis de la animale la om; înainte a fost H5N1 care s-a transmis de la păsări la om, acum distanţa genetică e chiar mai mică, fiind transmis de la mamifer la alt mamifer, DECI SE POATE, iar Florin mi-a tăiat-o, Taci, explici prea mult, nu vezi că plictiseşti lumea? şi asta m-a enervat fantastic, pentru că punerea la punct nu se întâmpla între cei patru pereţi ai apartamentului meu, unde putea la o adică să-mi lipească şi un dos de palmă, ci în public, unde era în joc prestigiul meu de intelectual umanişt; şi, uitându-mă la el, uitându-mă la cei din jur, am realizat că e constituit din acelaşi aluat proletar ca restul, nimic nu-l distinge: aceleaşi ţoale, aceeaşi conformaţie fizică de om lihnit după carbohidraţii cu care fusese îndopat în copilărie, acelaşi cap plin de conspiraţii, aceeaşi atitudine asertivă pentru care nu adevărul contează într-o discuţie, ci cine iese deasupra.

Ok, omul nu era tot timpul aşa, până pe la un pet se controla, dar mai încolo beţia scotea din el mediul de lumpeni în care crescuse; şi m-am gândit că poliţia sau armata e plină de băieţi de-ăştia pe care i-a ridicat din sărăcie, i-a îmbrăcat şi i-a educat cum a putut, le-a scos violenţa şi

grandomania din cap, i-a disciplinat şi i-a învăţat să asculte şi alte voci decât cele din capul lor. Şi că în lumea meschină în care trăiam, care se închidea ermetic în caste, oferea unul din tot mai puţinele culoare prin care săracii puteau să salte ca status, să ajungă între burghezi - dacă nu ei, copiii lor cu siguranţă aveau să fie îndopaţi cu meditaţii ca să intre la o facultate pe bune: Mihai, un prieten psihiatru care lucra în Elveţia, provenea dintr-o familie de-asta, cu tată poliţai într-un orăşel prăpădit din Ardeal.

Ce-a făcut tata pentru noi, zicea, a dat din cur să ne facă şi apoi pa, ne-a lăsat pe mine şi pe mama să-i creştem pe fraţii mei. La 6 mama ieşea din casă să ajungă în Băneasa să spele scări de bloc şi apoi descurcă-te, Florine: eu îi îmbrăcam şi-i spălam pe faţă dimineaţa, eu le dădeam să mănânce şi-i trimiteam la şcoală, eu îi întrebam seara de teme. Cine îneca căţeluşii ţiganilor de la case, două străzi mai încolo? Florin îi îneca. Lua noaptea Florin sacul de pânză, mergea la ţigani, băga căţeluşii şi 10 lei în buzunar, zicea bogdaproste şi se ducea cu sacul la lac. Lăsaţi tanti Vica, ziceam când o vedeam jos pe baba de la 4, vă duc eu plasele până la apartament şi baba ce să facă, mă lăsa să i le urc şi îmi dădea un leu. Du-te Florin la

vecina Lina şi cere-i trei ouă şi Florin se ducea, că nu-i era ruşine să ceară pentru fraţi; dar omul îţi dă o dată, îţi dă de două ori, dar a treia oară îţi zice că nu-ţi mai dau, tată-to ăla are şi el două braţe să muncească ca mine. Şi mama îmi zicea Bravo Florinei, pe tine mă bazez, că în nădejdea lui taică-tu ne mănâncă păduchii.

Prin urmare, mi-am înghiţit furia, mi-am zis dă-l în pulă de poliţai complexat, şi pe ăsta îl roade la ficat că îl fac pe deşteptăciune, că vin şi am acces la lumi la care nici n-a visat şi cu care a intrat tangenţial în contact, în cazul în care puia l-a purtat prin ele, dar care, după un futai două l-au scuipat afară. Dă-i frate cu Taci şi cu Explici prea mult, dacă atâta poţi - şi, ajuns acasă, l-am lăsat masochist să mă pună la punct, îi ziceam doar, zâmbind cu toţi dinţii, Eşti cicălitor Florin sau Vezi?, iar eşti confrun- taţional, cuvântul magic din psihologie care-l liniştea, în sfârşit, o făceam în ideea să se calmeze dracului odată, să iasă din zona aia de complex de clasă care ocupa aiurea timpul şi împuţea atmosfera. Acuma, la drept vorbind, cred că îmi şi place să mă fac preş, cu toţi tipii care au contat am făcut asta, i-am lăsat să mă comande - şi când m-a invitat să mai pun şi eu muzică i-am zis să chill, La mine-n casă cine fute face regulile,

deci stai liniştit la butoane.

În sfârşit, pe la 1 sau 2 noaptea, deja ţăndări amândoi, i-a venit ideea să-l angajeze pe taică-su până-i rezolvă pensia, Fă-i tu un CV. L-a sunat pe taică-su, Unde şi cât ai lucrat bă în timpul lui Ceaşcă? Telefonul era pe speaker şi eu notam tot pe pagina goală de la sfârşitul unei cărţi, să le am pentru a doua zi, când cu mintea limpede urma să fac compunerea.

Cred că în noaptea aia mi-a băgat limba-n gură (sau posibil să o fi făcut după-amiaza, înainte să-i dau să mănânce, când am pus în farfurii), nu mai reţin şi nu mi se pare interesant, nu mă omor după treaba asta şi găsesc net mai palpitant ţinutul în braţe - iar el nu suporta să-l mângâi, când încercam să-l iau în braţe îmi dădea un cot şi se răţoia, Ce te tot freci de mine?, parcă eşti mâţă. Iar chestia asta, să nu poţi să te lipeşti, începea să mă sâcâie la inimă ca o pietricică în pantofi.

Şi tot în noaptea aia, asta chiar o reţin exact, ne-am futut fără prezervativ - iar motivul a fost mai degrabă economic, cum am zis, mă futea fracţionat, fiindcă, praf de beat, îl lăsa puia după câteva minute, încât stricam până la 7-8 prezervative. De fapt, după ce am stricat vreo două el a zis Ia

dracului prezervativele alea de jos că mi-e scârbă, de fapt, ha ha, ce fraier sunt, nu eu, ci el le-a luat cu două degete şi a zis că i-e scârbă să le vadă pe jos şi m-a întrebat Unde le arunci, în budă sau la gunoi? Şi eu am zis Numai la gunoi - şi el m-a felicitat, foarte bine, că se înfundă canalizarea. Atunci i-am făcut propunerea, Hai frate s-o facem fără prezervativ, de trei luni nu m-am mai futut fără şi atunci a fost cu unul însurat, el a zis că o face rar fără şi doar cu persoane de încredere - încât a rămas aşa.

Pe la 7 am rămas în pană de alcool şi am ieşit amândoi la Leana, de unde, din banii lui, a cumpărat două peturi de bere; mi-a reproşat că la întrebarea vânzătoarei, cu care îmi permiteam glume, La ora asta domnu Adi? am răspuns Suntem beţivi doamna Leana - în sfârşit, mi-a ţinut o morală interminabilă că el e poliţist şi că tre să-şi respecte uniforma şi că eu l-am făcut de rahat, Bine Florin, am înţeles, nu mai fac - dar ca omul beat a rămas blocat pe placa asta şi tot revenea la ea.

După ce m-am trezit m-am apucat să fac CV-ul pentru taică-su. Când eram la jumate, s-a trezit şi el, dar văzându-mă că lucrez s-a retras înapoi în dormitor cu TV-ul în braţe.

în sfârşit, i-am arătat CV-ul, s-a uitat peste

el şi tot ce-a avut de zis a fost că am greşit numărul copiilor din familie, Ţi-am zis, a ridicat mustrător vocea, că suntem patru băieţi, nu trei. Eram mahmur şi iritat, chiar nu mai eram în dispoziţia de jocuri de rol între boss şi secretară, Bă Florine, i-am tăiat-o domol, la mine în Ardeal când cineva îţi face gratis un serviciu zici mersi, nu te apuci de reproşat chestii - şi el a zis ostentativ Mersi şi s-a întors în dormitor la Măruţă.

Apoi, am fiert patru ouă să fie ceva în stomac, să nu-l mai văd bând aşa pe stomacul gol ca distruşii. După ce a terminat de mâncat ouăle din farfuria pe care i-o pusesem pe un scaun ca să se poată uita la TV, i-am zis Strânge şi tu masa. El a zis Nu-mi comanzi tu mie ce să fac şi eu am zis sec Nu faci nimic, numai dai ordine. S-a ridicat de pe pat, Hai pa, găseşte-ţi alt fraier să te fută şi m-am uitat la el cum se duce-n camera cealaltă să se îmbrace şi dispare pe uşă la fel de brusc şi neverosimil cum a apărut.

«

Până prin clasa a 7-a s-a pişat în pat şi ca să-l dezveţe taică-su îl bătea de la prima oră, de apărea în clasă tot cu dungi pe el. Hai că pe iarnă nu se vedea, dar pe vară era jale, Te-a călcat semaforul? îl întrebase unul mai

mişţocar şi toţi au început să-i facă gluma asta. Dar hai să zici că nu contează, nu era singurul care şi-o lua acasă, toţi apăreau cu semaforul pe ei la un moment dat. Hai, treacă de la el şi asta, dar măcar dacă taică-su n-ar fi strigat după el în faţa blocului Unde-i pişăciosul?, hai pişăciosule, treci în casă - de au ajuns toţi să-l ştie de pişăcios. Mâine-poimâine se duce la femei şi se pişă-n pat la alea, le explica la vecini. Şi nu băieţii mai mari de liceu îi făceau probleme, cu ăia era prieten, ci ăia mai mici care-i strigau de la balcon Florin s-a culcat/ Şi se pişă-n pat.

Pe-a 7-a şi-a tras gagică - şi a fost frumos, îl lăsa să-i pună mâna pe ţâţe şi şi-a luat limba-n gură cu el. Dar odată, când se plimba cu ea, a început un mucos să strige după el Florin s-a culcat/ Şi se pişă-n pat - şi degeaba l-a alergat şi luat la şpiţe-n cur, că fata n-a mai vrut să audă de el.

S-a ofticat, dar pe undeva îl durea-n pulă. Fiindcă atâta şi-a repetat Mă doare-n pulă până a ajuns şi el să creadă, Aşa şi? îşi zicea, mă doare-n pulă - şi când începea taică-su cu Nu eşti bun de nimic, praful o să se aleagă de tine, nici măcar nu-l mai auzea, parcă vorbea despre altcineva; la altele îi stătea lui capul, s-o ajute pe maică-sa care săraca se deşela de muncă, să pună ceva pe masă la

fraţi, să-l calmeze pe Giluţu, care-şi cam luase nasul la purtare şi i le întorcea. Iar teamă îi era până scotea cureaua sau îşi sufleca mâinile şi începea să dea, se căca pe el de frică când venea beat şi striga Floriiiin?, unde-i fă Florin?, dar după ce dădea nu mai simţea nimic, parcă dădea în altcineva, Dă fraiere, dă dacă atâta ştii, i-a zis după ce a mai crescut.

Am ridicat din umeri şi am zis viaţa merge înainte. Am adunat masa - acuma, la mine, s-o spun şi pe asta, a lua masa împreună nu înseamnă a aşeza pe
o masă mâncarea, ci a pune în două tăvi farfuriile: unul, adică je, mănâncă pe fotoliul din colţul camerei, celălalt, adică Florin sau cine s-o nimeri, pe patul de lângă, fie ţinând tava în braţe, fie punând-o pe un scaun rabatabil pe care-l aduc din bucătărie. Există şi o masă, dar e grea şi complicat de desţepenit de lângă calorifer, aşa că mai bine fără.

în sfârşit, era spre sfârşitul lui februarie şi ziua la fel de caldă ca cea de ieri, aşa că am plecat la doamna Jana. M-am dus în acvariu, unde soarele îşi filtra lumina prin ţipla transparentă dinspre vest, şi m-am lăsat moleşit de căldura melancolică a soarelui spre apus şi de cele trei sau patru beri pe

care le-am băut până să se întunece, scrollând Facebook-ul, făcând glume proaste şi trolling. Eram singur în cubul de plastic, obişnuiţii barului stăteau la mesele de afară, în picioare, la mine străbăteau doar hohotele colective de râs sau vocea vreunuia când vroia să se facă auzit în hărmălaie.

Doar că pe doamna Jana o rodea curiozitatea şi şi-a făcut de lucru în acvariu - şi când a schimbat scrumiera m-a întrebat cine e băiatul cu care am venit ieri; n-avea sens s-o dau pe minciuni burgheze cu doamna Jana, care e creatură amfibie, navigând între două lumi, burghezia din Drumul Taberei unde locuieşte şi Ferentarii unde crescuse şi-şi desfăşura biz- nisul - şi s-a prins că apar acolo cu două categorii de oameni, graşii plesnind de sănătate şi de aer liber cu care mă futeam şi amicii slăbuţi din Clasele Superioare... Başca, povestea era terminată ca un bec ars, deci i-am zis direct că e un poliţai cu care mi-am tras-o - şi doamna Jana s-a impacientat, Vai de mine Adi, trebuia să-mi spui, aici băieţii mai vorbesc chestii, mai fac glume de-ale lor. Dar mă îndoiam că e asta, pur şi simplu într-o crâşmă ieftină un poliţist strică feng-shui-ul, cu atât mai mult într-un loc ca Ferentarii. Aşa merg lucrurile, poliţiştii nu-s bine-veniţi

în crâşme populare, vin de undeva din afară, dintr-o lume a lor cu care oamenii n-au chef să interacţio- neze - ca-n Man in Black, lumea-i acceptă ca necesari, dar îşi şterge din memorie orice contact cu ei.

Nu mai e de actualitate, doamna Jana, n-o să-i mai vedeţi mutra pe aici, am liniştit-o, mi-am tras-o cu el o săptămână, dar e gata, că l-am pus să-şi adune masa. Am pus-o la curent cu toată povestea, că e mai ciudăţel, înainte să ne întâlnim mi-a zis direct să-i cumpăr de băut, că vorbeşte ca televizorul, sare de la una la alta şi se enervează dacă-l întrerupi. Că dă ordine din vârful patului, bea până la 8 dimineaţa şi la 11 e în picioare şi o ia de la capăt cu băutul.

Găseşte-ţi şi tu un băiat din categoria ta, nu mai eşti chiar tânăr, a conchis doamna Jana - dar na, nici ea nu credea ce spunea, repet, se prinsese de schizofrenia cu eroii rotofei şi futăcioşi ai clasei muncitoare şi rafinaţii din Clasele Superioare; zicea şi ea să zică ceva. Pe lângă că ştia toată povestea cu cei 14 ani cumulaţi de puşcărie şi acolo supt puia pe patru ţigări, pe Robert îl şi văzuse, mă întâlnisem de două ori cu el la crâşmă să-i dau bani, fiindcă nu am vrut să-l bag în casă ca să afle unde stau şi să mă trezesc cu el şi boschetara de gagică-sa la

uşă sau aşteptându-mă la scară, cu ţoalele alea fistichii de la ajutoare sau lichidări de stocuri în seconduri când ajung la trei lei. în fine, mă simţisem jenat şi să mă afişez cu el la doamna Jana; să mă trezesc cu el la uşă - exclus.

Îl ştia şi pe Ionuţ, cu care am fost fuck buddies nişte ani - şi la câteva luni, când venea din Spania, ne-o trăgeam la schimb; îi povestisem că acolo fura din magazine şi că se mutase în România după ce tâlhărise o babă căreia i-o dăduse la muie şi imaginea lui rămăsese pe camere. Ăla, la cei sub 30 câţi avea, era ţicnit rău, total scăpat de sub control, băga orice drog prindea, inclusiv la venă, şi dacă nu găsea se făcea ţăndări cu tărie şi apoi îi venea chef de mers la lăutari, în trei zile făcea praf 3-000 de lei, cât câştiga ca ajutor la un meşter care punea aparate de aer condiţionat, în sfârşit, dădea muzica la maxim noaptea şi refuza s-o dea mai încet, oricât ţipam la el - şi când ieşea din bloc, dacă era încuiat, nu se mai obosea să sune să cobor să-i descui, ci o forţa cu umărul, de mi-au făcut vecinii scandal şi a trebuit să-l chem pe Cristi pocăitul să o repare. Şi când omul mi-a propus să se mute la mine am zis pas, într-o lună m-ar fi băgat la psihiatrie. Pe lângă băiatul ăsta, Florin era Premier

League, respect dispozitivelor brutale de disciplinare din poliţie.

S-o lămurim şi pe asta: m-am născut într-un sat din Ţara Făgăraşului, Arpaş, ultimul sat din judeţul Sibiu, spre Braşov. în 1997 am absolvit o facultate de ştiinţe sociale la Cluj, apoi m-am făcut profesor. Spre sfârşitul lui 2001 am emigrat în Noua Zeelandă, unde am stat un an şi trei luni, după care, pentru că eram pe naşpa şi n-aveam şanse să devin legal, m-am întors în ţară. în 2004 am publicat un roman datorită căruia am împuşcat un job de ziarist în Bucureşti, poziţie pe care mi-am păstrat-o până la sfârşitul lui 2009, când presa, lovită de criza economică şi de trecerea pe online, a început să dea rateuri şi salarii tot mai mici.

M-am mutat în Ferentari, m-am băgat la un doctorat despre manele să scap de presă şi în 2013 am scos un roman, după care, câţiva ani mai târziu, s-a făcut film - şi cu banii de pe film şi cu ce m-au mai ajutat ai mei mi-am luat apartament în Ferentari, unde preţurile erau la jumate faţă de restul oraşului.

în sfârşit, aşteptam resemnat să-mi treacă, ştiam că, la fel ca la fumat, primele trei zile sunt mai nasoale - şi de bine, de rău a trecut, m-am întors la tabieturile mele de dinainte, scos bicicleta la Kauf după tutun,

mers după 5-6 la doamna Jana unde trollam fb-ul, continuat lichefiat creierul acasă şi gătit muci de beat chestii de nemâncat a doua zi, deşertate direct în veceu.

Vreo săptămână am mai ţinut-o pe doamna Jana în facts şi linkuri quality, dar apoi COVID-ul a explodat în Italia şi a început să facă prăpăd şi atunci am lăsat-o mai moale, doamna Jana era îngrijorată că o să vină românii din Italia şi nu scăpăm nici noi, mai ales că pe Ferentari erau o mulţime de fete la produs cu peştii lor cu tot, numai ea ştie două cazuri care s-au întors deja - şi încercam s-o liniştesc ca Martorii lui Iehova cu facts şi informaţii quality, că mor atâţia pentru că, după Japonia, Italia e ţara cu cea mai mare speranţă de viaţă din lume, iar virusul ăsta omoară în special cetăţeni 75+ cu boli asociate. Dar nici aşa nu era bine, doamna Jana se panica, Am 61, Adi.

Doamna Jana, sunteţi sportivă, alergaţi tot week- endul în Munţii Carpaţi.

Bine-bine Adi, dar bărbatu-mio? E supraponderal, hipertensiv şi diabetic - şi la asta nu mai ştiam ce să spun, Lăsaţi doamna Jana, poate pe noi ne ocoleşte.

Doamna Jana e singurul meu prieten din Ferentari; ţin mult la ea şi practic ea e motivul pentru care am abandonat proiectul

iniţial, radical gay, cu un tip care se învârte doar între bărbaţi - vreau să zic că am programat un text în care, la nivel de showing şi interacţiune directă, să n-apară deloc femei şi totul să se întâmple între bărbaţi, I mean la nivel de motor narativ să le elimin cu totul. Ok, nu eram absurd, să existe în decor (doamna Leana de la aprozar, Adriana, corporatista de la IBM care şi-a luat chirie sub mine şi pe care într-un an am inundat-o de patru ori etc.) - sau, la nivel de telling, în trecut. Pe scurt, în prezentul acţiunii să existe doar în fundal sau să emită semnale slabe de la trei metri sub pământ, din trecut.

în Bucureşti, lumea se vede în centru, rareori în crâşme de cartier - iar eu n-am bani să las 10 lei pe o bere, mă făleşte o ieşire şi a doua zi plâng când văd cu câţi bani am mai rămas în cont. Beau la doamna Jana, unde berea e 3,5-4 lei şi aşa mă ajung de bine, de rău cu banii. N-am neapărat o problemă să trăiesc atât de izolat, să nu mă văd cu săptămânile cu prietenii; îmi ajunge că ies seară de seară la doamna Jana, chit că nu vorbesc aproape niciodată cu cei de la alte mese.

Dacă la început m-a prins aerul muncitoresc al locului, cu oameni care se opresc după job la o bere şi care, ca la ţară,

se cunosc în detaliu, până la străbunici, în timp au ajuns să mă cam plictisească aceleaşi discuţii tehnice despre şuruburi şi schimbat ţevăraia, serviciu, conspiraţii geopolitice şi bravadă sexuală - şi am luat distanţă, am început să stau cu ochii în mobil.

Totuşi, ce continuau să mă prindă erau glumele, oamenii se spărgeau în mişţouri - la un moment dat unul a apărut cu o plasă din care se iţeau nişte tulpini de praz şi nea Popa, decanul de vârstă al grupului, l-a luat direct, Ce faci mă, iar te-ai certat cu nevastă-ta, te duci cu flori la TV la Iartă-mă? - şi omul, ca să se scoată, Sunt palmieri; şi apoi, când a ciocnit cu toţi de la masă, s-a prefăcut că l-a uitat pe nea Popa, care l-a apostrofat, Ce-ai nebune, cu mine nu ciocneşti? Răbdare, nea Popa, e în ordinea înmormântării, l-a taxat ăla. Altul povestea de o înmormântare a unui văr, că pe drum spre cimitir convoiul de maşini s-a intersectat cu alt convoi de înmormântare şi în bulibăşeala creată maşinile s-au amestecat încât omul s-a trezit la altă paranghelie, împreună cu alţi rătăciţi... Erau glume la care râdeai din toată inima; în mediile muncitoreşti din sud se fac glume mai bune decât în zona burgheză, unde mişţourile sunt date subtil şi cu manta,

le râzi mai mult pe dinăuntru.

Râdeam, dar nu interveneam; era gaşca lor, forjată din adolescenţă... însă când săptămâni la rând stai singur, comunicând doar pe messengerul de fb, ai nevoie să-ţi mai auzi vocea - şi aşa am ajuns să vorbesc tot mai mult cu doamna Jana, să-i spun ce mai e prin viaţa mea, că Iulian, şeful meu de la agenţie, a prins un contract cu OMV, pentru care am băgat deja patru ştiri, că m-a întârziat o săptămână cu banii, că Ionuţ a venit din Spania. Iar femeia nu doar că îmi dădea pe caiet, dar îmi aducea şi bibănei din ce prindea bărbatu-so - şi la un moment dat, când mă plângeam că sunt falit, s-a oferit să-mi împrumute chiar şi bani. Stăteam din 2018 în apartamentul ăla, iar terasa era la nici 500 de metri - deci pot să spun că eram prieten vechi cu doamna Jana, ne ştiam deja de nişte ani.

în weekend l-am sunat pe Luci, Gata, m-a întrebat plictisit, nu mai eşti doamna poliţist?, hai pe la Rareş diseară. Luci şi Rareş sunt grupul meu de suport gay, celula de criză - pe principiul sănătos şi validat de practica milenară a relaţiilor same-sex că iubiţii pleacă, dar prietenii rămân; de fapt nu same-sex, ci între bărbaţi: pe noi băieţii gay patriarhatul ne-a condiţionat să fim mai curve şi să ne-o dăm din orice poziţie, pe

lesbiene să şi-o păzească şi să şi-o dea doar cui merită - cuplurile fetelor chiar ţin.

Amândoi sunt 30 şi ceva, Luci lucrează ca ONG-ist, Rareş lucrează pe HR la o corporaţie; ne ştim de vreo cinci ani, chiar la început am împărţit o chirie - de fapt eu şi Luci o plăteam, iar Rareş, care era prietenul lui cel mai bun, venea pe la noi la sfârşitul lunii, cu o săptămână înainte de salariu, şi dormea acolo, împărţind patul fie cu mine, fie cu Luci - şi evident că, cum ne frecam toată ziua unul de altul, ne-am tras-o de două ori din greşeală, de fapt el m-a futut scurt. Ei erau 20 something pe atunci, cu ficat de bebeluş, şi îngurgitau cantităţi industriale de alcool - încât după vreo trei luni am fugit înspăimântat din chiria aia, pur şi simplu nu mai făceam faţă, începeam să o iau razna.

Am stat două zile cu ei, în prima noapte, petrecută la Rareş, ne-am înghesuit toţi trei în pat, dormind de-a latul - apoi, a doua zi, am plecat toţi trei la Luci, unde am chefuit până la patru dimineaţa, când Rareş şi-a chemat taxi şi s-a cărat acasă, iar eu am dormit la Luci.

în sfârşit, Luci e interesat aproape exclusiv de politică, România, Statele Unite şi Orientul Apropiat; Rareş de relaţii şi jobul de la corporaţie, unde lucrează ca recruter şi

chiar e bun pe zona aia: când îmi căutam job mi-a zis verde-n faţă, La 44 nu-ţi mai găseşti nimic, CV-urile de la ţipi 40+ le bag direct în Trash; aşa fac toţi HR-iştii, deci nu te mai obosi să aplici, mai bine întinde antenele printre cunoscuţi, că numai aşa mai merge.

Altminteri, Rareş iubeşte sau suferă din dragoste - relaţiile lui durează între l-6 luni şi chiar dacă dă papucii, tot plânge şi suferă, în sfârşit, e felul lui de a-şi omorî timpul şi de a-şi trece viaţa într-un mod agreabil; oricum, îşi găseşte uşor victime, e activ şi pe profilul lui de Romeo tot timpul coadă. Luci e pasiv, dar frumuşel şi ca şef de asociaţie gay are ieşiri dese din Bucureşti, în provincie - unde toţi gayii stau cu Soţia sau cu Mama şi nimeni n-are loc de futut; prin urmare, în provincie, cine are loc a tras lozul câştigător, iar Luci are cazare la hotel şi jobul îl învârte printre gay.

Au fost două zile de beţie apocaliptică, ca-n vremurile bune. Când se îmbată, Rareş devine lipicios ca o pisică, începe să pună mânuţa libidinoasă, să ţi se aşeze în braţe - ceea ce nu suport, intruziunea asta în spaţiul personal mă claustrează. în sfârşit, beat, devenise afectuos mai peste marginile admise şi mi-a propus să mă fută, Te servesc, a mieunat prinzându-mă de braţ, nu-i

problemă, numai să-mi spui. Dar la mine apele sunt despărţite destul de clar, nu prea mai rămâne loc de continuum, vreau să zic că odată ce am devenit prieten cu cineva, resimt sexul ca incest şi chiar şi apropourile sexuale mă bagă-n disonanţe.

A doua zi deci am continuat beţia la Luci, care stă într-o garsonieră minusculă fără bucătărie, aflată la parterul unei case interbelice cu trei niveluri. Clădirea e populată de „babe securiste“, cum le zice Luci, văduve de colonei sau secretari de stat în regimul trecut; pe de o parte, femeile l-au adoptat şi îl îndoapă cu mâncare, Lasă Luci, tu nu ai unde să-ţi găteşti, dar, pe de alta, îl monitorizează non-stop, Cine era băiatul ăla grăsuţ care a venit la tine?, Un prieten rom, Dar nu ţi-e frică, Luci?, Să nu fim rasişti, doamna Minola - şi babele lasă nasul jos, îl ştiu pe Luci intransigent, sancţionând drastic pe media orice derapaj homofob sau rasist, „nu este posibil ca într-o capitală europeană“. Visul babelor e să-l vadă cuplat pe Luci cu un băiat de familie bună, cred că dacă şi-ar găsi un ochelarist sfios din IT babele ar face chetă să-i dea avans de Prima Casă - dar Luci după l-2 futaiuri se plictiseşte, îşi consumă partenerii mai rapid ca văduva-neagră. Totuşi, în iarna asta a încercat o relaţie cu un contratenor din Cluj

care avea toate datele visate de babe - bani, familie bună, nivel intelectual decent, încât să nu-i fie jenă să-l scoată în lume. Dar după trei săptămâni mi-a izbucnit la telefon, înnebunesc, toată ziua telefoane, toată ziua mi mi mi, ce faci, mi-e dor de tine, te iubesc, i-am interzis să mă mai sune mai mult de o dată pe zi; apoi m-a sunat deznădăjduit din Cluj, Mă sufoc, ăsta vrea să stăm toată ziua în casă buză-n buză, toată ziua mi mi mi. După o lună i-a dat papucii, spre dezamăgirea babelor, Mare greşeală ai făcut, Luci, era un băiat deosebit.

Nu-mi place să-mi iau limba în gură - şi în general am o problemă cu schimbul de fluide corporale; nu văd nimic romantic în sărut, doar o chestie de preludiu porno. în Freelove de la Depeche, muzica din difuzoare suspendă miraculos convenţiile şi apropie singuraticii, îi ajută să găsească o cale spre celălalt, spre intimitate, No hidden catch, No strings attached, Just free Iove; iar mozolul consfinţeşte apropierea asta.

Hole to Feed răstoarnă utopia asta fragilă şi cam hippie; muzica de pe scenă creează în public doar un simulacru prost de intimitate, pentru cinci minute dă liber la porno - şi, când muzica se termină, lasă oamenii la fel de străini şi distanţi... Ce să mai vorbim, sărutul ăla cu limbi încârligate ca şerpii în

copulaţie e dezgustător de porno, n-are nimic senzual, nu creează niciun pic de intimitate. Morala e că oamenii caută apropierea, dar o caută greşit, gura e parcă un pic mai mult decât Just another hole to feed, oricâte limbi şi sex ai îndesa în ea, în mă-sa, necesităţile noastre sunt mai complicate decât sexul sportiv.

Vreo cinci ani am fost ok cu sex sportiv cu necu- noscuţi agăţaţi pe net; m-am obişnuit cu posibilitatea asta, să faci sex cu cineva, să-ţi iei limba-n gură şi, după ce ţi-ai dat drumul, să devii străin la loc - te duci la baie, te speli pe pulă sau la cur, te îmbraci şi pleci, ştiind că n-o să te mai vezi niciodată cu omul ăla şi că întâlnirea nu o să lase nimic în tine, maxim ceva ca un bâzâit monoton de scurtcircuit, sub o mare de neutralitate afectivă.

A contat şi faptul că nu stăteam singur, ci aveam tovarăş de apartament. Cam la două-trei luni intram în vrie, băteam ca maniacul Romeo zile la rând până pica ceva; apoi, pentru alte câteva luni, aveam linişte, mă întorceam cu mintea clară Ia ale mele.

2019 a fost primul an în care n-am mai găsit oameni să se mute cu mine; prietenii gay preferau să stea singuri într-o chirie, iar cei hetero îşi găsiseră culcuş pe la vreo

femeie, e în firea lucrurilor. Prin noiembrie mi-am dat seama că ceva merge prost, dar nu atât de prost încât să mă arunc la pastile, no way, mi-ar fi fost de ajuns să dorm din când în când cu cineva faţă de care să am o minimă atracţie.

Dar n-am găsit pe nimeni care să-mi placă şi dispus să petreacă o noapte cu mine, încât prin decembrie m-am agăţat de un chef organizat de un rezident la psihiatrie. Omul îşi făcuse licenţa pe gay, trans şi aşa - şi s-a decis să dea un fel de chef la el acasă în care să pună la un loc doctori şi persoane LGBT+; ideea mi s-a părut dubioşică, dar am acceptat invitaţia fiindcă vroiam să mă învârt de nişte zybane, nişte antidepresive mai soft cu care intenţionam să trec iarna în condiţii mentale decente, drept pentru care mi-am condiţionat participarea de o reţetă pentru pastilele alea. Cheful a fost evident un eşec, interacţiunea aia era mult prea artificială ca să iasă ceva din ea şi în plus eşantionul era colectat via ONG-uri de profil; ceea ce e greşit, fiindcă ONG-urile n-o să-ţi trimită nevroticii şi ţicniţii din comunitate, ci oameni de vitrină, „decenţi“, cu facultăţi terminate sau măcar cu poezia învăţată, care o să-ţi vorbească toată noaptea despre discriminare, acceptare de sine şi celelalte

căcaturi.

Am primit reţeta, dar n-am onorat-o totuşi - întâi că n-am avut bani, apoi că a apărut Florin. însă Florin nu vroia să doarmă cu mine, deci nu pot să zic că faptul că l-am întâlnit m-ar fi ajutat pe partea asta.

Prin urmare am început din nou căutările pe Romeo, chitit să găsesc pe cineva mai puţin rece cu care să pot să stabilesc un minim contact afectiv. Am exclus gayii însuraţi, „bisexualii pasivi“ cu care am un război vechi şi care, finalmente, au ajuns să mă deprime rău. Şi chiar nu are de-a face cu minciunica în care trăiesc, „Dacă eşti bi, nu-ţi scoală puia şi alte femei?“, „Ba da, dar îmi iubesc soţia şi n-o înşel decât cu bărbaţi“. „Ne futem la schimb, ţi-o dau, mi-o dai“, „nu-mi place s-o dau“, „dar nevasta te-a învăţat să fuţi, nu?“, „pe femei le fut, dar de la bărbaţi îmi place doar s-o iau“ - zi frate că eşti gay, dar că te-ai însurat să scapi de gura neamurilor şi să intri şi tu în rândul lumii, iar acum eşti aşa de plictisit să pompezi la vaginul nevestii încât tot ce mai vrei de la viaţă e să-ţi iei tu o pulă când ai scăpat pentru o oră de acasă, ce dracu, zi că ţi s-a acrit să fuţi şi intri în dormitorul conjugal ca vita în jug… în sfârşit, nu asta mă deprimă, că se mint, în definitiv fiecare cu viaţa lui, ci

„pentru că soţia“ - cer înţelegere pentru o grămadă de lucruri, dar n-au nimic de oferit şi nici nu se gândesc să ofere ceva. „Loc de futut ai?“, „nu, pentru că soţia“. „Dă şi tu o poză cu faţa“, „n-am decât cu fundul“, „nu pot să mă ataşez de-o gaură de cur“, „nu pot cu faţa, pentru că soţia“. „Dă-mi un număr de telefon“, „vorbim aici, pentru că soţia“. „Azi poţi? mâine? poimâine?“, „poate în weekend, la 7 dimineaţa“ - şi în weekend, după ce au dat ţeapă - „Scuză-mă că n-am mai venit, soţia“ şi când în sfârşit se decid că pot - „Ia o sticlă de vin pe drum“, „nu pot, soţia nu mă suportă să miros a alcool“ etc., etc., te aştepţi să zică „vreau să fut, dar soţia mă lasă doar s-o iau“. Iar sexul cu ei e o mizerie, sunt drăguţi şi tot un uguit până le-o dai, dar apoi, în secunda doi după ce şi-au luat puia, s-au şters la cur, s-au îmbrăcat şi au dispărut cu totul, „nu mă suna te rog, te caut eu“ - ca să revină după două luni pe Romeo cu aceeaşi cerere, cordiali şi politicoşi, „bună, ce mai faci?“... Te folosesc ca să-şi scoată fantasma din sistem, ca burghezii de pe scena SM, asta mă enervează cel mai rău, ţi-au folosit puia ca două luni să aibă linişte ca să poată performa exemplar ca părinţi şi soţi iubitori. Găseşte-ţi dracului alt bisexual ca tine - dar nu, că

trebuie să se pupe ca orar cu ăla şi niciunul n-are loc, iar hotelul costă; atunci ia-ţi un escort, ăla te fute când vrei şi cum vrei - dar nu, că nici ăla n-are loc, te şantajează şi e pe bani, iar banii îi gestionează soţia şi trebuie pentru micuţul Fabian care intră în clasa 1.

Acuma, la drept vorbind, chiar dacă nu-i suport, asta cu i-am exclus e mai mult a figure of speech: viaţa reală e o artă a compromisurilor şi, la faţa locului, m-am întors în timp la vremurile mizerabile de dinainte să dau peste Florin. Aşa căcănari şi speriaţi de bombe, cei mai normali la cap rămâneau totuşi ăştia însuraţi sau divorţaţi; la gay căsătoria sau o relaţie de lungă durată cu o femeie maturizează ca armata pe adolescenţii din regimul trecut. Ok, nu e distractivă nici armata, nici vulva unei femei - dar par necesare ambele, atâta timp cât disciplinează, te ajută să nu te mai crezi buricul pământului şi te coboară cu picioarele pe pământ.

M-am întors deci în rahatul din care am plecat: fiindcă cine trecea peste vârstă se poticnea la faţă, care nu a entuziasmat prea multă lume nici când era tânără şi creaţă; cine trecea de faţă se împiedica de pulă, care bate spre 15 (undeva între 14,5 şi 15, mai exact) - şi jur, e peste media românească, ce

dracu, doar am văzut destule puii la viaţa mea. Adevărul dureros al acestei naţii mândre e că bărbaţii ei au puii umilitor de mici: o statistică de pe worldata.info ne pune pe ultimul loc în Europa, la o medie asiatică de 12,73, sub Coreea şi Japonia - dar gayii din Bucureşti continuă să viseze cobre, „aaaa păi e mică, fostul meu prieten“, „dar scuză-mă, tu cât o ai şi câte puii de români ai supt până acum?“; pe ce planetă de mutanţi românoizi trăiesc gayii din Bucureşti de găsesc doar puii de la 18 în sus şi aruncă la coş una de 15 n-am să aflu niciodată.

Să n-o mai lungesc, discuţia se încheia când spuneam că stau în Ferentari, „sunt obosit“, „vorbim mâine“, „e prea departe“ - nu contează că zona în care stau eu e foarte ok, la marginea cartierului, spre Şoseaua Giurgiului; e cam cea mai cuminte zonă din Ferentari, nu m-am aruncat aiurea când mi-am băgat banii într-un apartament fix pe strada aia. Nu că ar da vreun semn de gentrificare, nu, e cât se poate de onestă şi muncitorească - şi nu e nici interlopă, nici ghetou... Ca să sintetizez, cine nu stă în Ferentari nu vine-n Ferentari că-l fură ţiganii şi nu ştie peste ce escroc dă; cine stă în Ferentari nu se fute cu cine stă în Ferentari că Ferentarii-s un sat mai mare şi-l află

lumea - pe scurt, două mulţimi cu intersecţie vidă. Or, în condiţiile astea să sper să dau peste un activ era deja SF, un versatil care să mă fută la schimb şi să dea şi puţină căldură era cam maximul la care puteam spera.

După o săptămână în care am frecat aiurea Romeo, am dat peste un prof de istorie din Maramureş de 35, sprintenel la minte. Moroşanul a zis că ne vedem peste o săptămână - ceea ce în lumea gay care funcţionează pe aici şi acum e un interval temporal astronomic; cum mâine e deja eufemism pentru niciodată, clar mi-am luat gândul. însă omul, aflat încă în Lăpuş, chiar planifica, îşi făcea lista cu întâlnirile din Capitală, unde venea strict pentru turism sexual, fiindcă îi rămăseseră nişte vouchere de vacanţă şi decisese să le consume aşa. Profesorul s-a ţinut de cuvânt şi m-a căutat, de fapt m-a chemat la el la hotel. Ne-am ţinut de bine, de rău în braţe, thank god fără să ne luăm limba în gură, apoi m-a futut - urmând ca, în zilele următoare, când avea să-i expire cazarea, să vină el în Ferentari la mine, să rămână peste noapte la mine şi eu să-mi achit datoria, respectiv să-l fut.

De la hotel am plecat împreună; moroşanul să se întâlnească cu un prieten,

eu spre metrou - şi pe drum a zis Hai cu mine la Carrefour la autoservire să mâncăm ceva. Nu mai aveam decât 10 lei pe cont şi m-am simţit mizerabil să iau doar o ciorbă ca săracii şi să pretind că sunt sătul, deşi eram leşinat de foame.

însă profesorul nu a mai venit la mine când i-a expirat cazarea, găsise pe altcineva la care să doarmă, un tip de 30 care stătea pe la Timpuri Noi. Şi atunci am zis cine dracu mai stă după o hoaşcă de 47, Florin, la cei 42 ai lui, a fost o pleaşcă nesperată, hai mai bine să mai insist la băiatul ăsta, poate mai are chef să mai treacă pe la mine.

Şi am pornit-o frumos, mieunând mesaje la sentiment, Florine dragă, rană mi-ai făcut la inimă - şi a muşcat-o, mi-a răspuns imediat, Ţi-am zis să ai grijă, să nu te îndrăgosteşti... Ce mai faci?, dar n-am răspuns că eram beat şi riscam s-o stric, am zis că-i ticluiesc dimineaţa un răspuns capcană de puii. Dar n-a mai fost cazul, pentru că mi-a mai dat un mesaj, că pot să-l sun şi e disponibil dacă vreau să ne mai vedem.

Câteva zile am vorbit pe WhatsApp, nu mai ştiu ce că eram trosnit bine când se întâmpla, reţin doar că mi-a cerut să schimb poza de profil de pe Facebook, că le mai arată profilul meu unora şi altora şi toţi îl

întreabă ce e cu poza aia ţicnită. Ca poză de profil aveam una cu burta mea în perioada ei de maximă expansiune, lăsându-se puţin peste blugi şi făcând trei creţe sub stern.

Prin urmare n-am mai comentat, ce atâtea discuţii când transpiraţia ta începe să pută acru ca la bătrâni, i-am zis doar să-mi dea timp să caut una mai caterincă. Să fie caterincă, dar să nu-i fie ruşine cu ea - şi i-am zis că nu pot una serioasă, că lumea mă ştie de beţiv şi caterincă. în fine, am găsit una care să se pupe cu ambele criterii, am urcat-o pe Facebook, el şi-a dat okeiul - şi am rămas la ea.

Cu Mihai, psihiatrul din Elveţia, se întâmplă să mă mai îmbăt pe cameră pe WhatsApp; sau când vine în ţară, la crâşmă la mine-n sat. E din Cisnădie, dar a moştenit (mă rog, a răscumpărat dând întorsură rudelor cu care o împărţea) o casă într-un sat de lângă Arpaş şi când ne nimerim amândoi în zonă îşi încuie nevasta şi copiii în curte şi vine la mine să bem.

Uite ce vrea băiatul ăsta de la mine, i-am zis după cinci beri, pulă contra terapie; omul face probabil turul pasivilor din oraş şi m-a inclus şi pe mine-n circuit, presupun că toţi îl răsfaţă, îl cinstesc cu băutură şi complimente, doar-doar o să treacă mai des.

Pe mine mă foloseşte pentru asta, să afle ce-i cu el.

Mihai, care era şi el ameţit, mi-a zis că el e în primul rând doctor care prescrie pastile şi bagă psihoterapie mai mult ca să încălzească atmosfera, să-l ajute pe om să se înţeleagă; că o discuţie cu un prieten face la fel de mult bine - doar că prietenii nu-s dispuşi să se lase încărcaţi o dată pe săptămână cu lăturile tale din subconştient. Că nişte discuţii anamnezice n-au ce să-i facă rău, e folositor să-ţi înţelegi problemele, să le pui în cuvinte - doar că psihoterapia stă pe iluzia medievală că să înţelegi un lucru înseamnă să-l stăpâneşti.

Dacă vrei, a mai zis, e ca diferenţa dintre ştiinţă şi tehnologie, putem descrie gravitaţia prin ştiinţă, dar nu e suficient ca s-o putem controla şi ca s-o controlezi ai nevoie de tehnologie; faptul că înţelegi de ce te doare nu te scapă de durere, durerea e tot acolo. Aşa şi cu terapia - faptul că ajungi să te înţelegi, că poţi să-ţi descrii problema şi-i înţelegi mecanismele nu înseamnă că te-ai vindecat, mai ales când ai trecut de o vârstă, iar problema aia e trecută în modul de a simţi, e parte din personalitatea ta de bază.

Era pe limbariţă Mihai; Interesant, l-am întrerupt, ce crezi că ar trebui să fac?

Ce ai făcut şi până acum, ţine-te de contract - chiar dacă omul o să se ataşeze de tine, nu confunda dependenţa aia cu dragostea, e un măr stricat. Că Dumnezeu le-a dat oamenilor acest instrument bine-cuvântat numit bani şi pentru asta, ca relaţia dintre psihoterapeut şi pacient să rămână profesională, distantă şi clean, ca cea dintre curvă şi client.

Sunt şi bani la mijloc, i-am zis, doar că îi dau eu, omul nu vine dacă nu-i iau de băut.

Şi când, pe drumul de la job spre mine, mi-a cerut să-i cumpăr şi un pachet de ţigări, pe lângă vin şi Pepsi, m-am executat gândindu-mă că mi-l plăteşte. Dar omul, golan cu legitimaţie de la stat, cum zic ăştia din Ferentari despre poliţişti, a zis doar mulţumesc frumos şi asta nu mi-a căzut neapărat bine. Ok, eşti activ şi pentru că eşti pe cale de dispariţie eşti obişnuit să ţi se facă cinste - dar, la dracu, câştigi de trei ori mai mult decât mine.

Ca s-o lămurim şi pe asta: situaţia comunităţii de bărbaţi gay seamănă destul de bine cu a femeilor după război, când s-au trezit într-un raport de 2 la 1, încât orice ciung era vânat în virtutea statutului lui de bărbat şi posesor de penis. Raportul la gay, dacă ar fi să fim sinceri, e de 4:1, patru

bucăţi pasivi atârnând ca liliecii la puia unui activ. Ce ecranează diferenţa de 4:1 şi o face mai puţin dramatică decât aia de 2:1 e cultura de consum şi lipsa copiilor - după război femeile trăiau în sărăcie lucie cu cinci copii atârnaţi de poale, încât nu-şi puteau consola singurătatea cumpărându-şi un muţunache, ieşind la party-party, devenind anorexice şi umplându-şi guşa cu antidepresive.

Şi într-o pauză de reclamă la Asia Express mi-a zis că a aflat cine e Robert, că-l ştie de fapt de mult. Şi după o pauză - Dar cu boschetarul ăla, frate?, scrii cărţi, ai doctorat, cât de leşinat după pulă să fii, nu te supăra, să-ţi bagi în casă cioara aia?

M-a atins în centrul nervos al narcisismului, dar am înghiţit-o şi doar am protestat slab să nu-i mai zică cioară, că pe cioara aia mi-am luat casă şi de la ONG-urile de romi am mâncat ani de zile o pâine bună - dar omul a ridicat din umeri, că n-are nimic cu ei, bunică-sa e ţigancă, doar că na, există ţigani şi există ciori. Că Robert e ultimul boschetar din Gară, face parcare cu nevastă-sa şi dacă găseşte amatori o produce, dar n-are bani măcar să ia ceva cu ora că joacă tot la barbut - şi o pune să sugă puia în vagoanele părăsite din gară pe bani de Pepsi.

Şi da, că amândoi furau din supermarketul de lângă gară, până i-au prins şi i-au liniştit.

Da mă, ştiu, l-am întrerupt, i-au dus pe amândoi la secţie şi i-au bătut la leşin, până a ţipat Robert Nu mai da bă în ea, că e gravidă.

Păi ce vroiai să le facă, cum putea să-i potolească altfel? Eu ţi-i bag direct la furt calificat, dar mănâncă puşcărie. E bine la puşcărie pentru trei conserve? Că aşa scrie-n Codul Penal. Cum vrei să-i potoleşti altfel, hai te rog frumos nu mai fura? Nu merge, îl atenţionezi o dată, a doua oară îi dai bătaie să se potolească, să nu-l ai pe conştiinţă că l-ai băgat la pârnaie pentru trei conserve... Tu cu gura ta mi-ai zis că ai lucrat ca profesor la ţară şi-i mai plesneai, că aveai undă verde de la părinţi - şi mi-a închis gura.

Gata, a închis subiectul, vreau să mă uit la TV. Pe fazele de serviciu nu negocia şi nu argumenta, ci mi le tăia să nu mă bag că nu mă pricep - şi e sătul de deştepţi, vorba unui coleg de-al lui, nu mai poţi să scoţi puia de atâţia specialişti.

Şi după ce s-a terminat emisiunea şi am încercat să reiau discuţia - Fă-ţi clismă şi ocupă-te de dom general, a zis scoţând-o din chiloţi şi bătând-o de coapsă.

Chestia e că la el dominarea şi OCD-ul mergeau mână-n mână, vreau să zic că nu ştiu cât era dominare şi cât control freak, fiindcă nu te lăsa realmente să te simţi bine-n pulă, tot timpul vroia control - Treci la pulă, a început. Suge-o. Nu aşa, pe vârf, că nu-i îngheţată pe băţ, bag-o mai adânc pe gât. Acum lick my balls. Gata, ai uitat că am două coaie? Treci la dreptul. Mai lingi mult coiul ăla? Du-te la picioare. Nu aşa, nu aşa, nu mai ţocăi, mă repezea, linge-le, scoate dracu limba aia din gură. Of, ţi s-a uscat, ia o gură de bere. Acum, călăreşte-o, bagă-ţi-o dracului odată-n cur. Mişcă-te, nu sta ca o broască leşinată - şi dacă mă mişcăm prea repede, Mai încet că o rupi. Pune-te capră acum. Ţine dracului contra, s-a răstit, lasă curul ăla mai jos - sau dacă dădeam contre - Ce faci?, acuma mă fuţi tu?, stai ca stânca. Strânge şi tu din cur, te-ai făcut găleată. Te fuţi ca o cizmă, a dat din mână a lehamite după ce şi-a dat drumul, habar n-ai să te fuţi.

Cu alţii poate mi-ar fi căzut rău o fază ca asta - cu el nu, pur şi simplu ăsta era omul.

Nu mai râde că mă enervezi. Desfă vinul ăla, am chef să beau.

De mâncat, am mâncat amândoi târziu de tot, practic am băut pe stomacul gol şi m-am făcut ţăndări - şi a doua zi, după ce a ieşit

din dormitor, m-a luat direct, Cum a fost, artista poporului?, ziceai că n-o s-o faci niciodată. Ce să fie ce? Cum ce să fie ce? s-a nedumerit, să-ţi bagi botul la cur. Bă, am zis, să mor dacă-mi amintesc. Eşti nebun? s-a uitat chiorâş, nu ţi-am cerut eu, tu singur l-ai băgat - şi pe urmă te-am futut, nici asta nu-ţi aminteşti? Jur dacă-mi mai amintesc.

Să mă ierte Dumnezeu, dar nu e normal, nu mai bea în halul ăsta dacă ţi se taie aşa de rău filmul, las-o-n puia mea mai moale, mi-a zis clătinând din cap - dar tot mi s-a părut amuzant, ca una din experienţele mele iniţiatice să se fi consumat în uitare de sine, încât asta a rămas ca glumă, Măi Florine, zi-mi şi mie ce mi-ai făcut aseară, că-mi simt umărul drept amorţit, Măi Florine, ce-i cu urmele astea vineţii pe pulpe, ce s-a-ntâmplat aseară? Şi dacă la început zicea să termin cu glumele proaste, că n-are faze de violenţă, după un timp a început să intre în joc, şniţel te-am făcut.

La 14 ani, prin a 8-a, s-a băgat la fotbal, să-şi facă condiţie fizică pentru proba sportivă de la admiterea la Liceul Militar. Asociaţia sportivă era lângă Dâmboviţa şi după antrenamente s-a dus cu colegii de echipă să facă o baie. Când a urcat înapoi pe mal, în apă, a călcat pe un ciob de sticlă care i-a făcut varză talpa. I-a fost frică să se ducă

acasă, că o să-l bată taică-su, aşa cum a fost când şi-a rupt mâna, când înainte să-l ducă la spital l-a bătut cu cureaua, să-l înveţe minte să nu şi-o mai rupă.

Ce să facă, ce să facă, s-a dus şchiopătând la asociaţia sportivă, doar-doar l-o mai găsi pe antrenor. Ăla l-a dezinfectat, i-a pansat piciorul şi l-a pus să stea întins o juma de oră. Glumea cu el, râdeau amândoi ca bărbaţii, aproape că uitase de picior, Ia zi bărbate, te mai doare? l-a întrebat. Ţine, să nu te plictiseşti, i-a zis şi i-a dat o revistă porno nemţească şi a dispărut pentru un sfert de oră din cabinet. Revista era şi gay, şi hetero, mai bi aşa, pozele erau clare şi explicite, i s-a sculat, dar nu şi-a luat-o la labă de ruşine că apare antrenorul. După ce a revenit, ăla i-a dat o pereche curată de şosete s-o îmbrace peste pansament, Poţi să mergi? l-a întrebat, ia ridică-te, şi el a făcut câţiva paşi şi a văzut că nu-l mai doare decât când calcă apăsat. S-a încălţat, Mulţumesc dom profesor, dar ăla l-a pus să stea la loc şi l-a întrebat de revistă, dacă are gagică, dacă şi-o ia la labă şi alte întrebări de-astea ciudate. Dar hai să n-o mai lungească - până la urmă i-a pus mâna pe pulă, i-a scos-o din pantaloni şi i-a luat-o la supt.

Primele dăţi a fost ciudat, că ăla era

ditamai profesorul şi-i sugea lui puia, unui copil de-a 8-a, dar a continuat să meargă. Era şmecher omul, îi cânta în strună şi-l umfla, Florin săracul de tine, Florin tu eşti un băiat deosebit, o să ajungi departe; îi spunea problemele lui şi îl asculta, niciodată nu-l contrazicea. Şi nu pleca niciodată cu mâna goală de la el, că-i ştia situaţia, cinci lei în bani de-acum, cât să nu bată la ochi, trei kile de cartofi, două de fasole, un tricou pentru el, o hăinuţă pentru Dani - şi maică-sa nu-l întreba de unde.

O dată n-a putut veni la antrenament şi omul i-a făcut scandal, a început să-i reproşeze Câte am făcut eu pentru tine; s-a enervat şi i-a zis Am înţeles, plec - şi omul s-a pierdut şi l-a rugat să mai stea şi atunci a plusat şi a zis N-o să mă mai vezi niciodată şi atunci proful s-a înmuiat şi a început să plângă; şi-a dat seama că omul e mort după el, că poate să facă ce vrea din el şi s-a simţit aşa, bărbat ca stânca, era o senzaţie foarte tare şi foarte specială, Bă frate, eu un pulache de 14 ani fac ce vreau din omul ăsta.

Dacă-i zicea Vreau perechea aia de bermude pentru Dragoş, i-o cumpăra. Era jucăria lui, avea la dispoziţie un om mare care făcea ce-i zicea. Era ca o beţie, îi zicea Du-te şi cumpără-mi acum un kil de banane,

e ziua lui Gilu; Pune-te-n patru labe şi omul se executa - însă când i-a cerut să-i cumpere bicicletă omul l-a prevenit, Şi ce-i zici lui taică-tu, de unde o ai? în pulă-l doare pe taică-miu, i-a răspuns. Bine, a zis omul, dar să nu-i zici că de la mine, şi s-a dus în târg la Vitan şi i-a luat o bicicletă - şi nu taică-su l-a întrebat, ci maică-sa, De unde o ai?, ce prieten?, du-mă la el - şi l-a bătut şi i-a zis şi lui taică-su, care l-a bătut şi el - şi a încasat-o tăcând mâlc doar-doar o să-i lase bicicleta. Şi i-au lăsat-o.

Deci, dacă l-am urmărit atent, erau două chestii care se băteau cap în cap, el s-a gândit bine de când nu ne-am văzut: pe de o parte, oricât s-ar fi dat omul peste cap să se coboare la nivelul lui de copil, rămânea o distanţă - blestemata aia de minte de adult: era ca şi cum, futându-l, l-ar fi pus pe taică-su să joace la comandă, joacă ursule. Pe de altă parte, i se urcase la cap senzaţia aia de ce tare e, când vedea cum se înmoaie ăla când Florin şi-o scoate din pantaloni, cum se face zdreanţă doar să i-o sugă lui Florin.

Şi într-o noapte, când ai lui au plecat de acasă la neamuri şi l-au lăsat şef peste familie, după ce a dat stingerea şi s-a pus în pat lângă frai-so Gilu, şi-a zis Ce pizda mă-sii, mama n-a făcut un fraier - şi i-a băgat-o în

cur: întâi uşor, până îşi face loc, cum l-a învăţat antrenorul, apoi, când se lărgeşte, pas alergător băieţi.

Gilu nu l-a pârât părinţilor - dar o săptămână s-a uitat urât la el şi l-a evitat. Şi chiar şi acum, dintre fraţi, cu Gilu se înţelege cel mai prost.

De-aia e greşit ce a făcut antrenorul cu el - nu că traumă şi pizda mă-sii, cum zic ăştia la TV, n-a fost nicio traumă, cărui băiat nu i-ar plăcea să stea la butoane, să pună zăbala-n gura unui adult şi să-l călărească? Alta e problema - nu dai o putere aşa de mare unui copil, tot aşa cum nu-i pui sticla de votcă la gură, fiindcă i se urcă la cap şi face tâmpenii, cum a făcut el cu Giluţu. Şi nu doar asta - fiindcă-l faci dependent, toată viaţa o să caute senzaţia aia care i-a ars circuitele cândva, să se mai simtă o dată şmecher ca pe votcă, stăpânul lumii. Nu degeaba există legi şi pedepse pentru asta.

A doua zi urma să vină Luci cu Rareş pe la mine - şi când ne-am trezit m-a zorit să facem curăţenie generală. A rămas că se ocupă de bucătărie, eu de sufragerie şi amândoi de baie.

A început ducând gunoiul - şi n-a mai apărut. După 20 de minute am început să mă neliniştesc, mi-am zis că băiatul ăsta dispare

din peisaj fără avertisment - şi l-am sunat, Ce faci, eşti la doamna Jana? Şi a zis Coboară după bloc să-ţi arăt ceva, dar vino cu restul din tocăniţa de ieri - şi când am coborât l-am descoperit jucându-se cu nişte căţeluşi, punându-i să sugă pe rând la căţea, întinsă şi cu ochii închişi.

Ăsta voinic e Dumitrache, îţi place?, dă lăbuţa, Dumitrache. Dumitrache, m-a lămurit, era unul din colegii lui; Stai să-ţi arăt, a zis şi a căutat pe mobil o poză, Vezi, faţă rotundă, nas ochi gură tot.

Dimineaţa băusem o cafea mare care, pe mahmureală, mă băgase-n trepidaţii, tremuram şi eram agitat, încât am început să zbârnâi, făceam chestiile în viteză, să scap de ele. Şi Florin a venit panicat la mine, Gata că mă agiţi. M-a îmbrăţişat strâns şi m-a sărutat apăsat pe gură, apoi s-a uitat atent la mine, Acum te-ai liniştit? Da, m-am liniştit. Dar am continuat să fac ca titirezul prin casă şi omul, exasperat, şi-a scos-o din chiloţi şi a zis Hai suge-o, să te linişteşti odată - şi nu s-a lăsat până nu i-am luat-o-n gură pentru câteva minute.

De data asta a făcut curăţenie ca lumea, a spălat vasele, a dat un mop cu clor şi detergent, dar tot aşa, chemându-mă să-mi arate cum se face - şi apoi, din proprie

iniţiativă, s-a apucat să strângă şuruburile la o plasă de geam care nu se închidea bine şi pe care eu o ţineam blocată cu scotch; că aş putea şi eu să mai fac chestii prin casă, doar nu-i greu să strâng nişte şuruburi la agăţătoare - şi, deşi îmi mânca timpul, l-am lăsat să-mi explice şi să mă cicălească, era şi ăsta un fel mai distant şi mai soldăţos de a arăta afecţiune.

Ideea era să ne vedem cu Luci şi Rareş la doamna Jana - întâi a zis Ok, dar apoi, când s-a apropiat ora, a început să dea înapoi, I-ai zis la doamna Jana că sunt poliţist şi oamenii de pe terasă o să se uite ciudat la mine; dar era vraja mării, pur şi simplu îl inconforta să iasă cu trei gay, din care doi cu firmă la poartă - Vai Luci, te-am văzut aseară la ştiri cum le-ai zis-o la ăia pentru Coaliţia pentru Familie, pocnea entuziasmată doamna Jana din palme când îl vedea. Pur şi simplu atâta putea duce în spaţiul public - şi mai ales între oameni simpli cum erau cei din Ferentari. Eu sau Luci eram din familii bune, făcuserăm licee şi facultăţi destupate, fuseserăm feriţi de contactul cu Lumile de Jos - câtă vreme el le cunoştea din interior, ştia exact cantitatea de dispreţ şi scârbă pe care o pun oamenii din Ferentari într-un grup de paraşute gay. Şi cuplând asta la

demnitatea pe care i-o dădea uniforma aia - exclus, ruşinea era prea mare.

Şi cu cât se apropia ora, cu atât era mai beat şi mai calat pe ordine şi disciplină - încât când ăia au intrat pe uşă le-a tunat să se descalţe şi să-şi ia în picioare şlapii ăia de pe etajeră, subliniind că EL a făcut curat - ceea ce pe Rareş, care e mai docil, nu l-a deranjat, dar pe Luci, care e şef peste bulangii, da şi m-a întrebat ce e cu obiceiul ăsta comunist, că până acum, ha ha, nu era vorba de aşa ceva.

Florin făcea într-un fel foarte enervant pe cocoşul, cum fac heterosexualii macho sau bisexualii care nu se acceptă când sunt între gay - simt nevoia să-şi afirme agresiv masculinitatea şi tratează grupul de gay ca pe nişte oiţe proaste care e de la sine înţeles că trebuie să accepte autoritatea de alfa.

Pe Rareş l-a mirosit că e mai supus şi l-a lăsat în pace - Luci însă îl atingea la orgoliul alfa pentru că nu se lăsa impresionat şi nu-l lua în serios, îi răspundea politicos, dar cam în zeflemea.

Şi, unde lucrezi? l-a întrebat Luci direct, iar el a umflat pieptul şi a răspuns modest că în poliţie, Luci l-a întrebat care poliţie, el a zis că TF, Luci a continuat cu ce face acolo,

iar omul aici a devenit rezervat, a răspuns că treaba lui - iar Luci a zis că n-are de unde să ştie dacă nu minte, poate e securist, iar omul, rănit în mândria lui profesională, s-a băşicat - că ţine neapărat să-i arate legitimaţia?

Luci a dat-o la pace, că glumeşte, dar tot l-a mâncat în cur activismul de stânga să-l întrebe dacă a fost coleg cu Moldoveanu (un agent care a omorât în bătaie un parcagiu) - şi Florin, care s-a prins unde bate, a zis Noi poliţiştii nu suntem toţi nişte nenorociţi; dar că lui personal nu-i place nici să dea cu pulanul, nici cu amenda şi cât poate stă pe camere. Şi că odată, chemat de femeia de serviciu de la buda gării, a luat un gay drogat întins între pisoare şi cu puia pe-afară şi l-a urcat într-un taxi; fiindcă, dacă vrea să ştie, pentru bulangiii care-şi fac veacul în buda gării e ordin de sus să-i lase-n pace.

Luci l-a lăsat să-şi termine povestea şi apoi i-a tăiat-o finuţ, Aici nu mai eşti la serviciu, suntem între noi, bulangiii, consideră-l şi pe băiatul ăla de-al tău, nu doar pe colegii de la job; şi chiar dacă pe moment faza mi s-a părut cam gratuită într-un context privat, să-i baţi omului obrazul că se simte mai bine în uniformă decât în rol de gay, Luci înţelegea mai bine complexitatea

politică a situaţiei, care nu avea nicio treabă cu ce se discuta.

Nu, s-a ambiţionat Florin, că el nu e homo, ci bi - şi Luci a încercat să-l deturneze, că bisexual sau nu, lui chiar îi place cum îi stă cu mine, că ne potrivim.

Draci, el nu e cuplat cu nimeni, i-a retezat-o bătăios, chiar e 100% bisexual şi 100% activ, nu pune măcar mâna pe pulă - şi dacă vrea să se convingă n-are decât să-l încerce, să vadă diferenţa dintre o pulă de bi şi una de gay - şi mă lua pe mine ca martor, întreabă-l pe Adi dacă nu-l fut bine.

Şi apoi cu o impertinenţă care m-a paralizat s-a aşezat lângă el, Pot să vin lângă tine? şi chiar s-a aşezat lângă el, iar Luci i-a zis calm Nu, nu suport în zona mea de siguranţă persoane străine, mă simt agresat - şi asta l-a cam şocat pe Florin, care s-a dat întâi o juma de metru mai încolo şi apoi s-a ridicat şi a venit din nou lângă mine şi mulţumesc Domnului că s-a potolit, că mă simţeam penibil, umilit rău.

Şi pentru că Luci i-a tras-o scurt, a trecut la Rareş - şi nu mi-a convenit nici asta, mă simţeam chiar mai inconfortabil; alarma mea era setată mai mult pe Rareş, fiindcă Luci e un tip moral, nu ştiu unde a învăţat asta, în familie sau în State, unde a fost căsătorit

şase ani cu un tip dintr-o familie cu bani. Mă rog, povestea e mai complicată, după trei ani, tipul s-a încurcat cu un mexican de 20 şi i-a făcut vânt lui Luci, i-a făcut bagajul şi i-a plătit o chirie în ghetourile din Los Angeles - şi a trăit spaima vieţii lui acolo, un puşti de 23 de ani într-o ţară străină, scuipat din siguranţa unui cuplu upper middle din suburbii şi lăsat să se descurce singur într-o chirie desfundată dintr-un cartier violent de drogaţi şi hoţi. Deci pentru Luci bag mâna-n foc că nu s-ar băga peste un cuplu de gay; ok, peste unul de hetero oricând, dar peste unul de gay - niciodată.

în schimb, Rareş e ca bebeluşii, dacă vede o pulă nu se poate abţine să nu pună mâna pe ea sau să nu şi-o bage-n gură, flirtează cum alţii respiră; Luci evită să-şi mai aducă date-urile în preajma lui Rareş pentru că Rareş nu uită ever să menţioneze că e activ şi că adoră să fută - iar ăia, deşi activi, găsesc brusc interesantă compania lui Rareş.

Or, era stresant să stau cu o ureche în discuţia cu Luci şi cu alta în ce şuşoteşte Rareş - care s-a lăudat bineînţeles că e activ şi, jucând modestia, că câştigă jde mii la corporaţie; dar Florin din fericire a rămas inert la pisicismele languroase ale lui Rareş, care micşorase distanţa dintre ei; îl percepea

probabil ca deja cucerit şi supus, pradă uşoară, ce-l interesa era în continuare Luci.

în sfârşit, băieţii au mâncat (şi chiar şi atunci Florin mai că nu le dădea cadenţa la ce frecvenţă să-şi bage furculiţa-n gură), au mai stat puţin şi pe la 9 s-au cărat, lăsând nişte doze de bere nebăute în frigider - chestie care nu prea se întâmpla, să plece aşa de devreme şi să nu sugă tot.

După ce am rămas singuri l-am întrebat cum i-a plăcut de băieţi şi a zis că Rareş e băiat bun, dar Luci efeminat şi cam narcisist, că vorbeşte doar despre el.

Şi atunci i-am zis - calm, jur, până la sfârşit nu m-am certat cu el, nu am ridicat vreodată vocea; tot ce am avut de spus i-am spus rar, politicos şi fără să mă aprind - i-am zis deci Am înţeles că nu suntem combinaţi, dar mă simt aiurea rău să te dai la prietenii mei; că i-am mai spus asta, că poa să se fută cu cine vrea, dar nu în cercul meu de prieteni. Mă
asculta fără să zică nimic şi am simţit nevoia să plusez, că am păţit-o cu un bucătar cu care mă futeam şi care s-a dat la Rareş pe fb - dar măcar ăla a avut bunul-simţ să nu se pişe pe mine când eram de faţă.

Şi abia atunci a zis Bine, am înţeles. Apoi a adunat oasele din farfurii şi s-a dus să le

ducă la câini.

Luci e animal politic, a înţeles tabloul întreg - însă Rareş a rămas cu resentimente, probabil pentru că Florin nu-l băgase în seamă; Rareş e sensibilos rău, de la el ne-a rămas mie şi lui Rareş vorba „am plâns toată noaptea“ când cineva ne reproşează vreun mărunţiş.

în sfârşit, Florin le-a cerut prietenia pe fb amândurora - şi într-un moment când mă plângeam de cum merg lucrurile Rareş s-a scăpat şi mi-a zis că le trimite prietenilor lui mileniali memele postate de Florin ca să râdă pe înfundate de ele, ca exemple desăvârşite de poante de boomer prost şi când mi-a zis asta am uitat de ce mă plângeam şi mi s-a făcut milă de poliţai, fiindcă poliţaiul, în singurătatea lui de motan, chiar se străduia să fie simpatic. Iar prost nu era în niciun caz - nu ştia artă şi feminism, dar avea mintea aia aplicată de copoi, care se prinde de chestii, şi ca suflet chinuit ce era înţelegea - cum s-o zic? - adevărul ăsta ciudat că oamenii, ca fiinţe enigmatice ce-s, pot fi cu totul altceva decât ce înţeleg ei că sunt.

Acuma, ce-i drept, când se plictisea pe tura de noapte Florin posta pilde creştineşti, animăluţe şi mai ales meme cu glume. Că

erau de autobază să fie ultimul lor păcat, nu vreau să fiu înţeles greşit, sunt mort după glumele de autobază şi nu le gust ironic, îmi plac pur şi simplu pentru umorul lor sănătos şi eficient, care nu se împleteşte în aluzii şi subtilităţi - deci nu autobaza era problema lor, ci că o parte erau îngrozitor de misogine, de-alea de nereprodus în public; le dădea la foc automat, cum o fac gayii ascunşi care se dau cocoşi hetero, plusând mecanic la capitolul glume despre pizde, clar că exagera din cauza asta şi de-aia nici nu mă deranjau: ca gay îţi dădeai imediat seama că omul îşi acoperă urmele.

Nu mă deranjau deci - dar totuşi mă gândeam uimit cum dracu nu-i atrage niciun coleg atenţia, băi, eşti poliţist, nu mai posta d-astea, sunt alte vremuri acum şi lumea vede... Acasă la Arpaş aveam un prieten inspector la ANAF cu care mă hăhăiam la glume de-astea de autobază, dar, la naiba, mi le trimitea pe WhatsApp, nu în public. Glumele alea erau luate de pe grupul de WhatsApp al băieţilor veseli de la ANAF, prin urmare e posibil ca şi glumele lui Florin să fi fost luate dintr-un grup similar; în sfârşit, nici măcar asta nu contează, ce contează e că sunt făcute să moară în circuit închis... Şi atunci am realizat uimit ce albastră e

situaţia, fiindcă dacă nu-l trage nimeni de mânecă înseamnă că nimeni nu vede o problemă cu ele, pur şi simplu instituţia aia pute de heterose- xualitate de cel mai jos nivel, Mărginimea Sibiului, gen - iar asta nu doar din cauză că băieţii care ajung în poliţie vin cu prejudecăţile din sărăcia de acasă, ci şi pentru că, ajunşi acolo, nu le sunt scoase din cap. Din contră, acolo dau peste o haită compactă de bărbaţi care, cum se întâmplă în toate colectivele de masculi exclusivi, se încurajează în grosolănie. Şi mă îndoiesc că şcoala de bune maniere şi dresaj, într-o instituţie plină ochi de bărbaţi, ar putea să-i scoată de pe filmul ăsta de Bat şi fut ca maşina de cusut, nu, pur şi simplu instituţia aia trebuia umplută urgent cu femei; cu şefi-femei, poate ceva s-ar schimba, că zdreanţă aia de care râdeai a ajuns să-ţi dea ordine; cu colege de faţă poate te mai jenezi să faci glume de căcat, cocalarul din tine îşi mai pune botniţă; se întâmplă până şi la doamna Jana, unde, când apare o femeie, bărbaţii trag cortina peste bancurile porcoase, pun stop la exprimarea verde - şi când cineva beat se mai scapă, i se bate obrazul.

Fetele nu se uitau la el; chiar şi alea cu chiloţii rupţi tot după ţipi cu bani se uitau. Colac peste pupăză, liceul lui industrial era

de băieţi, cu trei fete într-o generaţie, n-aveai cu cine să te combini. Doar aşa, pe lângă bloc - dar pe lângă bloc toată lumea îl ştia de Găuricu, băiatul lui Nelu de la patru, ultimul pulete dintre săraci, beţivul ăla puturos cu datorii de jde milioane la întreţinere. Roxana nu era nici ea cu banul pe ea, dar măcar avea o familie fără datorii la bloc.

Nu s-a uitat nici la treningul lui jerpelit, nici că n-are bani s-o scoată la un film. La ziua ei s-a dus în costumul cu care-l trimitea taică-su la şcoală - din start l-au mirosit colegii ca sărac cu gioarsa aia de la second... Şi toţi de-acolo de la ziua lui Roxana în blugi, numai el cu costumul ăla de mort. De unde căcat să scoată bani? Puletele ăla de antrenor îi scotea ochii cu zece lei, ce să faci cu zece lei? Tot pe atunci a început să fută la o aprozăreasă măritată care-l trimitea acasă cu o pungă de cartofi. Cum să te îmbraci cu o pungă de cartofi?

Altfel, nu poa să zică, s-a şi distrat; când ai lui plecau de-acasă punea apartamentul la bătaie, iar gaşca venea cu băutura, ce mai vorbim, discotecă dădea.

Şi în absenţă a făcut ceva nou, a început să mă sune chiar şi treaz, să mă întrebe ce mai face Dumitrache şi dacă i-am dat

mâncare la căţea - şi am început să o hrănesc, deşi mă enerva maxim căţeaua aia, pentru că noaptea lătra ca apucata, prinsese reflexul ăsta absolut odios când primea mâncare să latre la nesfârşit, doar-doar mai primeşte o porţie.

Şi peste câteva zile s-a înfiinţat la mine, iar înainte să se descalţe a cules ceva oase, a înmuiat nişte pâine în sos şi s-a dus jos cu gunoiul - şi când s-a întors m-a întrebat dacă nu vreau să-l iau pe Dumitrache în casă, Eşti singur şi ai avea şi tu un suflet în grijă. Dar am avut atâta minte să declin oferta, Cine are grijă de el când plec la ţară?, n-am maşină să-l car cu mine. M-a ascultat şi n-a zis nimic, n-a insistat, a trecut peste fază cu faţa aia blank care nici nu confirmă, nici nu infirmă.

Pe la 12 m-a sunat Mihai, Hai pe cameră. N-am mai pus căştile, i-am răspuns pe speaker. Cum eşti, ce mai faci - i-am răspuns direct că sunt cu o pulă. Păi atunci te las. Ba nu, că 10 minute putem vorbi, pe urmă mă ocup de pulă, Mihai, nu e totul despre sex pe lumea asta.

Ce mai e pe la clinică, ce pacienţi ţi-au mai venit etc., întrebări care ştiam că o să-i trezească curiozitatea lui Florin; când în contul tău fluieră vântul, rămâne să iei ochii

cu banii prietenilor, să scoţi la înaintare lumea de barosani în care te învârţi.

Auzi, dar puia unde-i, nu-i cu tine? s-a stresat Mihai. Ba da, e aici lângă mine, se uită la TV. Şi nu se plictiseşte? Nu, că e poliţist ca taică-tu, am aruncat nada, e obişnuit să stea de strajă patriei. Şi auzind că e doctor la clinică privată în Elveţia, că taică-su a fost poliţist, Florin a câştigat încredere, Nu vrei să-l cunoşti? l-am întrebat.

S-au prezentat etc., etc., Taică-miu a fost sectorist în Cisnădie, tu unde lucrezi? E bine sectorist într-un oraş mic, eu pe TF, numai nenorociri. Mihai că da, că-şi mai spărgeau doi vecini capul, că trei scule furate dintr-un magazin - viaţă bună şi moşul mare cheflangiu, îl invitau ăştia la toate chefurile lor de ştabi, fiindcă omul, deşi simplu agent de cartier, era de viaţă şi tot timpul cu caterinca pe el. Chefuri de-alea pe două zile la cabanele din zonă, cu grătare, whiskane, coniace, chiar şi curve a-ntâia aduceau, numai să se simtă bine şefimea din Sibiu, procurori, directori.

Aici la gară numai zdrenţe, boschetare cu punga la gură, a suspinat Florin, rar se nimereşte câte una mai bună.

Se simţea vizibil bine şi ar fi tot pălăvrăgit - Mihai are lipici la cocalari pentru că e el

însuşi cocalar; a făcut trei copii pentru că şi-a dorit băiat, îşi ţine nevasta acasă şi când pe aia o apucă pandaliile îi mai întoarce gura la spate, s-a vândut pentru bani lăsând jobul de spital pentru unul mult mai bine plătit la o clinică de lux pentru drogaţi.

E una bună rău, dar e protejata unui şefuleţ de-al lui care nu le-o dă şi lor, o ţine doar pentru el.

Te fuţi şi cu femei? l-a întrebat Mihai.

Acum mai rar, mai dă câte-o muie la curve să nu intre colegii la idei, că de-un deceniu la chefurile de sfârşit de an s-a dus tot singur.

Şi după ce apelul s-a încheiat - Şi Mihai e în problemă, l-am mirosit din prima, doar că n-a vrut să recunoască.

Şi după sesiunea de analiză la pielea goală a dat drumul la muzică şi a început să danseze gol prin casă, Ce liber mă simt, a zis, beton, să mor dacă am mai dansat vreodată în puia goală în casa cuiva - şi m-a tras de mână să mă ridic de pe pat, Hai dansează şi tu.

Nu-mi place să dansez, aşa că după câteva mişcări am abandonat. El a continuat să danseze jubilând, Bă, a continuat, am rămas odată cu antrenorul după un meci în care am apărat două penaltiuri - şi púletele mi-a dat să beau o bere; bă să ştii că tu

chiar semeni cu ăla. M-oi fi uitat ciudat la el, oi fi tresărit, că a continuat, N-am nicio râcă pe el, să ştii, băiat rău nu era, deşi din cauza lui mi-au ieşit vorbe la băieţi.

Şi da, nu era neapărat greşit ce zicea, fiind cam pervers ce făceam eu pe acolo, cu miros persistent de manipulare emoţională, făcută la rece şi cam fără scrupule - dar, honestly speaking, făceam ce fac femeile urâte când vor să pună laba pe un mascul din liga superioară, oferă suport emoţional, I mean ascultă şi linguşesc. Pe scurt, mă gândeam că dacă-l ascult, îi dau să mănânce şi îi arăt lume bună o să cedeze.

Altfel, se relaxase vizibil, dădea în continuare comenzi, dar devenise grijuliu, Ia ceva pe tine că răceşti, nu mai sta desculţ pe linoleum etc.; a luat ciocanul şi a bătut în cuie placajul din spatele mobilei de bucătărie - dar tot aşa, cu mine stând lângă el ca ucenicul care dă scule meseriaşului. Deşi nu dădea afecţiune, era needy ca un căţel, să comunici, să-i confirmi că face bine, să-i dai apreciere; pe dedesubt era nesigur pe el, flămând de contact vizual ca un bebeluş de privirea mamei - când i-o călăream zicea Nu mai ţine ochii închişi, uită-te la mine, vreau să văd că-ţi place.

Vroia de fapt linişte, un buncăr antifonic în care să se simtă în siguranţă şi departe de zgomotele agresive ale oraşului - lângă cineva care-l sedează prin calm şi nu încearcă să-l acapareze. Fiindcă în realitate nu era agresiv, ci mare şi placid ca un Saint-Bernard: nu iubea, nu invidia, nu păstra resentimente şi, deşi coleric, nu devenea cu adevărat furios; o dată i-am trimis o poză cu puii pe WhatsApp şi s-a enervat, că dacă văd colegii, m-am gândit aşa puţin?; dar a adăugat imediat că, deşi l-am enervat rău, o să-i treacă până mâine.

Când îmi dădea de lucru Iulian, se retrăgea în dormitor cu TV-ul dat încet să nu mă deranjeze şi nu ieşea de acolo până nu terminam. Şi la un moment dat, când lucram ceva pentru agenţie, iar el sforăia din dormitor, am simţit ceva ca un fel de pace în suflet - aşa cicălitor, traumatizat şi needy cum e, se poate trăi cu băiatul ăsta, are toate ţiglele pe casă şi-şi vede de serviciu, n-atârnă pe mine.

Bă, l-am întrebat din sufragerie când a dat drumul la TV, tu te-ai mai futut cu altcineva? Şi mi-a zis că nu şi pe faza asta mi-am desfiinţat profilul de Romeo - ceea ce e greşit, dacă m-aş fi futut din toate poziţiile, pe termen lung toată lumea ar fi fost mai câştigată.

♦

După ce s-a cuplat cu Roxana, antrenorul a început să-l enerveze din ce în ce mai tare. Nu-i vorbă, de futut îl futea, dar îl călca pe nervi că vroia să-l ia în braţe, că prea se freca de el. Şi mai încolo, după ce a început să bată cluburile de băieţi şi să se lipească de gay cu bani, a ajuns să-l enerveze rău perversul ăsta care i se lipise de pulă, Pleacă de aici că te plesnesc, îi zicea când ăla dădea să-l mângâie; ce căcat de dragoste să vrei frate-miu la 10 lei? Că înţelege-mă, nevastă-mea ştie socoteala la banii mei şi nu pot mai mult. Bine-bine, dar bani să mănânce şi fraţii mei un kil de carne, nu doar cartofi şi varză?, hai sictir, atunci stai pe labă.

Pe la 16-17 a început să bată Sherlock şi Casablanca, unde puteai să combini băieţi fără teama că o să se afle - şi până să se prindă de mişcare, o făcea ca artistul, futea de amorul artei şi cu foamea în gât băieţi de seama lui, noaptea prin parcuri sau scări de bloc, tot cu frică să nu dea cineva peste el.

Dar berea era scumpă cu spume acolo, s-a săturat să tragă de o sticlă toată noaptea şi dimineaţa să o ia pe jos până-n cartier - şi s-a orientat spre ţipi cu maşină şi care-şi permiteau să închirieze o cameră de hotel. Eee, acolo s-a văzut diferenţa, ăia scoteau pălăria la o pulă care ştie meserie, apreciau

talentul. Altfel dă-i în morţii lor, erau maxim de căcănari, greu de tot îi făceai să scoată banul, vroiau să-şi scoată futaiul pe două beri. Bine tati, că io-s prostul tău, că fraţii mei trăiesc cu aer. îi futea de două-trei ori la marea artă, îi ţinea în lugu-lugu - şi apoi începea să facă figuri, că nu pot mâine, că să vedem - şi atunci ăia înnebuneau, futeau o isterie ca la operă; el zicea calm Am înţeles, plec, şi dup-aia aştepta ca fraierul să se calmeze şi pe mahmureala de după isterie să reevalueze la rece situaţia, ce-i mai bine, nimic sau o pulă bună?, ia zi, tati. Şi săreau cu banul sau ţoala de firmă. Că vorba aia, de-aia am pulă, să pedepsesc cu ea - şi, cu cât erau mai băşinoşi şi cu maşină mai bună, cu atât mai mare satisfacţia să-i vadă în limbă după el, făcându-se preş.

Altfel, dă-i în pulă de chitroşi, mai mult gura era de ei, se căcau pe ei pentru o pereche de blugi de 20 de dolari şi-ţi scoteau ochii o juma de an cu ea. Nicio comparaţie cu străinii, ăia erau nişte domni: dacă vedeau că nu-i furi şi le-o dai temeinic, te chemau şi a doua oară - şi azi Lick my balls, mâine Don’t forget the left one, a început să rupă engleza. Başca, dacă auzeau că eşti minor scoteau direct suta de dolari, era un salariu pe atunci, nu negociau ca la piaţă, nu-ţi

scoteau ochii, nu făceau figuri de operetă şi isterii. Şi nici nu te futeau la cap cu lugu-lugu, îţi spuneau de la început ce vor: să fie futuţi, să fie pişaţi, să fie legaţi - şi el se executa, că-i plăceau şi banii, şi distracţia asta. Iar banii ăia chiar i-a simţit: una era să fuţi aprozărese, alta babe din lumea bună. Altfel te vede lumea când ieşi din casă cu 50 de dolari în buzunar, altfel se uită la tine mama şi fraţii când le trânteşti pe masă trei kile de carne, altfel lasă nasul jos fraierul ăla care a dat din cur să-i facă. Şi-i creştea inima-n piept când se uita la fraţii lui care aveau în sfârşit pe ei o haină ca lumea, se gândea că Florin i-a crescut şi i-a făcut oameni.

Cam două săptămâni au rezistat căţeluşii ăia acolo - apoi i-a luat ecarisajul; l-am sunat să-i spun, dar nici acum n-a comentat nimic, a primit vestea la fel de blank, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, No bine, cu Mihai ai mai vorbit?

Apoi m-a sunat el, beat, că s-a îmbrâncit cu taică-su şi l-a dat afară după ce s-a trezit cu mâna lui pe gât. Că au mâncat, au băut şi taică-su a devenit agresiv, omul e ok treaz, dar după trei beri îl iau dracii că n-a făcut nimic în viaţă şi se răzbună pe ceilalţi.

Nu-i mai da să bea atunci.

Vorbeam pe cameră şi când s-a dus la baie să se pişe am apucat să văd ceva din garsonieră - printre care şi trei ursuleţi de pluş pe dulap.

Ce-i cu jucăriile alea, l-am întrebat, îţi vin nepoţii în vizită?

Nu, mi-a zis, sunt ale mele, hai să-ţi arăt cum stau. Şi, jur, peste tot erau jucării - şi el mi le prezenta pe toate, el e Rex, şoricelul e Michi, l-am găsit într-un second, tancul ăsta e de la frai-mio Dragoş, că a vrut băiat şi i-a ieşit fetiţă etc. Bă eşti nebun?! mi-a scăpat de uimire şi el a zis senin Ce vrei, dacă n-am avut copilărie?

Şi mai avea aşa: o grămadă de ghivece cu flori pe care le considera prietenele lui cele mai bune, iconiţe cu Fecioara Maria şi Arsenie Boca, un colţ de rugăciune unde, sub portretul maică-sii, ardea o candelă - iar pe hol o instalaţie de Crăciun lăsată în priză.

Florine, tu ai rămas un băieţel sensibil.

Acasă şi cu tine sunt aşa, la serviciu sunt altul, nu m-ai recunoaşte.

Pe 29 m-a căutat o fostă colegă din presă, că e în concediu în România şi dacă nu vreau să-i arăt Ferentariul, că ea şi bărbatu-so sunt curioşi. Nu i-am refuzat direct, am dat-o-n dungă, Să vedem, poate-mi fac nişte timp în weekend. Mă plictiseşte de mor să plimb

oameni prin Ferentari, am tot făcut-o cu străini şi m-am săturat.

Pe 2 martie Florin a venit din tura de noapte şi am zis Hai să-l distrez pe banii ălora. Başca, aveau poveşti interesante, tipa locuia de cinci ani în Kuala Lumpur şi lucra ca jurnalistă freelance acolo, acoperea Malaysia şi Indonezia pentru Asia Today şi pe lângă asta avea colaborări cu agenţii mari, inclusiv Al-Jazeera.

Le-am scris să vină pe la 4, să prindem lumină - au luat un Uber şi la 4 fără 5 au fost la mine.

Beţi Pepsi?, că bere nu mai am şi ceai mi-e lene să fac, dacă vreţi ceai, mergeţi la bucătărie şi faceţi-vă, în sfârşit, jucam nesimţirea ca să-l enervez pe Florin, care-şi intrase în pielea de gazdă pe sudoarea mea, îmi comanda şi se băga peste mine ca peste nevasta proastă.

Florin trăgea de mine să le fac ceai, ăia că nu le trebuie, eu insistam să se ducă să-şi facă, whatever.

întâi ne-am dus pe Şoseaua Giurgiului, să scot nişte bani; şi când am trecut pe lângă un boschetar mi i-am frecat de barbă să se înmulţeascăăă, Hai cu banuuu, Florin cu morala pe el, Omuleţule eşti nesimţit, Mbine păpuşe - şi i-a dat ăluia cinci lei. Era o zi

superbă de primăvară, senină şi caldă, care-mi dădea cu euforie, Păpuşe-n jos, Omuleţule în sus.

Şi, deşi am zis că vreau un text fără femei, o să încalc din nou programul: pe drum, aia, ţinându-şi de toartă bărbatul, a întrebat de cât timp suntem împreună şi Florin a izbucnit că nu, nu suntem cuplaţi - şi apoi, mai încolo, când ea povestea că bărbatu-so a uitat să-i ia mărţişor ieri, a făcut stânga-mprejur şi s-a întors cu o zambilă, pe care i-a oferit-o amabil. Şi ştiu şi de ce făcea toate astea - ca aia să nu-l perceapă ca pe un mops de gay cu zulufi scos din dansul speciei şi numai bun de băgat în poşetă (se ştie, femeile inteligente adoră gayii), să nu-l vadă ca pe un microb atenuat din vaccin, care nu mai prezintă niciun pericol pentru ea. Şi ştiu şi de ce nu vreau să apară femei în textul ăsta - pentru că există o gelozie ascunsă a gaylor faţă de femei, nu mult diferită de antipatia fetelor urâte faţă de cele frumoase: n-au nimic cu ele, sunt ok dacă li-s şefe, dar parcă nu le-ar băga totuşi în casă sau între prietenii apropiaţi.

Ne-am oprit întâi la Băiatu - dar nu aveau decât bere scumpă şi lui Florin nu i-a convenit că Pavel, chelnerul, când i-am făcut semn să vină pentru a doua comandă a venit

direct cu patru beri desfăcute, De unde ştie el ce vrem?; în sfârşit, a decis să plecăm. Am luat autobuzul o staţie, dar la Romeo, faliment. Hai la Butoaie, am zis cu inima strânsă; scrisesem un articol pentru Vice despre crâşmele din Ferentari şi în el îi bătusem obrazul patronului că nu m-a lăsat să fac poze pe terasă.

Dar ajunşi acolo am descoperit că articolul avusese efectul contrar, încât vânzătoarea de la bar şi patronul se înghesuiau să ne sufle în cur. Butoaiele sunt cel mai declasat loc al zonei, plin de beţivi terminali - şi de noi s-a lipit boschetul Nicuşor, care mi-a cerut o ţigară; i-am arătat că nu am decât rulate - dar Florin a scos din pachet două ţigări şi i-a dat şi trei lei de o bere. Şi n-am mai scăpat de boschetul Nicuşor şi Florin care asigura securitatea musafirilor l-a hâşâit destul de dur, Acum du-te şi lasă-ne în pace, n-ai auzit?, du-te.

Şi, deşi Florin îi plăcea vizibil pe ăia doi, când s-a dus după bere s-a-ntors cu una singură - chit că şi eu, şi ăia făcuserăm cinste; dar la ora aia, după ce îmi spusese că nu ia metrou fiindcă are gratuitate pe suprafaţă, nu mai aveam ochi pentru căcănăriile astea - cât de umilitor să fi rupt sărăcia din tine încât la 22 de ani după ce ai

scăpat din ea să continui să trăieşti ca şi cum mâine s-ar termina banii de pe lume, cât de rău, ia zi, încât să preferi să te trezeşti la 4.30 dimineaţa să te târâi gratis cu transportul de suprafaţă în loc să dai 70 de lei şi să zbori cu metroul?

Florin le-a zis că se uită la Asia Express şi tipa - că ea cu bărbatu-so au participat la un reality show pe un format similar, că formatul chiar e pe bune şi nu e regizat nimic acolo, chiar trebuie să te descurci fără bani.

Am cârâit că since 2002, din Noua Zeelandă, nu mai suport travellerii, mă scot din minţi băieţii ăştia care vin şi mănâncă mâncarea săracilor, săracii le dau cazare şi mâncare în speranţa că poate se încumetresc şi se învârt de o invitaţie în lumea 1, iar hipioţii pulii profită, ştiu foarte bine că-şi pun la bătaie capitalul de băiat alb dintr-o ţară civilizată.

Florin că n-am dreptate, că-s hater, tipa că poate aşa e şi în plus că asiaticii, cu excepţia chinezilor, sunt foarte timizi şi nu ştiu să refuze, adică dacă-i întrebi dacă ai putea să dormi la ei n-o să-ţi zică vreodată nu, că niet pur şi simplu nu există în limbajul lor; discuţia îl interesa maxim pe Florin, care pe urmă s-a băgat la o discuţie despre Asia

cu fata, mie rămânându-mi tipul, care nu era deloc prost, terminase conservatorul şi în Kuala Lumpur dădea lecţii de pian, avea un umor finuţ şi subtil.

Şi, pe drum, după ce ne-am despărţit de ăia, mi-a zis Nu mai zi la toţi că-s poliţist, ştii cum mă simt?, ca un căcat. Toţi ne urăsc în ţara asta că stăm cu amenzile pe ei. Crezi că mie îmi place s-o fac, de ce crezi că vreau să mă pensionez?; şefii pun presiune, că aşa ies în faţă că au cele mai multe amenzi din structură şi ministerul îi avansează înainte de termen şi le dă salariu de merit - ne spun Haideţi că se poate, uitaţi-vă la alte structuri, uitaţi-vă la ăia câte amenzi au, la noi de ce nu se poate?.... Aşa a fost când m-am angajat, că nu poţi să vii din teren fără nicio sancţiune, acum e iarăşi la fel. Ce să fac şefu dacă-s de noapte, să-l amendez că s-a uitat urât?; de aia ne urăsc toţi, de-aia prietenii tăi nu mă plac. Te rog nu mai zi că-s poliţist.

Acasă, când s-a dezbrăcat de hainele de oraş, a remarcat că în cuplul ălora cântă găina şi crede că tipul e în problemă - şi eu avusesem un vibe asemănător, dar nu l-am băgat în seamă, dacă toţi tipii cu gesturi moi, finuţi şi mai docili ar fi pe invers, ai condamna practic jumate din intelectualitatea bucu- reşteană la

homosexualitate.

Da mă Florine, dar poate oamenii nu vor neapărat să se fută cu ţipi, de ce să-i chinui aiurea? i-am zis.

Apoi a venit la bucătărie şi mi-a tras un mozol - dar o făcea din recunoştinţă, că se simţise bine cu ăia, whatever, mozoalele nu mă încălzesc cu nimic, mă lasă perfect rece.

Fiindcă altfel nu mă lăsa să-l ating, nici măcar când i-o luam la muie nu mă lăsa să-i iau talia în braţe sau să-mi pun capul pe abdomenul lui, până şi chestia asta îl claustra; o singură dată reuşisem să-l păcălesc să mă pun lângă el, cu o muie în somn, însă şi atunci după 10 minute m-a hâşâit, Pleacă de aici, lasă-mă să dorm - ce să mai vorbim, era sex la zero absolut.

Când i-am zis că nu ştie să mângâie şi să se lase mângâiat mi-a spus că pe el nu l-a mângâiat nimeni niciodată - ceea ce sună cu siguranţă exagerat, dar cred că avea mai repede în vedere copilăria lui, acolo resimţise un deficit de afecţiune, că în loc de mângâieri primise bătaie - şi, mai încolo, când a crescut, deja cu pielea tăbăcită şi format pe filmul ăsta, a resimţit mângâierile pe piele ca venind dintr-un limbaj străin, la care nu mai avea aderenţă, şi le-a respins, regăsindu-se mai degrabă în sex sportiv. Prin

părinţi, oamenii experimentează mângâierea mult înainte de sex; la el a fost invers.

Şi da, pe undeva era ceva ciudat cu băiatul ăsta: pe lângă că nu iubea/ura/invidia, nici nu dădea/cerea (mă rog, mai ciupea...), n-avea ambiţii şi nu lupta pentru nimic; nu-şi făcea aşteptări sau speranţe şi nici nu te încuraja să-ţi faci, iar ajutor îţi dădea doar dacă-l cereai explicit, cu subiect şi predicat - pe scurt, trăia ca şi cum ar fi venit deja postapocalipsa, când tot ce mai contează e confortul de bază, mâncare, sex, culcuş şi iarna căldură; de altfel, când îi reproşam răceala, umfla din umeri şi zicea că n-are încredere în nimeni.

Şi când mi-a povestit de nevastă-sa că îl ţipa exasperată să o lase cu familia lui, mi-a picat fisa, că n-am văzut copacii din pricina pădurii: ok, venea din zona aia de underclass unde mama rămâne icoană şi nevestelor le iau decenii să-şi deznine bărbaţii de poala mamii, le dau cu pizda pe la nas, le agită copilaşi prin faţa ochilor, doar-doar - dar la el era mai mult de atât; hai să zicem că faptul că-şi futuse un frate la 14 ani nu se pune, fraţii se mai scapă la chestii între ei până ajung la liceu (deşi, dacă găsesc altceva de futut, nu-şi mai hărţuiesc fraţii mai mici); dar erau fraţii pe care-i înnebunea cu telefoane,

era mezinul Dani pe care-l luase cu el la Călăraşi, era concubinul Matei pe care-l pescuise dintre prietenii lui Dani, fiindcă cu Dani, deşi gay, nu putea face nimic. Omul avea o fixaţie pe familie, nu se putea descentra de pe ea.

*

Vreo patru ani, nu poa să zică, femeia s-a străduit - şi a apreciat că se străduia să-i facă faţă şi, până să meargă la Călăraşi, n-a înşelat-o.

Acolo, până să vină ea, şi-a făcut de cap cu ţipi - şi apoi, după ce l-a adus pe frai-so Dani, rămas fără job, să-i ţină de urât, a venit şi ea după el. Apoi asta e, l-a prins cu un tip; nu i-a zis nimic niciodată - dar i s-a pus pata pe Dani, că să-l trimită înapoi la Bucureşti, că-i fute feng-shui-ul şi intimitatea. Ce să facă, femeie, la Bucureşti, nu vezi că n-are serviciu? Că n-o interesează, nu e copilul ei să-l crească - şi n-a avut ce face, l-a trimis la Bucureşti să scape de gura ei.

Dar nici aşa n-a fost bine - când începea să-i povestească de fraţi, îi ţipa să termine, fraţii lui sunt bine mersi şi se descurcă singuri, să se obişnuiască dracului cu ideea că ea e familia lui.

Şi după ce s-au mutat înapoi la Ştefăneşti, femeia a început să bage la păcănele pe

internet; a făcut credit ca să-i plătească datoriile - dar a continuat să bage şi când îi reproşa asta ea îi zicea că o face fiindcă se simte neglijată.

Pulă i-a dat. A vrut nu-ş ce pereche de pantofi - i-a cumpărat. Datoriile i Ie-a plătit, n-a comentat. Bani în renovat casa lui socru-so a băgat, că stătea acolo. Că-i place să bea?, asta ştia de la început. Că dragoste?, cât a putut i-a dat, ce morţii ei de dragoste mai vroia? Să-i facă seara masaj la picioare ca un lache şi s-o-ntrebe cum a fost iubi azi la servici? So, case closed - de ce să mai tragă la femei? Oricât de bine te-ai purta, oricâtă pulă le-ai da, tot nemulţu- mite-s, întotdeauna e un vecin la 5 care aduce mai multe în casă, întotdeauna o să aibă nevoi pe care să stai în cap că nu poţi să le acoperi. Şi la drept vorbind - ca bărbat în lumea asta hetero e un oarecare, ca el sunt milioane, din cinci femei dacă se uită una la el pe stradă. Dar ia să iasă pe Romică, ia să se ducă într-un club gay - fute pe alese, dacă vrea numai puştani de 20. Ca hetero, plăteşti să dai o bucă - ca gay activ lumea se înghesuie să-ţi facă cinste, ce să mai vorbim, leşină când apari pe scenă. Or, dacă între hetero e un oarecare, de ce să nu stea între gay care se bat pe el şi unde e apreciat la adevărata lui

valoare? De ce să mai tragă la femei, doar aşa, să se simtă în rândul lumii? Ia zi, de ce, dacă îi place mai mult să fută bărbaţi? Mai dă-le-n pulă de zdrenţe.

Apoi l-am sunat pe Mihai. I-am zis toată povestea de-a fir a păr, că sărăcia, că familia, că răceala şi Mihai a zis Adi am vorbit cinci minute cu băiatul tău, de unde căcat să ştiu ce-i cu el?

Ce poate să-mi spună e că la început, când lucra ca psihiatru pentru cazurile sociale din Geneva, a avut o grămadă de cazuri cu trecut de-ăsta, de obicei arabi săraci sau soldaţi veniţi din familii sărace şi disfuncţionale; cei din Legiunea Străină sunt recrutaţi pe criteriul ăsta, că sunt îngheţaţi afectiv şi devotaţi structurii, s-au identificat de mici cu un erou salvator prin care compensau rahatul mâncat zilnic şi care le dădea un sens - iar Legiunea lasă eroul să se manifeste, îi dă loc de joacă... Ce ştiu, mă Adi, a conchis, şi el o fi mai disociat.

Bun, şi eu? l-am întrerupt. Of... Cred că ţine la tine ca la un prieten, îi place că-l umfli şi-l asculţi. Şi, dacă te consolează asta, mă îndoiesc că de oamenii de care a fost atras a fost şi îndrăgostit în felul în care eu sau tu înţelegem treaba asta. Omul e maşină de futut, nu-i cere mai mult.

A luat o gură de bere, s-a uitat la mine.

Deci: te fute? a continuat.

Ooo da.

Atunci bucură-te de asta.

Şi ce pot să fac pentru el?

Of... eşti pizdă, de unde textele astea? s-a scandalizat Mihai. Ştii ce poţi să faci? Nimic. Asta mi-a zis şi mie analista mea când mi s-a pus pata pe o curvă din Ucraina şi încercam s-o conving că Trebuie Să Fac Ceva Pentru Fata Asta. Cum ziceam, produceam pentru statul elveţian în primul job după rezidenţă şi eram aşaa, mai romantic, că antipsihiatria, că empa- tia. Bă, şi se futea incredibil ucraineanca, bă, şi mi-era o milă de ea când o vedeam cum pluteşte aşa senină şi cu sufletul varză peste lume - şi analista îmi spune: nimic, nu poţi să faci nimic.

Omul funcţionează, a conchis, merge la serviciu, îşi udă florile; na, zi-i să nu se pensioneze la 45, să tragă de jobul ăla cât poate: taică-miu a fost tot poliţist, tot beţiv - şi când s-a pensionat la 55, în cinci ani a fost gata, o lua cu tărie de când se trezea. Şi moşul o avea pe maică-mea, care-i dădea să mănânce şi spăla după el. Minerii mor de silicoză - poliţaii şi apeviştii de ciroză, nu e un secret pentru nimeni.

îmi place de Mihai că nu te ia cu rococouri şi înfloriturі, nu nuanţează

problema până o face baltă, ci ţi-o livrează direct. E doctor şi, în plus, se-nvârte după bani, având, prin urmare, perspectiva cinică şi eficientă a celor din categoria asta - că, departe de a fi o convenţie, banii sunt reali. Una din poveştile lui favorite e despre taică-su: poliţaiul n-a plâns de bucurie când fiu-so a intrat la facultate, nici când l-a văzut cu diploma de psihiatru în mână, nici când l-a sunat să-i spună că a luat job la Spitalul Universitar din Geneva - ci atunci când Mihai s-a întors din Elveţia şi i-a pus moşului 7.000 euro cash pe masă.

Şi mi-am adus aminte de documentarul ăla finlandez cu titlu frumos, Cele 3 camere ale melancoliei - despre un internat militar din Rusia lui Puţin, unde copiii abandonaţi/orfani/plasaţi de mame sărace sunt pregătiţi de mici să devină soldaţi. Filmul ăla mi-a rămas mult timp în cap, avea ceva obsedant; ok, era poezia aia austeră din Rusia îngheţată din nord, în acord cu vidul afectiv al vieţii în internatul militar, erau cadrele alea hipnotice din Cecenia devastată de război pentru care copiii erau pregătiţi să devină carne de tun cândva - dar unde te făcea cu capul era prin morala ambiguă: pe de o parte, instrucţia militară pare o formă de abuz la vârsta aia fragedă, calea de aur spre depersonalizare, dar pe de alta

înzestrează cu o morală rigidă şi strictă, programată în creier pe viaţă. Unul dintre protagonişti, un băiat de 11-12 ani, ajunge în fine acasă în vacanţă, la o bunică neputincioasă. Nu prea ştie ce să vorbească cu ea, şcoala l-a dezobişnuit să vorbească neîntrebat, aşa că stă supus ca soldatul pe marginea patului şi o întreabă mecanic pe bunică Eşti bine?, să-ţi aduc un ceai?, ţi-e frig?, să-ţi mai aduc o pătură? - în fine, disciplina aia dură la vârste fragede te disociază, trece cu tăvălugul peste copilul care eşti şi te obligă să joci în pielea unui mic adult, pe care-l mimezi pentru că n-ai cum să-l fii pe bune; dar pe un alt plan, te forţează să internalizezi ceva despre moralitate, că omul matur e cel care trece fără milă peste propriile probleme, care protejează şi se sacrifică din reflex.

Maică-sa stătea cu el în garsoniera din Pantelimon, dormind pe un fotoliu extensibil - şi, după ce Matei s-a mutat la el, a trebuit să întindă patul. O făceau cam pe sărite, cum apucau şi ei, mai mult când venea din tura de noapte, atunci maică-sa era plecată la curăţenii, să mai facă un leu cu care să-şi rotunjească pensia de boală.

Şi au trăit toţi trei în armonie până când a observat că pe sforile de la geamul de la sufragerie chi- loţii nu mai sunt prinşi într-un

cârlig, ci în două şi a întrebat-o pe maică-sa Tu ai pus hainele la uscat? şi femeia a răspuns Nu eu, ci Matei - şi n-a zis nimic; doar că atunci când maică-sa a întins rufele, a doua zi chiloţii lui Matei erau prinşi tot în două cârlige - şi nu că ar fi fost cu ochii pe el, dar e anxios şi ştie fiecare lucru din casă cum trebuie să stea, poate de-aia îl şi pun la muncă să se uite pe camere. Şi a stat aşa să se gândească - de ce dracu acum ar avea nevoie de două cârlige la chiloţi, care-i problema cu cârligul ăla?, că le face moţ şi se vede urât la pulă?, păi da, dar cine-i vede? - şi nu că l-ar fi interesat, dar era curios care-i faza, aşa că a început să-l observe pe Matei şi a văzut că dacă îi vibrează telefonul când mănâncă răspunde la mesaje butonând cu mâinile sub masă - şi azi aşa, mâine aşa, şi nu că l-ar fi interesat, dar era curios şi când Matei butona captivat pe mobil l-a întrebat Cu cine vorbeşti? şi el a răspuns Cu un prieten, Păi care prieten? Păi că nu-l ştii - şi atunci a zis Arată-mi şi mie să văd ce prieten ai; şi, să n-o mai lungească, până la urmă i-a zis că se fute şi cu alţii. Păi zi aşa mă Matei, ce tot o dai după cireş, i-a spus, doar suntem într-o relaţie deschisă.

Şi apoi, într-o dimineaţă de weekend, când veneau muci de beţi din Centru Vechi,

pe Splai, unde aşteaptă taxiurile, Matei a început să-i ţipe şi să-i plângă cu bulbuci, Tu nu mă iubeşti, de-aia te-am înşelat, ce?, crezi că n-o s-o mai fac?, mamă ce isterie de poşetară i-a futut de faţă cu taximetriştii care ieşiseră din maşini şi se hăhăiau ca la circ, Iubeşte-l mă, n-auzi ce zice fata?, ce ţi-a făcut fă nenorocitul?... în viaţa lui n-a păţit aşa ceva, e poliţist, cum să-l facă cineva aşa de ruşine în public? Şi acolo l-a lăsat, a urcat într-un taxi - şi când Matei a venit spăşit acasă, s-au culcat şi după câteva zile i-a zis Da mă, nu te mai iubesc, şi adevărul e că după isteria aia i s-a luat, cum frate să-l facă în halul ăsta de râs?

Nu-i vorbă, s-au mai futut până a plecat Matei în UK, chiar el i-a împrumutat 500 de lire să-i aibă ca rezervă, bani pe care nu i-a mai văzut înapoi. De fapt, să nu mintă, i-a transferat datoria în contul de credit al lui Dani, când Dani a plecat şi el în UK şi Matei l-a ţinut până şi-a găsit de lucru.

Orice peşte ştie asta - dă-i unei femei pulă la greu, dar nu-i da afecţiune şi mai ales ţine-o-n incertitudine, poate vin, poate nu, să văd; într-o lună ai mâncat-o emoţional, ai făcut-o sclavul tău. Iar Florin nu mai dăduse niciun semn de viaţă de două săptămâni; de fapt, la ultima întâlnire mi-a zis că vine peste două

zile, să-i iau vin şi alea, apoi spre seară a contramandat, că nu poate veni pe weekend, dar o să apară luni seara. Iar luni a dispărut pur şi simplu, s-a dat la fund pentru două săptămâni - şi, dacă nu l-aş fi cunoscut, aş fi zis că sigur o face intenţionat; dar nu, la momentul ăla ne ştiam deja de prea mult timp ca să mai rămână loc de joculeţe de-astea, n-avea sens.

Apoi, doamna Jana a început să servească cu masca pe figură şi nu mai lăsa să intre decât un om la bar şi la fel în magazinul de lângă, unde veneau oamenii muncii să ridice bani de afară, via Moneygram şi Western Union. Unei ţigănci i-a făcut un scandal monstru că, deşi era în izolare, venită de câteva zile din Italia, a apărut să ridice nişte bani. Apoi mi-a dat mesaj că de mâine închide crâşma şi ţine deschis doar magazinul, Adi, e ordin de sus; deci gata cu lichefiat creierii între respiraţii calde.

Şi apoi, în alte câteva zile, direct ordin de izolare, ieşit din casă cu biela maxim până la Kauf. Banii se topeau încet şi nu mai aveam nicio posibilitate să fac alţii - iar Iulian mi-a zis Băi Adi, îmi pică contractele ca la domino, n-am ce face, te trec pe part-time, pe 700. Era groasă şi am sunat acasă, dar maică-mea mi-a susurat dulce Sper că nu vii pe capul

nostru, că te descurci la Bucureşti - în mod cert rămăsese cu resentimente de când tocasem 1.000 de lei pe care mi-i dăduse taică-su de 90 să-mi pun laminat în sufragerie, iar eu futusem banii ăia pe beri la doamna Jana şi viaţă bună.

Şi atunci m-am deprimat, am zis Ce fac închis ad infinitum în apartamentul ăsta? Ce fac dacă ăştia închid oraşul, singur şi fără un leu în buzunar? Cum mă descurc ad infinitum? Cineva a postat pe Facebook Eram fericiţi şi nu ştiam şi fix asta era senzaţia, că o perioadă bună pentru mine şi toată lumea s-a terminat, aşa, nişte mini-60s de libertate şi prosperitate, şi că o să urmeze un spasm fără sfârşit, din mai rău în mai rău, iarăşi cârpit ştrampeni şi izmene ca-n anii 90, iarăşi mestecat în păpălău.

Beam singur, dar alcoolul nu-şi mai făcea efectul, adică şi-l făcea, dar erau nişte beţii de-alea triste, în care-ţi faci poze la picioarele goale pe linoleum sau altă chestie de-asta absurdă. Şi în tăcerea aia care se lăsa peste lume, în somnul din ce în ce mai prost şi mai înecat n-am mai putut s-o mint, durea de mă căcam pe mine, ce s-o mai ameţeşti.

în capul lui de părinte uitat în priză mai era tată peste fraţii lui - care nu-l mai băgau

în seamă, îl lăsau în filmul lui de erou care s-a sacrificat pentru familie. Posibil să fi rămas şi cu resentimente când, devenind adulţi, să-i fi călcat pe nervi aerele de şef peste familie, cicălelile, Nu-i bine deloc ce faci, Sigur? Mai gândeşte-te un pic... Frai-so Dragoş venise din Danemarca şi, la o băută-n Centru Vechi, îşi găsise o femeie care- stătea destul de aproape de Florin; se întâlniseră toţi trei la el acasă, băuseră, se distraseră - dar Dragoş nu a vrut să-i dea numărul ei de telefon când i-l ceruse. Doar Dani îl mai suna să-i cânte în strună şi să-l tapeze de bani - Dani era, cert, slăbiciunea lui, mi-o şi recunoscuse o dată; altfel, ca un părinte Drept ce era, susţinea sus şi tare că îi iubeşte pe toţi la fel de mult. Oricum, toţi fraţii îi datorau bani şi cred că ăsta era felul lui de a-i păstra simbolic ca vasali, de a conserva ierarhia şi a-şi păstra iluzia de şef peste familia aia disolută de underclass.

Pe scurt, era ca regele unei ţări devenite republică, care din respect nu i-a retras titlul, iar el în capul lui încă se mai credea regele ţării respective şi făcea milostenii către supuşi, dar mai ca banca aşa, „Regele nu dă, regele împrumută“.

Şi rămas singur, captiv în bucla aia din care nu putea ieşi, îl creştea acum pe taică-

su, că era singurul din familie care se mai lăsa crescut. Altminteri, pentru că sărăcia muşcase cândva atât de adânc şi de umilitor din el, tot ce făcea era să adune bani ca furnica, trăind prost - cârpind ciorapi, ciupind câte un vin de la cei pe care îi futea, luând doar transport de suprafaţă, în speranţa că cu banii ăia, ca fetele bătrâne, mai înseamnă ceva pentru fraţii lui în particular şi pentru societate în general.

Şi am început să dau dezordonat din picioare, călărind spasmodic site-urile de futut - şi după câteva zile am găsit pe Romeo un electrician de 49, vârsta magică la care se-nţepeneşte contorul la seniorii gay 50+, dar nu mai conta. La faţa locului omul bătea spre 60, dărâmat rău, cu părul rar şi alb ca Grigore Vieru, mă uitam cu greu la el - şi după vreun sfert de oră mi-am luat inima-n dinţi şi i-am zis Hai să trecem la ostilităţi, care au durat cu preludiu cu tot cinci minute, mai rău ca la iepuri, ce să-ţi mai dai drumul; şi, după ce şi-a dat drumul, omul s-a dus să arunce prezervativul la baie şi eu, ca un brav cetăţean eco, i-am zis Nu în budă, ci în bucătărie, la gunoi.

După m-am simţit destul de aiurea, mai curviştină aşa, şi i-am dat mesaj lui Florin, Mai vii sau te-ai plictisit de mine?, nu-i

problemă, doar nu mă mai ţine încurcat - şi el mi-a răspuns senin şi alien Nu m-am plictisit; că vine în seara asta, când iese din tură, să iau vin, Pepsi, ţigări şi seminţe.

în ziua aia a ieşit Iohannis la TV să zică că a doua zi, de la 10 seara, se instituie stare de urgenţă - ceea ce, printre altele, implica şi o restrângere a libertăţii de mişcare între Bucureşti şi Arpaş. Riscam deci să mă trezesc blocat în Bucureşti, în stare de cvasifali- ment - şi, în condiţiile în care aveam interdicţie de la ai mei, am cam intrat în panică.

Pe la 8 au început să se audă sirene de maşini de poliţie - şi la 9 seara, când am coborât să cumpăr vinul şi ţigările, am văzut lume fugind ca potârnichile să se închidă în case, strigând Garda. La ora aia Ferentarii se umpluseră de oameni întorşi de la produs de afară, cu toţii panicaţi că se închid graniţele sau că o să fie opriţi două săptămâni în carantină la graniţă.

De obicei îl aşteptam să apară ca să încep să beau, însă atunci am început să consum de la 7, încât, când a apărut la 9, adus de un coleg cu maşina până în centru, eram deja afumat. De gătit nu gătisem nimic, pe scurt emiteam semnale spasmodice că-mi bag puia - şi i-am zis Bă Florine, e haos în stradă că

face poliţia razii să-i prindă pe ăia care au ieşit din izolare, vezi că dacă se aude gălăgie o să ies p-afară, poate o pun de un articol pentru Vice; iar el a dat ochii peste cap şi a zis Nu vin cu tine, n-am chef să-mi iau bătaie - şi eu că chill, nu i-am cerut aşa ceva, iar el a schimbat canalul pe Antena 3.

Dar n-a mai fost cazul de nimic, fiindcă nu s-au mai auzit nici sirene, nici scandaluri de afară, fusese doar o demonstraţie de forţă în ţigănie, să se ştie că treaba cu starea de urgenţă care urma să se instituie a doua zi e pe bune.

Anyway, deşi mi-a dat o pulă de bun-sosit la venire, deşi alcoolul a netezit lucrurile, deşi mi s-a plâns că taică-su s-a mutat la el, tot aveam chef să mă cert.

Prin urmare, după ce m-am îmbătat, în loc să-i spun calm că uite ce zice Mihai, disociat şi captiv în tata mare, am început să i le torn otrăvit şi meschin că eram falit şi dacă nu aveam bani nu venea, că mă punea să-i cumpăr ţigări - Dumnezeule, până şi pulpele alea de pui de la început i le-am vomitat. La început omul căsca ochi mari şi se apăra, că n-a fost pe interes, că venea cu petul şi a cumpărat ridichi şi ceapă verde - dar eram turat şi pe placă şi omul aştepta docil să mă termin, la drept vorbind chiar nu ştia şi nu-i

plăcea să se certe; că-n puia mea, nu merge aşa doar cu comenzi şi sex crud, fără nicio atingere, că nu i-am cerut să doarmă cu mine, că m-am băgat lângă el în pat să-l sug în somn şi când l-am luat în braţe m-a gonit în sufragerie. La faza asta m-a întrerupt şi a întrebat nedumerit Dacă erau două paturi, ce sens avea să ne înghesuim?

Bine mă, dar chiar aşa să nu mă laşi deloc să te ţin în braţe? îmi ziceai ce te lipeşti ca mâţa şi mă împingeai mai încolo, azi aşa, mâine aşa şi am strâns din dinţi şi n-am zis nimic, am lăsat-o după tine, deşi varză m-ai făcut.

în sfârşit i-am vomitat tot, iar omul, superb şi 100% el însuşi, a găsit şi soluţia, Te las să mă ţii în braţe o juma de oră, un sfert de oră acum şi un sfert de oră când mă culc, e ok aşa? Şi am zis Mbineee şi l-am luat în braţe şi omul stătea crispat băţ şi dez-nădăjduit în braţele mele ca pudelul lui Sociu când l-am prins la chef la Costi şi-l îmbrăţişam făcând acoperiş deasupra lui - şi atunci am realizat absurdul situaţiei şi i-am dat drumul, Nu merge aşa Florine, dă-o dracului de treabă.

Şi ce vrei atunci? s-a nedumerit şi a adăugat că îi e foame şi atunci am scos nişte spanac congelat din frigider; m-am dus la

bucătărie şi am început să tai ceapa şi usturoiul şi el a venit după mine şi s-a apucat de spălat vasele şi a inspectat şi gunoiul şi a întrebat placid Ce-i cu prezervativul ăsta? şi n-am mai avut cum să mă scot, cum s-o mai dau să iasă bine, m-a făcut în sânge poliţistul, cu toată deşteptăciunea.

M-a futut unul azi, ce să fie? am îngăimat pierdut şi ruşinat, n-ai zis că nu suntem cuplaţi? Şi el a zis calm Ba da, nu mă interesează o relaţie cu tine - dar n-a mai spălat nici vase, nici n-a mai dus gunoiul, s-a dus ţeavă în sufragerie la TV. Şi chiar n-am mai ştiut ce să zic după ce am pus în farfurii, iar el ca să umple tăcerea aia penibilă mi-a lăudat căcatul ăla de spanac, că foarte bun spanacul, n-a mai mâncat aşa spanac bun, iar eu, depăşit de situaţie şi incapabil să mai salvez aparenţele, tăceam ca paralizat, urmărindu-l cu ochi rotunzi prin cameră şi omul s-a răţoit Nu mă mai observa, de ce mă tot observi? şi s-a dus să se culce.

M-am trezit pe la 9, am sunat-o pe maică-mea că vin acasă şi maică-mea - că chiar vroia să mă sune, a văzut la TV că în seara asta la 10 se instituie starea de urgenţă şi se suspendă călătoriile, că mai bine acasă la ţară decât nebun şi mort de foame în Bucureşti. Şi apoi s-a trezit şi Florin, dar

ciufut, n-a mai venit în sufragerie scărpinându-se la coaie să dea drumul la TV, ci s-a închis în baie - şi ce să mai zici?, faza era compromisă, nu învie morţii, încât am dat-o pe caterincă proastă, dădeam din gură să nu tac - şi omul ţipa din baie Lasă-mă-n puia mea să mă cac.

Am început să scot din frigider chestii, urma să plec cel puţin o lună şi era aiurea să las frigiderul pornit, chit că-l burduşisem cu carne ieftină pentru carantina lungă care se profila (pulpe şi macrou congelat, plus ceva oase garf afumate) şi l-am întrebat dacă vrea carnea aia şi a zis că da, să i-o pun la pachet că trece înainte să intre-n tură pe la garsonieră, carnea aia era pretextul ideal să se care mai repede. A scos din geantă o plasă uzată şi răpănoasă de pânză de la Auchan în care a băgat pungile de carne, şi-a luat geaca, Baftă, i-am urat, şi el Vorbim când te întorci. Dar ce să mai învii morţii, nu m-a mai căutat, nu l-am mai căutat. Dragostea a futut meciul.

Pe străzi era pustiu, ca după iarna nucleară, net mai pustiu ca-n Ferentari, şi doar în Gara de Nord ceva mai animat. Mi-era foame, dar peste tot închis, chiar şi la Mac - doar la Springtime mai serveau la geam, iar oamenii stăteau tăcuţi la coadă, la doi metri unul de altul. Mi-am luat două felii

de pizza - rateuri totale, cum mă aşteptam, le-am înghiţit în silă. Când muşcam dintr-o felie s-a apropiat un tip de 25-30 care m-a rugat cu o voce slabă, pierită, să-i dau cinci lei să ajungă acasă - i-am dat doi lei, în scârbă, să scap de el. La intrarea pe peron m-a mai abordat o moldoveancă cu un vag accent italienesc că-i mai trebuie 30 de lei să ajungă la Suceava - şi am crezut-o, femeia era disperată, încolţită; dar nu i-am dat nimic. Pe peron, lângă o fetiţă care îşi trăgea mucii, un ţigan gabor îşi ajuta nevasta să urce paporniţele în tren şi urla la conductor că n-are decât să cheme poliţia, ce vrea să facă, să-i moară copila de foame aici?, îi dă el să mănânce? - şi naşul ce să facă, a sunat la poliţie.

Să ne fie la toti la fel de rău

...pe chestiunea climei şi a probabilei noastre extincţii ca specie în 50 de ani.

Cornel Ban

Viaţa mea pe carantină a fost muci de plictiseală şi ca să fac ceva cu mâinile m-am apucat să scriu textul despre Florin. Apoi o bancă şi-a făcut pomană - să ne înţelegem: cu bani dintr-un afeceneu - cu nişte granturi pentru artiştii afectaţi de pandemie. Condiţia era să n-ai contract de muncă, să fii, cum se zice, freelancer, aşa că l-am rugat pe Iulian să mă dea afară, convenind ca două luni să-i lucrez minimal şi mai voluntar aşa - după care, pentru că se intra în campanie electorală şi avea să fie de lucru, să mă angajeze pe normă întreagă.

Când am aplicat, am fost sfătuit să merg pe un subiect de maximă actualitate - însă pe Florin nu puteam să-l vând ca subiect că era mult de lucru la el şi nici nu te bagi la bănci cu un subiect în care te investeşti; plus, nici nu mi-am căutat în buric să fac fenomenologia microschimbărilor în viaţa pe izolare, nu m-am apucat să ţin jurnal cu acele întâmplări

aparent nesemnificative care determină schimbări aparent nesemnificative în şinele profund - dar care schimbări subtile, printr-un efect colectiv cumulat, fac istoria. Pe scurt, cum nimic din toate astea, mi-a rămas să vorbesc despre altceva.

în Arpaş am trei prieteni, toţi locuind la oraş, dar venind pe weekend la ţară - (1) Andreea, care e asistentă la un cabinet şcolar din Făgăraş, (2) Mihnea, care lucrează la fisc, şi (3) Horia, care produce pentru o corporaţie nemţească de subansamble auto din Sibiu. (1) Cum Mihnea a ieşit târziu din izolare, după 1 mai, o să-l scot din poveste, n-am ce face cu el. (2) Horia se afla şi el în Arpaş, la 800 de metri de mine, trimis de corporaţie în şomaj tehnic, dar pe carantină n-am interacţionat fizic deloc cu el, iar discuţiile de pe fb, cum bătea pe bicicletă Munţii Carpaţi anul trecut pe vremea asta, erau atât de interesante încât mai bine fără. Deci afară şi cu Horia.

«

Andreea m-a sunat chiar după ce am ajuns în Arpaş, că a văzut pe Facebook că am postat din Gara de Nord cu oameni care cerşesc bani să ajungă acasă şi s-a gândit că mă întorc la ai mei la ţară.

Mai bine, a mai zis, ai tăi mai au câţiva ani să te bucuri de ei, că pe urmă n-o să-i mai vezi. Vorba aia, că de mamă şi de tată nu

te saturi niciodată şi de fraţi şi de surori nu te saturi până mori.

Pe frai-so nu-l înghit, e un dobitoc plin de pilde şi glume răsuflate.

Dă-l în pulă de prefăcut, l-a expediat. Auzi, am două veşti şi amândouă proaste, cu care să încep?

în sfârşit, prima era că după ce şcolile au fost închise, au transferat-o de la cabinetul şcolar la DSP Braşov - dar că deocamdată nu ştie nimic clar, doar i-au convocat, speră doar să n-o trimită la recoltări.

A doua veste - că se întoarce Alex, copilul ei din prima căsătorie.

Păi ce-are? Mi-ai zis că acum se înţelege bine cu Radu. După ce a ajuns student, distanţa şi banii cu care Radu, bărbatul de-al doilea, ungea pragmatic sufletul sensibil al băiatului au îmbunătăţit substanţial relaţia - Alex, îl suna maică-sa, vezi că Radu ţi-a transferat 300 de lei pentru adidaşii ăia pe care ţi-i doreai.

Păi e o problemă, că nu se întoarce singur.

Nu-mi zi că şi-a găsit pe cineva.

Doamne fereşte, doar n-oi deveni soacră aşa de tânără... Nu, vine cu trei mâţe.

Nu erau două?

A mai adoptat una, un pisoiaş cules de sub podul de pe Someş. Băi şi Radu nu suportă pisicile - adică na, că mănâncă

şoareci prin curte e una, dar să nu le vadă în casă sau pe masă. Şi curse mai din pulă aşa, pe pandalia asta dacă pupă una pe săptămână, stă mai mult pe acasă.

Peste câteva zile am sunat-o eu, să-mi spună cum e în prima linie. Că e haos ca la Revoluţie - în prima zi, poliţaii de la aeroport au băgat într-o pungă de nailon declaraţiile pe proprie răspundere cu datele de contact şi le-au trimis aşa la DSP.

Domnii mei, i-a sunat doctoriţa, dumneavoastră vreţi să umpleţi DSP-ul de coronavirus?, n-aveţi scan- ner sau mobile să faceţi poze?, nu ştiţi că oamenii aceia vin din zone roşii? Ne scuzaţi doamna doctor, dar n-am primit ordine în sensul ăsta, i-au răspuns. Nu mă interesează, a ţipat doctoriţa, nu mai vreau hârtii la DSP, totul pe mail sau fişiere de transfer, întrebăm mai sus, doamna doctor. Nu mai întrebaţi nimic, vă trimit pachetul nedesfăcut înapoi dacă mai continuaţi aşa.

Când am plecat, mi-a spus Andreea, m-am uitat lung la fete şi le-am zis Lăsaţi-mă să mă mai uit o dată la voi, fetelor drăguţelor, că poate mâine vă ia cu izoleta şi nu vă mai văd niciodată.

Au băgat-o la linia fierbinte, unde face echipă cu doctoriţa - aia vorbeşte la telefon, pe speaker, iar ea centralizează datele într-

un program venit de la minister: îi întreabă de cât timp sunt în autoizolare, din ce ţară au venit, câţi stau în casă, cu cine au mai intrat în contact. Dar ce-au avut în cap cei care au făcut programul - mister, că nu e pentru cadre medicale, ci pentru IT-işti şi statisticieni; ce să se descurce, şi-a prins urechile în el.

Pe scurt, programul ăla, din ce am înţeles, era într-atât de complicat şi detaliat încât dura o zi să-l completezi, furnizând, ca harta 1:1 a lui Borges, un număr virtual infinit de contacţi. Noroc cu un băiat care lucrează ca statistician, ăla e singurul care ştie la cât e ceasul pe zona asta de cifre şi calculatoare; s-a consultat cu epidemioloaga, aia a sunat la alţi colegi - şi au decis cu de la sine putere să-l simplifice, tăind nemilos din rubricuţe, ca să dea totuşi nişte date folositoare.

Sunt două calculatoare, pe unul lucrează ea şi doctoriţa, pe celălalt alte două asistente. E plin de ţigani veniţi de afară, vai de capul lor, nu mai au ce mânca, că primăria le scoate ochii cu o pită, un pateu şi un kil de ulei: Vreţi să vă trimit poză, doamna doctor, să vedeţi?, o pungă de pulpe de pui, o pită mare, un kil de ulei, un pateu mic, o brânză topită la tub; cum să trăim din asta o săptămână 10 oameni câţi suntem în

casă?

Pe altul poliţistul din sat l-a încuiat în curte - Doamnă, m-a încuiat şi mi-a zis că mă nenoroceşte dacă mă mişc din casă, dar doamnă, mă scuzaţi, buda e peste gard, în curte la frate-miu, ce fac?, Cu familia şi copilaşii?, dă-mi numărul nenorocitului - dar promiţi să nu ieşi din curte, bine?

Mă, doctoriţa nu are suflet rău, a mai zis Andreea, dar s-a măritat la 45 din dragoste şi e vorbă lungă. Locuiţi singur? l-a luat la puricat pe unul, Cu muma, i-a răspuns ăla, Cum aşa, la 35 şi n-aţi găsit pe nimeni?, Am găsit o fată, doamnă, dar nu s-a înţeles cu muma, Să mai căutaţi, e păcat să staţi aşa singur, Of, mie-mi spuneţi ce-i aia să stai singur?, E plin de femei fără bărbat, cu siguranţă mama dumneavoastră îşi doreşte nepoţei, copiii sunt lumina vieţii.

Măi Andreea, i-a zis doctoriţa azi, hai vorbeşte tu la telefon şi centralizez eu, că mă înnebunesc ăştia de cap.

Şi teroristul? am întrebat-o.

Ceva nu-i în regulă, parcă-i sub Haloperidol. Stă în sufragerie, citeşte din tovarăşul Deng sau îşi mângâie mâţele, vine şi se freacă de mine, Mami, tu eşti deosebită, Mami, cât te-ai sacrificat, Mami, ce băiat cumsecade e Radu. Lui Radu îi explică ce-a

făcut şi-a dres Partidul Comunist Chinez la ultimul congres - şi bărbatu-mio se face că-l ascultă, Şi ce mai face mă Alex Partidul Comunist din China, bine, sănătos? îl întreabă când vine din cursă.

Mi-e frică, a mai zis Andreea, că fie vrea bani, fie pregăteşte ceva grandios, ascultă la mine, e liniştea dinaintea furtunii. Băi şi n-a ieşit deloc din casă la vânătoare de noapte, stă toată ziua în pat ca un şarpe boa cu perdelele trase şi se uită la filme. Nu-nu, ceva nu e în regulă.

Foarte bine, am încurajat-o, de-abia are timp să-şi pregătească restanţele alea, să lucreze la diplomă, e păcat să nu folosească timpul ăsta mort. în iarnă băiatul picase într-o depresie nasoală, îl suna şi îi răspundea monosilabic - şi după sesiune a sunat-o şi i-a spus că nu s-a prezentat la niciun examen şi că nu crede că o să termine facultatea asta, că i s-a luat. Andreea şi-a luat medical şi s-a dus la Cluj, băiatul arăta ca o curte cu buruieni şi în casă dezastru, mâţele numai că nu mâncau din el. Te-a părăsit vreun iubit?, Nu, Te-ai certat cu vreun prieten?, Nu, Te-a jignit vreun profesor?, Nu mă interesează facultatea aia, Atunci?, N-am chef de nimic, sunt mort pe dinăuntru; în sfârşit, oricât a tras de el, n-a scos nicio anamneză. A stat

două săptămâni la Cluj, l-a trimis să-şi facă analizele care i-au ieşit dezastru - de un an devenise vegan şi mânca pe sărite, chipsuri şi hrană rece. L-a băgat pe fier, B-uri, l-a convins să mănânce ouă, lapte şi peşte - iar Alex, la cât de apatic devenise, s-a supus moale. L-a dus şi la psihiatru, care i-a prescris pastile şi i-a recomandat un psihoterapeut.

Altfel, pe carantină zilele mele treceau identic; mă munceam cu textul despre Florin, mă uitam la TV; la început pe ştiri, dar erau aceleaşi pe toate canalele - aşa că am trecut pe Paprika TV, mă uitam în neştire la tocăniţe şi prăjituri, deşi nu suport dulciurile. Pe fb toţi vorbeau despre COVID şi analizau microschimbările; o parte începuseră să posteze poze din copilărie şi a ieşit pandemia, au înnebunit toţi cu poze din Early Childhood.

Spuneţi-mi, îi întrebam pe ăştia captivi în apartamente cu soţii sau iubite, voi mai aveţi chef de sex când te freci toată ziua unul de altul, când aia-ţi suflă în ceafă şi-ţi vorbeşte de şinele profund? Doar Bogdan mi-a recunoscut, Bă da, fix aşa, am ajuns frate şi soră, ca Paul şi Virginia.

Când m-a sunat Andreea i-am zis că simt că am renăscut, am ajuns să dau trei labe pe

zi de plictiseală, ca-n pubertate. N-ai mai multă minte ca Alex, mi-a zis; că gataaa, i-a tăiat psihoterapia micuţei Ciociosan - îl alintă aşa fiindcă deşi e o namilă gră- suţă de 1,95, are un suflet feminin şi bolnăvicios de sensibil. Când îl vedeai cu gesturile alea graţioase de gheişă nu puteai să nu te gândeşti că i s-a repartizat un trup greşit, că poate în altă parte a lumii un hetero de 1,55 plesneşte de necaz şi bate copii de generală pe stradă, din cauza greşelii. Şi dacă vreo intervenţie chirurgicală de ultimă oră l-ar putea transplanta într-un trup delicat şi mignon de thailandez, sunt convins că s-ar băga la cel mai mercenar job ca să strângă bani de operaţie.

Psihologul mă chelea de bani şi rezultate din pulă, a continuat Andreea, l-a făcut şi mai exagerat decât înainte, numai căcaturi i-a băgat în cap. I-am dat o căruţă de bani ca să-l convingă că eu sunt de vină pentru tot, eu i-am distrus copilăria, eu l-am abandonat că l-am trimis la maică-mea şi la soacră-mea cât am lucrat afară, auzi tu, că eu i-am futut încrederea în el că-i spuneam să nu mai mănânce ca spartul... Zi-mi, ce rezultate am văzut de la ăla?, că să-şi pună silicoane-n buze, să mi-l râdă toţi vecinii când vine la Făgăraş?, că s-a lăsat făcut poştă de ţiganii din Iris?, măcar de nu mi-ar spune ce face.

Ce-i drept, ar putea şi Alex să mai tacă din gură, dar are o satisfacţie sadică s-o ţină pe mă-sa la curent cu viaţa lui sexuală, Ce faci puiule în seara asta? îl întreabă la telefon, Mă întâlnesc cu un nigerian. Vai de mine, pui, ai grijă să nu te fure sau să-ţi facă Doamne fereşte ceva. Ce să-mi facă mami altceva decât să mi-o tragă?

De fapt, de la Andreea a cam pornit: când Alex a ieşit în chiloţi de la duş şi mă-sa l-a văzut plin de vânătăi, l-a luat la 11 metri, că sigur s-a îmbătat şi a sărit la bătaie, că dacă continuă aşa ajunge beţiv ca unchiu-so Nelu pe care neamurile-l culeg din şanţ, iar Alex s-a enervat şi i-a servit-o că nu s-a mai bătut din clasele primare, acum doar l-a trashuit un agent de pază, Mami, ştii ce bine a fost? - şi i-a livrat cu detalii naturaliste experienţa. M-a sunat plângând, Ăsta dă bani să-l bată şi să-l pişe - şi degeaba am încercat s-o calmez, că e un căcat de kink, băiatul e cu stima de sine praf.

Un băiat serios nu şi-ar găsi şi el, s-a amărât Andreea, numai deraiaţi şi analfabeţi.

Apoi a venit ordonanţa 4 şi haosul s-a făcut la pătrat; Bine am dus-o când sunam la ţigani, mi-a zis, nu contează că pe toţi din familie îi cheamă la fel, Numele dumneavoastră?, Căldărar Victor, Al fiului?,

Căldărar Victor, Al nepoţelului?, Căldărar Victor.

Acum suntem cu tunurile pe şoferi, mă înjură ăia de mă rup. Deci, mi-a zis, e aşa: fie patronul le plăteşte o cazare în izolare, ceea ce e exclus, fie şi-o plătesc singuri, ceea ce în niciun caz, fie stau cu familia - ceea ce practic condamnă toată familia la autoizolare, 2 + 2 + 2 + săptămâni - că un şofer, cu toată pandemia pulii, o cursă la 2 săptămâni tot prinde.

Dar înainte să-mi zică una bună, că l-a sunat pe Vaier a lui Deneş de pe Uliţa a Strâmtă, Vă sun de la DSP, puteţi vorbi?, Da, Sunteţi în cursă sau acasă? - în sfârşit, i-a recitat ăluia poezia ca la carte. Nu, doamnă, i-a turuit Vaier, nu mai stau cu familia şi copiii la Făgăraş, m-am autoizolat la ţară, la muma a bătrână, într-un corp separat de clădire, Dar de ce nu staţi la socri în josul satului?, şi ei au o dependinţă în curte, cu intrare separată, ăla a început să se bâlbâie, că stă cumnată-sa acolo şi-s prea mulţi, Dar cumnatul e plecat de trei săptămâni la Târgu Mureş, i-a dat şah mat Andreea, încât ăla a amuţit - şi Andreea, Sunt eu Vaiere, vecină-ta Andreea, m-au mutat ăştia la DSP pe pandalie; şi Vaier, Vai tu ce m-ai speriat, am crezut că mă urmăresc ăştia prin satelit - şi

Andreea, s-o mai îndulcească, să nu plece nimeni supărat, Mi-a zis maică-mea că-ţi lasă a bătrână mâncarea în faţa uşii ca la câini, Da tu fată, să-i fut şi să-i dreg pe ăia.

Doctoriţa se spărgea de râs, Măi Andreea tu eşti nebună rău, n-am apucat să scriu nimic, Lăsaţi doamna doctor că-i ştiu situaţia de la maică-mea.

All in all, mi-a mai zis, a ştiut doctoriţa de ce nu mai vrea la linia fierbinte - ea ca asistentă şi-a auzit la puii de la şoferi de i-au ieşit pe nas, băga-mi-aş pula-n el de Guvern, băga-mi-aş în el de ministru, numa de-astea aude: Doamnă, dumneata lucrezi unde lucrezi, să-i spui lui Arafat şi la lepra aia de Vela că-s bătuţi în cap, Domle n-am numerele lor de telefon, că le-aş spune, Doamnă, ăia nu ştiu ce semnează, să mă întrebe pe mine care-s pe TIR, futu-i mama ei de viaţă, Domle, nu mai înjura, eu te-am sunat să te-ntreb de sănătate - ia spune-mi, tuşeşti? şi după ce se satură de înjurat le vine cheful de poveşti, că-s pe autostradă şi se plictisesc, Doamnă, dumneatale ştii ce-i o maşină de 2,4 tone?, stai să-ţi spun eu cum vine treaba cu TIR-urile şi ce trebuie făcut, Ştiu domle, nu-mi mai explica, şi bărbatu-mio-i şofer pe TIR, Da?, el la ce companie e, mai prinde curse?, Prinde, Tot Braşov?, să-i

spui să nu se ducă la Andronescu, că e dezastru.

De abia aştept să scap, a încheiat, cică săptămâna viitoare ne bagă la un hotel de carantinaţi.

Deci cu Andreea e aşa: până prin a 8-a, ea lua premiul 1 şi eu premiul 2 - în a 8-a ai mei m-au băgat la meditaţii pentru treapta 1, cum se zicea pe atunci, şi i-am luat faţa; ai ei, care lucrau ca muncitori la combinatul chimic din Făgăraş, au băgat-o la meditaţii abia în ultimul trimestru din a 8-a şi doar la matematică, că la analiză gramaticală rupea, iar comentariile le ştia ca pe apă. Ea s-a dus la Sanitar, eu la un liceu teoretic.

Ne întâlneam în weekenduri când veneam acasă (ea de la internat, eu din gazdă) şi mai ales în vacanţe, care deveniseră ucigător de plictisitoare. Avea umor şi vervă, iar viaţa ei socială duduia, arăta bine şi era de chef, făcea cerc în jur când o dădea pe caterincă. Prin viaţa mea bătea vântul, eram mai singur ca un motan castrat şi practic mă hrăneam cu poveştile ei cu apevişti, colege de cameră, chefuri cu studenţii de la Mecanică.

Maică-mea, care lucra ca juristă la acelaşi combinat cu ai ei, m-a convins să dau la Drept, unde am picat cu un spectaculos 3 la istorie. Andreea a picat şi ea la Medicină, a

dat-o-n gard cu fizica - şi s-a descurajat, lucra pe trei schimburi la Spitalul Judeţean şi nu mai avea niciun chef să rupă manuale.

La a doua încercare m-am orientat spre o chestie obscură de ştiinţe sociale, era un căcat de facultate la care concurenţa era mai mică - iar ai mei au lăsat-o după mine, doar să mă vadă student, să nu-i fac de râs în sat.

La 21 ai ei au intrat în panică, să se mărite că altfel rămâne fată bătrână - şi au început să pună presiune pe ea să-şi găsească un băiat serios şi descurcăreţ, nu un pămpălău ca taică-su, pe care maică-sa l-a împins toată viaţa de la spate, Hai bărbate să ne facem şi noi baie, Ce facem bărbate că trebuie întoarsă ţigla de pe acoperiş. Erau patru guri din curtea aia călare pe ea, doi părinţi şi doi bunici. Bunică-sa era de la distanţă cea mai rea femeie din sat, Cine te mai ia tu slabo, că toate s-au măritat? începea. La 23 a cedat nervos şi şi-a luat un bărbat cum vroiau ai ei, mustăcios, descurcăreţ, care aducea maşini din Germania. I-a făcut un băiat - dar după câţiva ani ăla s-a încurcat cu o nemţoaică mai mare ca el şi dus a fost; şi-a tras firmă de construcţii în München şi a făcut bani buni lucrând cu echipe de muncitori aduse din România.

Era în chirie cu copil - nu-i vorbă, fostul bărbat sărea cu banul, dar la două luni trebuia să-i trimită ăluia pacheţel cu chitanţele cu ce a cumpărat, să se asigure omul că banii i-a cheltuit pentru copil.

N-a avut ce face şi s-a dus pe un an jumate la un azil în Germania, să-şi facă bani de un apartament. Copilul l-a plasat la mă-sa şi soacră-sa - dar în ţară, în 2003, apartamentele se scumpeau de la o lună la alta, încât când s-a întors în România banii abia-i ajungeau de o garsonieră. A băgat şi o Elveţie, încă un an jumate, unde se câştiga aproape dublu decât în Germania - şi cu banii ăia a reuşit să-şi ia un apartament.

în Elveţia l-a cunoscut pe bărbatu-so, care lucra la o firmă de amenajări de grădini.

Şi când s-a întors în România cu bărbat nou-nouţ, iarăşi meciuri cu familia şi cu bunică-sa aia rea, Tu slabo, nu-i destul că ne-ai făcut de râs c-ai divorţat?, de-aia ţi-am ţinut copilul, să te încurci cu moldoveanul?

Dar n-a cedat, a stat tare pe poziţii, avea apartament şi un bărbat cum şi-l dorea, bun, frumos şi blând.

însă cât a lipsit din ţară a ratat examenele de echivalare a liceului cu postliceala de asistente - devenită apoi colegiu, apoi direct Facultate de Nursing.

Dar doamnă, se certa pe la Direcţia Sanitară, la spitalul universitar din Lausanne s-au mulţumit cu căcatul meu de liceu, iar alea Ne pare rău, nu aveţi pregătire pentru postul ăsta. S-a enervat şi şi-a băgat banii care i-au venit pe contribuţiile sociale din Elveţia nu în taxe pentru Colegiul de Asistenţă Medicală, ci direct în Facultatea de Nursing; Sunt studentă, se maimuţărea masochist când nu îşi ţuguia buzele, Eu ssi coledzele mele de facultate. îmi povestea că examenele se iau ca la privat, doar să te prezinţi, şi că nu se compară cu şcoala pe care a făcut-o la Sanitar - nici ca selecţie, că erau cinci pe un loc la admitere şi ultima medie 7, nici ca pregătire.

în ţară, bărbatu-so şi-a băgat bolidul pe taxi, dar bani aşa şi-aşa, că maşina lua mult la sută şi piesele de schimb costau - iar baba cu gura pe ea, că-şi ţine bărbat de frumuseţe.

în Ţara Făgăraşului, păcatul de origine se şterge într-un singur fel, cu bani. Auzi bărbate, i-a zis lui Radu, tu ai luat în armată permisul pentru camioane, nu te bagi şofer pe TIR să ne mai peticim şi noi? Şi aşa au ajuns şi ei să trăiască mai bine; cu diurne, salariul lui Radu sărea binişor de 1.000 de euro.

Şi după ce Radu s-a angajat pe TIR, a plecat de la Judeţean la cabinetul şcolar.

Apoi s-a făcut cald afară, iar lucrurile au devenit suportabile, chiar plăcute pe alocuri. De agricultură nu m-am apucat, însă stăteam afară pe terasă până se lăsa frigul, citind sau băgând o tablă cu taică-miu. Dacă nu, ieşeam din curte pe podul peste pârâul care trece prin faţa casei şi mă uitam la munţi - şi, când mă lua dorul de spaţii deschise, îmi luam un pet şi ieşeam pe râul de lângă sat; încet şi cu dichis, până soarele apunea şi venea ciurda satului, dovedeam petul.

Plăcerea mea din intervalul ăla era să postez poze pe Facebook cu munţii, grădina înflorită, râul, petul la apus - şi să mă vait că mă simt în viaţa asta ca la puşcărie. Altfel - insidios şi practic insesizabil din apropiere - lumea în jurul meu începea s-o ia razna: prieteni pe care-i apreciam mult deveneau insuportabili, postau şi 10 chestii pe zi, mă spamau cu căcaturi din viaţa lor inexistentă sau se inflamau aiurea, concu- rându-se în indignare şi rectitudine; în lumea reală, violenţa poliţiei escalada - în bula mea de Facebook, intransigenţa morală.

Apoi, când poliţia i-a bătut pe ăia din Rahova şi a târât la secţie de-a valma copii, femei şi şmecheri, pe care nu i-au lăsat la WC şi i-au pus să se cace-n curte, iar pe

nevasta lui Spartacus, ăla care a declanşat circul, au bătut-o la sânge, a fost rândul meu să postez o chestie de-asta indignată, că românii iau amenzi, iar romii, bătaie, că amenzile sunt aberant de mari, pleacă de la salariul mediu, iar bătăile sunt „evident“ abuzive şi arbitrare. Şi, mi-am continuat necruţător demonstraţia, pentru că poliţia are o imagine foarte proastă în rândul populaţiei şi nimeni nu-i suportă, abuzurile de acum o să-i facă şi mai antipatici. Or, mă lansam necruţător de lucid în supoziţii, bătăile alea aveau „evident“ un substrat porno: înfri- cau populaţia, gen bă, cu poliţia nu te joci, şi ofereau o compensaţie majorităţii „rasiste şi cuminţi“ care aduna frustrări stând în casă şi uitându-se la TV cum românii iau amenzi de 5.000 de lei - pe scurt, că majoritatea aia chiuia de fericire când vedea că romii indisciplinaţi sunt în sfârşit puşi la punct, acum că democraţia a fost urcată-n pod şi nu mai pot să cârâie că drepturile omului. Bătăile alea, concluzionam eu foarte sigur pe mine, erau acolo ca să spele imaginea poliţiei, că asta era chestia jegoasă din spate.

Şi, când câţiva din cei care comentau sub postare au nuanţat problema, că nici poliţiştii nu-s confortabili cu imaginea proastă sau că e greu să-ţi păstrezi cumpătul când se aruncă cu cărămizi pe tine, am

realizat că am picat în aceeaşi schemă de J’accuse şi intransigenţă morală care mă irita la sânge. Nu că aş fi spus tâmpenii în postarea aia, parţial mai cred ce-am scris, problema era tonul ăla de pionier fruntaş care e prea mic să se poată pune în situaţia de acasă a repetentului şi, ca mic imbecil ce e, nu se joacă vreodată cu repetenţii. Ce să mai vorbim, era o dementă ca aia cu tefeliştii vs corupţia, doar că acum cu semn întors.

Şi atunci mi-a picat fisa că aşa o iei razna pe izolare: nu mai ştii să pui în context şi nu mai vezi oamenii din interacţiuni, ci vezi doar ciocniri de principii; că fix de-aia e necesar să ieşi în grupuri de prieteni, colegi sau whatever, pentru exerciţiul ăsta pe care, ca specie gregară ce suntem, îl facem din reflex şi fără efort, ne punem în pielea celuilalt, cu tot cu harababura în care trăieşte. Şi am zis basta, e vorba de sănătate mentală, când mai ies în lumea de pe fb, doar caterincă, cinism şi relativisme.

Din fericire, de Paşte s-a dat semnul la relaxare, cu gafa aia de dat liber la împărţitul luminii - gafă fiindcă orice stat normal la cap slăbeşte lanţul după party, nu înaintea lui. în plus, Paştele nu l-am petrecut cu ai mei, ci cu Radu, pe care soarta mi l-a trimis la Arpaş să mă îmbăt cu el.

Pe scurt, povestea e asta: Copile, a

început Andreea la telefon, e albastru rău în Anglia. Ţi-o aminteşti pe Dana Gorovei, colega mea de Sanitar, nemăritată şi plecată de 15 ani în Londra?, a luat virusul din spital şi n-a vrut să se interneze, o ţinea la telefon pe Lucica Tărchilă, prietena ei din liceu, tuşea, se sufoca şi-i zicea Ţine-mă de vorbă - şi aia o ruga, Du-te la spital, şi Dana zicea sufocându-se Nu mă duc, că ăia mă omoară... Tu-ţi dai seama ce dezastru e acolo, dacă ei ca asistentă îi era frică să ajungă în spital? Să zicem săru-mâna că n-a explodat rata infecţiilor - şi să stăm dracului în case, că, la ce praf e sistemul, pulii ne ducem.

Şi, fără nicio tranziţie, Vezi că bărbatu-mio e consemnat afară din casă şi vine de Paşte la ai mei.

A luat COVID? am zis luat aşa din scurt.

Nu, mai grav, las că-ţi povesteşte el.

Auzi, eu m-aş vedea cu el, dar ai mei au peste 75 şi-s plini de comorbidităţi.

Ţi-l trimit cu măşti şi beţi afară, în filigorie.

Pe atunci eram speriat şi mai ţineam la reguli, deci am venit cu pahar de acasă şi am convenit ca doar eu să torn în pahare.

Cum vrei tu, a zis Radu, care e un bărbat molcom şi mai calm ca lanţul muntos alpino-carpato-himalayan.

Deci, mi-a zis, mi-am pus în farfurie, am început să mănânc şi mă trezesc cu mâţa neagră că-mi sare de pe blat pe masă direct cu botu-n farfurie. Bă Adi, jur că mi-a scăpat, i-am dat un dos de s-a dus trei metri mai încolo, crede-mă, m-am speriat cu aia neagră buf pe masă. Mâţa s-a dus mieunând în sufragerie, Alex a venit cu ea în braţe, o legăna şi o liniştea, Ce ţi-a făcut, Sry? A venit la mine şi ce s-o mai dau după cireş, i-am zis ce ţi-am zis şi ţie, că m-am speriat când am văzut-o-n farfurie şi i-am scăpat un dos.

A venit şi Andreea, dar ce să-l mai calmezi, că el nu mai suportă, că-şi ia coteţele cu mâţe şi pleacă la Cluj - şi a început să-şi facă bagajele, vorbind la telefon cu nebuna aia cu cercei pe faţă că suntem nişte bestii, că i-am traumatizat pisica, că tremură toată. De abia l-a convins Andreea, i-a zis că dacă pleacă îl opreşte poliţia şi doarme la secţie.

Alex s-a-nchis în sufragerie şi n-a mai ieşit - dar l-am lăsat în pace, ştiam că peste trei ceasuri plec în cursă; dar m-a sunat şeful că a căzut cursa. Şi am zis ce dracu să mai stau acolo cu nevastă cu faţa distrusă şi cu ăla cu botul pus, hai mai bine vin la socri şi beau, că tot îs Paştile.

îmi pare rău, am zis, Andreea mi l-a lăudat că până acum a fost cuminte ca o fată, n-a deranjat-o cu o vorbă. Da pe dracu, a râs Radu, nu se ridică din pat şi toată ziua Mami, îmi aduci din baie prosopul, mami eşti minunată, mami tu eşti de vină, mami cu tine semăn, mami eşti o proastă - uite aşa o toacă... Se schimbă ca vremea primăvara; pe mine mă distrează, nu-l iau în serios, doar că mi-e milă de maică-sa.

Şi la petul de a doua zi - Adi, e dezastru, în afară de mâncare şi medicamente nimic nu mai merge, descarci la supermarket şi n-ai ce cursă lua înapoi să te-ntorci plin. Dar nu mă plâng, şeful m-a trecut pe frigorifice, nu cârâi că-s doar 3.500, că jumate din colegii mei sunt în şomaj tehnic şi iau 75% din salariu, tu ştii cât e aia?, nici 1.000, că toţi suntem pe salariu minim pe cartea de muncă şi restul diurnă. Jale mare - tot ce era industrie de subansamble auto, Braşov, Sibiu, Sebeş, a căzut, zic mersi că nu-s pe o mie de lei.

Cu Radu e aşa: dacă nu s-ar fi născut într-o familie săracă şi defectă, ar fi ajuns poate inginer pe partea electrică sau măcar un electrician priceput, cum îl vedeau profesoara lui de fizică din gimnaziu şi bunică-sa care l-a crescut. Acolo, la ţară, era

printre primii din clasă, bun la matematică şi de 10 la fizică, pe care o înţelegea de la oră. Apoi, prin a 8-a l-a luat maică-sa la Bucureşti - şi acolo copiii îi maimuţăreau accentul moldovenesc, iar profa de fizică nu-l scotea din 5 - încât s-a descurajat şi şi-a băgat pula-n şcoală, n-a mai învăţat nimic şi n-a mai ajuns la Energetic, ci la un liceu industrial oarecare, unde a stat până-ntr-a 11-a, când s-a angajat vânzător la o firmă de piese auto să aibă şi el banul lui în buzunar.

Altfel, de liceul ăla nu poate să se plângă, că i-a mers binişor în armată, repara maşinile ofiţerilor şi aşa s-a trezit cu permisul luat pe toate categoriile, A, B şi C.

Jobul de mecanic auto nu i-a plăcut niciodată şi l-a evitat cât a putut; în 2002, când s-au deschis graniţele, a plecat în Spania, unde a lucrat întâi prin restaurante, apoi la o firmă de gardening, care-l plătea mai bine - însă jobul era sezonier, iar ce bani făcea în sezon îi cheltuia în extra, cu prietenii, în România. Cineva i-a dat pontul cu Elveţia - că, deşi sezonul e mai scurt, câştigul e dublu faţă de Spania. Şi rău nu i-a părut, că acolo a pescuit-o pe Andreea, pe care a cunoscut-o printr-o verişoară, care era şi ea asistentă.

în România a renovat apartamentul

Andreei, care, când a fost cumpărat, arăta cum l-a lăsat Ceauşescu în 70, când l-a construit. A pus laminat, faianţă, a refăcut instalaţia electrică, a schimbat ţevăraia. Radu se pricepe la orice e de făcut în casă şi s-a dotat cu toate sculele posibile, aparat de sudură, flex, borma- şină, fierăstrău electric - şi toate noi şi de firmă, cumpărate fie la oferte, fie de la paznicii firmelor de distribuţie.

Repara tot şi prin curtea socrilor, iar o curte la ţară, în pofida a ceea ce se crede, a devenit ceva foarte costisitor de când meseriaşii au plecat afară. Cum tatăl Andreei nu are talente practice şi amândoi, el şi nevastă-sa, au pensii prea mici să-şi permită meseriaşi, îl ţin pe Radu din compliment în compliment.

Dar în Ardeal băiatul e, la fel ca casa de la stradă, fala familiei, chit că lumea stă în dependinţele din fundul curţii; prin urmare, tot fratele Andreei, un dobitoc foarte satisfăcut de el, a rămas favoritul părinţilor, deşi Radu şi Andreea merg weekend de week- end la Arpaş. Andreea se cam oftică, ăla vine de patru ori pe an din Oradea să-i mângâie pe cap şi să-i tapeze de produse, iar părinţii se udă când îl văd.

Copile, e sanatoriu aici, m-a sunat de la pensiune. Nu fac nimic, stau toată ziua la TV şi bârfesc cu poliţiştii locali care asigură paza. Ştii de la cât pleacă salariul lor? 3-300, cât iau şi eu - şi au făcut un căcat de curs de trei luni... Andreea e genul care dacă intră în vorbă cu un necunoscut are nevoie de o juma de oră să-i afle povestea vieţii, Aşa un bărbat cumsecade ca tine?, ce ticăloasă de femeie, îl compătimeşte - încât ăla îi vomită tot.

I-am deschis ochii la unul, săracu, un an şi-a rupt spatele afară în construcţii şi când s-a întors nevastă-sa nu mai stătea la sex, Ce-ai tu, ce nu-ţi mai convine? - Că ştii, nu mai simt, am nevoie de timp să mă obiş-nuiesc din nou cu tine... Dar nici peste o lună nu-i mai trebuia şi până la urmă s-a mutat de la el, că are nevoie să-şi pună ordine în cap. Şi după un an s-a întors, că s-a gândit mai bine - dar n-a mai vrut-o el, că şi-a găsit altă fată.

Vrei să-ţi spun eu ce-a fost? i-a zis comunitarului. Ce doamna Andreea? Cât ai fost tu plecat femeia s-a-ncurcat cu altul, de-aia nu-i mai trebuia de la tine - şi ştii de ce s-a-ntors? De ce doamna Andreea? Că ăla era însurat, de-aia, şi n-a putut să-l divorţeze, să mă scuipi pe mine-n gură dacă n-a fost aşa.

Dar stai să-ţi spun alta, asta-i poveste de

film - nevasta unui băiat de-ăsta de la comunitari a fost măritată prima dată cu un tip care s-a îmbolnăvit de cancer când băieţelul lor avea 6 ani. Stăteau cu socrii - şi când bărbatul a murit au rugat-o ca pe Cristos să rămână cu ei, că nepotul e tot ce le-a mai rămas de la băiatul lor. Şi a rămas cu ei, iar la doi ani, când ea s-a combinat cu comunitarul, i-au zis Adu-l aici, tu eşti ca copila noastră - şi el a fost de acord... Zi, nu-i poveste de film?

S-a împrietenit la cataramă cu comunitarii, care îi povesteau tot, i s-au plâns de o doctoriţă de la un alt spaţiu de carantinaţi, una care-i trata cu curul. Când doctoriţa a ieşit din hotel s-a împiedicat şi a căzut pe trepte; s-a întors spre ei şi i-a întrebat Care m-aţi blestemat?

O ardem noi doamna Andreea, i-au zis băieţii, numai s-o prindem cu maşina parcată aiurea, Aşa să-i faceţi băieţi, dă-o dracului de nesimţită, meritaţi şi voi un pic de respect pentru munca grea pe care o faceţi.

Apoi m-a sunat exultând să-mi spună că poliţiştii i-au zis că la ieşirea din carantină oamenii i-au distrus lui Andronescu mobilierul din hotelul de 4 stele - şi m-am bucurat şi eu ca la Revoluţie, pur şi simplu individul ăla e o ghenă: pe lângă că, dintre

transportatori, plătea/plăteşte cel mai prost, e de o căcănărie şi o bădărănie totală, „băi pulă, cum îndrăzneşti să-mi ceri aşa ceva, bă tâmpitule, eu te-am făcut om“, în sfârşit, oamenii stăteau la el la firmă cât să-şi facă un pic de CV şi apoi plecau, e fix genul ăla de afacerist din anii 90, grandoman, lacom şi foarte prost; pe lângă el, Mandachi e parfum. Conform Wikipedia, e economist, specialitatea contabilitate şi gestiune[2], dar şi inventator^]. Pagina de Wikipedia e deferentă de zici că-i Ceauşescu, are doar un paragraf neutru despre episodul ambiguu cu puşcăria. Din păcate, de acolo, din puşcărie, o să moară neconsemnat pe Wikipedia episodul cu şoferul - Andronescu nu doar că-şi punea semnătura în original pe fiecare chitanţă de la doi lei în sus (conform ANAF Braşov şi şoferii), dar îşi şi pândea angajaţii la drumul mare să-i prindă că mai bagă o mobilă second în remorcă sau mai ciupesc un litru din motorină - şi, în nebunia lui, după ce scotea centometrul din rezervor, le făcea plângere pentru furt din avutul privat. Pe unul l-a băgat la puşcărie pe un căcat de-ăsta - şi s-au întâlnit la Gherla, unde şoferul l-a rupt în bătaie, de au trebuit să-l bage bibliotecar, să nu-l mai alerge ăla prin curtea închisorii.

în sfârşit, omul şi-a făcut banii în anii 90 şi în early 2000, mostly pe transport, apoi s-a lansat şi în industria ospitalităţii, ridicând în Poiană un hotel de plastic bej urât cu spume. Pe pandemie şi-a trimis în şomaj tehnic toţi angajaţii - şi a ţinut doar şapte srilankezi, care trebuiau să aibă grijă de un hotel plin până la buză de carantinaţi. Pentru că srilankezii nu făceau faţă, avea pretenţia ca poliţiştii care asigurau paza să ducă mâncarea oamenilor cazaţi în hotel şi eventual să dea şi cu mopul, că tot nu fac nimic. Comunitarii au spus Nu, iar imbecilul şi-a futut isteria cu Băi pulă tu ştii cine-s eu? - şi s-a dus la şeful lor, care la ora aia îl trata ca pe un nebun inofensiv şi i-a spus blând Nu, că nu e în fişa postului, domnu Andronescu. Banii pe cap de carantinat nu erau deloc puţini - 230 cazarea/zi, plus 70 mâncarea/zi dar oamenii care au plecat de la el s-au plâns în bloc că au primit lături în loc de mâncare (care mâncare nu venea prin catering, ca la ceilalţi hotelieri, ci era produsă în bucătăria hotelului) şi că condiţiile au fost sub orice critică, încât s-a mai întâmplat ca o nouă tură de carantinaţi cazaţi în industria ospitalităţii să doarmă în aşternuturi de la cei de dinainte... Pute, doamna Andreea, nu se aspiră pe holuri, iar

aşter- nuturile se schimbă din an în Paşte, i-au confirmat comunitarii, care fugeau cât puteau de hotelul din Poiana Braşov.

în sfârşit, la pensiunea unde lucra Andreea era chiar ok, patronul nu s-a căcat pe el să ciupească trei lei ca Andronescu înfometându-şi clienţii, omul era fericit că şi-a peticit biznisul şi a evitat falimentul - încât, când programul de carantinare s-a terminat, a comandat pizze şi Fanta pentru angajaţi şi poliţiştii comunitari.

Problema era că vizavi de pensiune se întindea un cartier de ANL-uri, de locuinţe sociale - populat evident nu cu săraci, ci cu fii şi fiice de..., precum şi cu babe expropriate din casele retrocedate din centrul istoric al oraşului, babe a căror singură treabă era să se uite de după perdea la ce se întâmplă peste drum - şi când recepţionerul hotelului a ieşit să-şi ia ţigări au fost sunaţi imediat de la Poliţie, că au primit trei telefoane de la cei din ANL-uri că a evadat un carantinat.

Ce-i drept, Andreea are o mică problemă cu bătrânii, acolo îi filează discret o lampă, de fapt invidia ei e pe „comuniştii“ cărora statul le-a dat apartamente pe care după Revoluţie le-au cumpărat pe mai nimic - şi nu au fost nevoiţi ca ea să-şi rupă spatele

ridicând şi ştergând la cur bătrâni şi paralitici în azilurile din Germania ca să-şi facă bani de casă. Ca să zic, la capitolul ăsta e mai răuţă aşa, i se umflă jugulara ca la cobră şi nu mai răspunde la comenzi; printre altele, când s-a mutat la casă nouă şi-a pus în cap toate babele din bloc - le-a explicat cu subiect şi predicat că n-au făcut nimic în viaţă, sunt nişte larve care au primit totul de la stat. Şi chiar şi acum, pe izolare, când le vedea povestind pe banca din faţa blocului, le ţipa să nu mai stea ca crocodilii cu gura deschisă la soare, să intre dracului în casă. Şi alea se executau, că o ştiau de nebună şi mai aveau nevoie de ea să le facă o injecţie sau să le dea un sfat gratis legat de sănătate.

însă la ora aia ciripea de fericire că Alex o să-şi dea examenele online, i-au pus de la Decanat să semneze o „declaraţie de integritate“ că se angajează solemn să nu copieze, Are băiatul ăsta un noroc chior, a suspinat, dacă nu era pandemia, repeta anul, că n-avea cum să-şi dea şi restanţele, să-şi scrie diploma şi să se pregătească şi de examenele de licenţă.

încât, când Alex a trimis-o la Cluj să-i aducă hainele de vară, s-a conformat fără proteste şi negocieri dure; s-a oferit doar să-i cumpere altele, dar Alex i-a tăiat-o că nu

poartă gioarse de la chinezi şi adidaşi de plastic. Pui, i-a zis, dar nu ieşi din casă, cine te vede? Că nu, că e vorba de confortul lui psihic de care are nevoie pentru examene - şi Andreea şi-a rezolvat prin DSP o ieşire de serviciu la Cluj.

M-a sunat relaxată ca-n Mările Sudului că a făcut curăţenie generală şi în dulap i-a găsit ţoale de paraşută, peruci, chiloţi de dantelă, sutien cu bureţi, fustiţe de latex - eu ce cred, vrea să-şi taie puia?

Ha ha, la cât de sadic e, ai fi fost primul om pe care l-ar fi anunţat.

Că l-a sunat şi Alex i-a zis că doar se prosteşte, se travesteşte ca să prindă ţipi însuraţi, ăia vor femei cu pulă să nu se simtă vinovaţi faţă de soţiile şi copilaşii lor pe care îi iubesc enorm, căca-m-aş pe copilaşi, aşa a zis... Să-ţi mai zic?

Mai zi, de-abia acum devine interesant.

Că de ce dracu fac copii când lor le place puia şi în 50 de ani specia umană o să dispară de pe faţa Pământului?, să-i trimită în crematoriu, la +4 grade Celsius?; dacă le trebuie jucărie, să-şi ia dracului pisică, să nu mai toarne copii, că copiii lor n-au nicio vină - şi s-a mai căcat o dată pe ei. Şi Marele Partid Chinez şi copilul unic, căcaturi de-ale lui.

Fă-i o bucurie din partea mea, i-am zis, pe

izolare cazurile de divorţuri au explodat în State.

Ştii ce? a conchis, din partea mea să-şi pună pizdă de elefant, doar să-l văd anul ăsta cu licenţa luată.

Cu Alex e aşa: cât Andreea a fost plecată în Germania şi Elveţia, a stat la cele două bunici. Când Andreea s-a întors cu tătic nou-nouţ de afară, era în generală - şi în gimnaziu a fost cum a mai fost, teroristul s-a văzut mai puţin, dar în liceu s-a radicalizat, era gelos pe Radu că suge toată afecţiunea din maică-sa şi lui nu-i mai rămâne nimic; în ultimii doi ani de liceu a tranşat situaţia nemaisuportându-i pe niciunul şi practic i-a dat afară din apartament, iar Andreea şi Radu s-au mutat în chirie.

Intr-a 11-a i-a zis maică-sii că vrea să meargă la filo, dar mă-sa i-a zis Fiule, dacă vrei filologie, fă-o la Braşov, eu nu bag bani în tine să te ţin la Cluj ca să ieşi un pârlit de profesor care-mi cere o sută de lei până la salariu.

Taică-su bun din Germania a plusat şi el, că-i ia apartament şi maşină dacă intră la Drept la UBB.

După ce s-a văzut intrat pe locurile bugetate, în vara aia i-a zis maică-sii că se pişă pe el apartament, maşină şi visurile ei

să-l vadă avocat, îl interesează Clujul fiindcă îi oferă alte oportunităţi ca gay, că Braşovul din punctul ăsta de vedere e o gaură de cur, cu 100 de gay din care 70 însuraţi şi 20 motani tomnatici care stau cu părinţii.

Sunt sigur că era un coming-out servit aşa brutal, fără nicio pregătire, venea ca o răzbunare, îi recunoşteai semnătura - când lovea, o făcea rece şi la sigur, exact în punctul slab al omului; Andreea zice că pe psihoterapeut l-a mâncat ca pe sticksuri, l-a manipulat pe ăla de nu s-a văzut.

Dreptul nu-i plăcea deloc şi nu scăpa prilej să-i amintească asta - dar de bine, de rău mergea la cursuri şi îşi lua examenele. Avea un cap brici, ok, mâncat de nevroze, dar altfel mobilat cu tot ce trebuie - argumenta bine şi înţelegea fără efort abstracţiuni şi raţionamente complicate.

în primul an s-a băgat în ONG-uri cu natura şi animalele - dar s-a certat cu toţi, inclusiv cu ăia de la Greenpeace, că sunt biznisuri mercenare care fac bani pe suferinţă şi nenorociri, că n-au niciun zvâc, sunt nişte corporatişti cu zâmbetul pe buze şi prefă- cuţi cât încape, doar să scoată banul de la fraieri. Zânele bune din ONG-uri, mi se strâmba, când aud cuvântul bine - „mai mult bine“, „să facem bine“, „fabrica de fapte

bune“ - îmi vine să scot pistolul; şi ce-l enerva cel mai tare e că ong-iştii înşişi au căzut în capcana propriului discurs, în dulcegăriile alea, şi chiar se cred zâne bune.

Mi-a zis toate astea când a venit la Bucureşti la un concert şi l-am cazat la mine, de fapt i-am propus să stea o săptămână şi el a acceptat.

Acuma eu am fixurile mele de fată bătrână, el e dificil şi cu nevoi speciale - încât până la urmă tot ne-am certat, de fapt înainte să ne certăm m-a luat cu tovarăşul Mao şi greşelile tragice pe care le-a făcut - şi i-am zis să mă scutească cu vomele astea propagandistice; dar de certat ne-am certat de la un căcat, că l-am trimis să spele şi el vasele dacă tot stă gratis.

în noaptea' aia am ajuns la 3 noaptea din oraş şi el era încuiat pe dinăuntru şi cu telefonul pe silent. Am sunat, am bubuit în uşă, l-am strigat de afară (geamul era deschis, s-a întâmplat pe vară) - şi n-a deschis decât la 6 dimineaţa.

A doua zi s-a scuzat că era rupt de beat, dar i-am arătat uşa şi l-am trimis înapoi la Cluj, Alex dragă, chestia asta să nu pot intra la mine în casă n-am păţit-o până acum. De atunci n-a mai vorbit cu mine; mi-a reproşat prin maică-sa că în seara aia s-a dus la unul

care l-a dat afară şi a doua zi i-am făcut-o şi eu. Am umflat din umeri, să fie sănătos, în viaţă ţi-o mai şi furi.

Am rămas totuşi prieteni pe Facebook şi aşa am luat cunoştinţă de ce mai face şi crede. S-a lăsat deci de ONG-ism şi s-a apucat de extinction rebellion, Mao şi tovarăşul Deng; s-a înscris în toate asociaţiile de prietenie româno-chineze, gen Casa Prieteniei, s-a pişat pe protestele din Hong Kong, prelua doar ştiri de pe Xinhua News, agenţia lor oficială de ştiri. Când oamenii l-au tras de mânecă că China e capitalism la pătrat, le-a răspuns că e un compromis făcut ca să ridice zonele sărace din Inland China, redistribuind profitul de pe coastă. Mai posta că democraţia în Vest a devenit o glumă proastă, iar capitalismul e pa, în condiţiile în care noi suntem deja specie invazivă pe punctul de a-şi sufoca propriul habitat, iar lumea a devenit brusc finită, fără posibilităţi capitaliste de expandare şi creştere. Că modelul chinezesc, bazat pe planificare, represiune şi redistribuţie e cel mai potrivit să gestioneze reculul, o contracţie întinsă pe mai multe generaţii; pe scurt, ca lucrurile să n-o ia razna spre măcel şi Mad Max, e nevoie de un comunism care să împartă echitabil sărăcia,

măcar să ne fie la toţi la fel de rău. Că se pişă pe ONG-uri, care, la cât de albastră e situaţia, sunt frecţii la picior de lemn, e nevoie de extinction rebellion şi apoi comunism chinezesc, să ne fie la toţi la fel de rău.

All in all, îl ducea capul, chit că era de multe ori prin ceapă.

Apoi pe Andreea au trimis-o pe teren la recoltări - mi-a trimis o poză pe WhatsApp cu ea şi colega ei în costumul de cosmonaut.

Ştii ce fac dacă iau COVID? m-a întrebat. Ling toate clanţele de la uşile babelor din bloc... Măi, a continuat, sunt ruptă-n freză, abia la 7 am terminat cu recoltările la căminul de cronici din Cincu.

Dar n-o mai lungesc, o dau la indirectă, ordinele care le vin de sus sunt de multe ori contradictorii şi până să le descâlcească se pierde o grămadă de timp - iar azi au ajuns după ora 4, când se încheie la stat programul de lucru. Personalul aşezământului era adunat încă de la 10 dimineaţa în căminul cultural, singura incintă suficient de mare să permită distanţarea socială - însă, în plictiseala aşteptării, oamenii s-au apucat să mănânce, încât, când Violeta şi Andreea au aselenizat, ăia îşi găsiseră deja şi un sfânt în calendar, şi o onomastică de sărbătorit; era

chef în toată regula, cu muzică pe mobile şi bărbaţi ciocnind pahare.

Deci fii antenă: tu ştii cât câştigă o asistentă acolo? 6.000 în mână şi nu face nimic, că ăia-s legume, psihotici sau cu retard grav. Are spor de izolare, de noapte, de periculozitate, toate sporurile le bifează... E sanatoriu, nu job, că pe tura de noapte se doarme şi când intră vreunul în criză îl sedează şi aia e. Se bagă 14 zile pe lună, că se lucrează 12 cu 24.

...Dacă se desfiinţează cabinetele şcolare, acolo mă duc. Să zic că bag 500 în navetă pe benzină, dar nu bag atât, că am vorbit cu fetele şi mi-au zis că se cuplează mai mulţi la o maşină. Hai să zicem totuşi 500 - dar cu 5.500 tot rămân.

Făcea echipă cu Violeta, pe care o ştiu şi eu de când m-am operat la umăr la doctorul Roman - operaţiile mi le fac la Cluj, Sibiu sau Braşov, medicul meu de familie e tot din zonă, iar explicaţia nu are legătură nici cu patriotismul local, nici cu corupţia bucureşteană, ci, din contră, pentru că doar aici am pile - Andreea, rude, foşti colegi - care-mi furnizează acces la doctorii cei mai buni, Tu Andreea am auzit că Vasilescu e bun pe colecist. Vasilescu?, exclus, e măcelar, te taie pe burtă ca la autopsie şi la

60 de ani te trezeşti că s-a rupt praporele şi ai făcut hernie; te bag eu la Bardac, că l-am prins rezident şi ştiu ce poate - ce vorbim, omul a operat cinci ani în Germania; te rezolvă finuţ, laparoscopic, nu se vede nimic şi a doua zi ai ieşit din spital.

în sfârşit, şi Andreea, şi Violeta sunt asistente old school, plimbate prin toate secţiile grele de la Judeţean - şi după 40 amândouă s-au retras din spital la cabinete şcolare, să scape de schimburi şi stres. Dar asta nu înseamnă că nu ştiu ce se întâmplă în sistem, sunt practic bănci de informaţii, Copilă am auzit că pleacă Iftode de la Militar, N-am auzit nimic copilă, dar hai că ştiu pe cine să întreb sau Copilă da, s-a scăpat doctorul X la şefa de secţie de pe interne sau A prins femeia de serviciu o discuţie.

în prima lor zi la recoltări Violeta i-a zis Copilă bem azi, De ce copilă?, Copilă se pensionează Pescariu, Duuuu-te tu, de unde ştii?, Am vorbit cu registratoa- rea de la Direcţia sanitară, Ce l-a apucat pe moş?, Covidelul copilă - stătea închis ca popândăul în cabinet, trimitea rezidenţii la vizite şi pe asistente nu le lăsa să intre în cabinet, „la telefon, la telefon“, ţipa când alea deschideau uşa.

Doamne, te rog ţine covidelul pe lume, mi-a zis, avea 67 şi nu-l mai sătura Dumnezeu de bani, nu lăsa nicio operaţie la nimeni. Am lucrat cu el, un pachet de cafea nu dădea la fete, nici măcar la sora instrumentară că o ţinea peste program să ia el toate operaţiile. Ceva de o lăcomie şi o zgârcenie cum n-ai văzut, patologie curată, îşi încuia pachetele de cafea în fişet şi venea la fete în sala de tratament, îmi fac o cafea de la voi, fetelor. Şi acum râd fetele că l-au prins mâncând napolitane pe ascuns, cu capul sub masă - la externare, un pacient a lăsat o pungă de napolitane nemţeşti, Nu le mai iau, poate au doamnele asistente copii; şi Pescariu, de faţă cu fetele, a înşfăcat punga, Lăsaţi că le împart eu - şi le-a mâncat sub birou.

Acum te-ai prins de ce pleacă doctorii afară? Doar bani fac şi aici, chiar mai bine ca-n Vest, dacă pui şi
şpaga - ce vorbim, ajung şi la 10.000 de euro. Că condiţiile din spitale?, că corupţia? - poveşti. Că nu mai au loc de ăştia bătrâni, de-aia, moşii iau tot şi nu-i scoţi din spital nici cu forcepsul. De-aia a plecat în Germania şi doctorul care te-a operat la colecist, că nu ajungea la masa de operaţie de băşina de Şiulea.

Apoi m-a sunat trepidând de nervi că au

faultat-o la ăia 500 de euro care se dau pentru cadrele medicale de pe front.

Au trimis de la DSP listele la Bucureşti, mi-a zis, şi eu şi Violeta nu eram pe listă, adică fix noi care ne-am băgat capul în gâtul oamenilor să luăm exsu- datul. în schimb toate doctoriţele şi asistentele care au frecat hârtii erau acolo pe listă.

Ai făcut scandal, nu?

M-am abţinut, de-aia nici n-am sunat, am dat doar mesaj pe grupul de WhatsApp. Mi-au răspuns că e o greşeală, ne-au omis din cauză că suntem temporare.

Fă scandal, ce dracu, ai şi tu un talent care ţi-a adus doar belele, acuma pune-l să lucreze pentru o cauză nobilă.

Când şi-a făcut nişte cursuri de specializare s-a certat la sânge cu secretara, să-i scrie dracului odată diploma aia, că nu trebuie s-o picteze cu caractere chinezeşti - şi secretara, ca să se răzbune, i-a scos din burtă un nume secund ţigănesc, încât pe diplomă a rămas botezată Andreea Ghizela Anemţoaicei.

A stat, s-a gândit - Dă-i în pulă, mi-e că după ce se termină pandelia o să-mi vină pe cap la şcoală şi-o să mă fută la cap cu controale şi amenzi.

Apoi i-au luat-o pe Violeta - ele două sunt asistente cu experienţă, care ştiu cu ce se

mănâncă pandemia, s-au justificat ăia de la DSP - şi i-au dat una mai tânără care a terminat postliceala de doi ani, cu care s-a certat la sânge, Cum să fii tu tâmpito antivaccinistă?

Ai făcut-o tâmpită?

Daaaa, mi-a zis cu satisfacţie deplină, am făcut-o şi proastă, Eşti proastă de-aia care postează pe Facebook căcaturi? - şi fata, băţoasă, că da, că ea-mi respectă punctul de vedere. Eu că mă cac în al ei - adică tu eşti asistentă şi promovezi căcaturile alea?, tu fată, tu n-ai ce căuta în sistem, nici măcar la privat, lumea se uită în gura ta că eşti cadru medical; vinde dracului Herbalife sau deschide-ţi magazin de ceaiuri - dar lasă-te de meseria asta.

Şi ce-a zis aia?

Ce să zică mă, că aveam dreptate. N-a zis nimic, că era lemn tănase şi era-n pom fără mine. Ultimul prost face postliceala aia, bani de taxă să ai, că te lasă să intri şi fără bac.

Pe 15 urma să plec la Bucureşti, am decis să ne vedem toţi trei în weekendul de dinainte, pe 8.

Nu cumpăra nimic de băut, fac eu cinste, mi-a dat mesaj, m-am lipit de ăia 500 de euro. Am sunat-o şi mi-a zis că a venit ordin de la minister să refacă listele, că banii îi iau

doar cei care au avut contact direct cu
bolnavii şi contacţii - şi cine şi-a băgat capul

Să ne fie la toţi la fel de rău pe gâtul omului, cine scobea în nas după exsudat?, fetiţa.

Şi că, mi-a mai zis, cei de la DSP i-au propus s-o angajeze definitiv, dar pentru 200 în plus la salariu nu se leagă aiurea la cap, că nu ştii cât ţine nebunia asta cu COVID-ul, n-am văzut că la măcelăria aia din Germania s-au îmbolnăvit dintr-un foc 200 de români? Virusului, ca oricărui gripal, îi plac temperaturile scăzute, iar la iarnă, dacă nu dispare de tot acum pe vară, o să facă măcel, că o să se confunde cu gripele obişnuite... Nu s-a prostit acuma la bătrâneţe, când îi e aşa de bine la cabinetul şcolar, unde ajunge la 8.30, la 10 îşi bea cafeluţa cu femeia de serviciu şi la 2 pleacă, stă toată ziua cu mâna pe pizdă.

Şi nici nu-i place s-o urască lumea, să meargă în controale şi să dea amenzi.

Când am ajuns, se lăsa o seară ca de august, caldă şi fără niciun firicel de vânt; ea stătea întinsă pe bancheta din filigorie, iar Radu îşi făcea de lucru la grătar, întindea şi zdrobea jarul.

Şi Alex pleacă la Cluj pe 15, m-a întâmpinat, sunt distrusă.

M-am aşezat pe un scaun de lângă masă, Ce bei? m-a întrebat, vin, ţuică, bere?, serveşte-te singur, eu nu mă ridic de aici.

Mi-am turnat un pahar de bere, am ciocnit pentru covidel, că a scos-o din căcat.

M-a redresat financiar că n-a mai trebuit să trimit bani la Cluj - şi pe lângă asta am avut motiv frumos

să scap de psiholog, că mi-era jenă să-i spun omului că renunţ la el; mi-am astupat datoriile - şi dacă, Doamne-ajută, covidelul rămâne şi în iunie, mai prind nişte recoltări şi fac mia de euro... Mai zic?, fără covidel, Alex repeta anul - aşa, cu covidel şi teleşcoală, examenele alea-s vraja mării, şi-a luat deja trei şi nu ştiu dacă l-am văzut de două ori deschizând vreo carte de Drept.

Ea bea un merlot franţuzesc de la Lidl, singurul pe care-l poate duce şi de la care n-o doare stomacul. A ridicat paharul, s-a uitat la soarele spre apus prin el. Să-l văd cu facultatea terminată - şi gata, am scăpat. Să-şi facă maşter, să încerce în barou, să mai facă o facultate dacă-l ţine punga - e fix treaba lui, cap are, ar fi cazul să înceapă să şi producă cu el.
Lasă-mă cu baroul, o să se bage jurist la vreun ONG. în jur începea să miroasă a carne prăjită, era bine.
Radu ne asculta întorcând carnea - pe cât de guralivă Andreea, pe atât de tăcut Radu; presupun că ăsta e contractul lor tacit, ea să vorbească şi el să se uite la ea ca la televizor, respectiv s-o asculte din când în când.

Nu mă in-te-re-sea-ză. Să se angajeze şi să-şi găsească dracului pe cineva, poate aşa

n-ar mai urî atât, că plesneşte de ură, urăşte şi dispreţuieşte pe toată lumea, parcă ceilalţi sunt de vină că pe el nu-l vor tipii. Băi şi dă fix în ăia care ţin la el, crede-mă că mi-e frică, n-are nicio milă când îl apucă. Trebuie să-i caut alt psihoterapeut, prea îşi urăşte trupul, săracu, de-aia se încurcă numai cu troglodiţi.

Dacă ar fi fată, ar fi mai simplu, am zis, cu 10% din banii de terapie plăteşti un stilist să-l machieze, tundă şi îmbrace. Un stilist bun face cât şapte terapeuţi.

Şi pentru că Andreea s-a pişcat de cur - Să-i dau bani să-şi pună buze?, exclus - am înmuiat-o, Nu vrei să ştii ce depresii de primadonă am tras până să-mi iau job. Dup-aia m-am mulţumit şi cu o puţă mai mică şi mai strâmbă. Un serviciu o să-l calmeze şi pe el, o să-l mai aducă cu picioarele pe pământ.

Da mă, l-a maimuţărit Andreea, dar Alex vrea să fie iubit de unul frumos şi cu pulă mare... Oare ce ginere mi-o băga acum în casă că a rămas singur, vreun zidar pulos şi cu trei copii acasă? Să am norocul să mă trezesc direct cu trei nepoţei?

Acum, a aruncat-o Radu de la grătar, nu putem fi toţi frumoşi şi XXL; cum vine vorba, de aia a dat Dumnezeu urâţi şi urâte, să se fută între ei.

Se lăsase o noapte neaşteptat de caldă şi toţi trei eram ameţiţi şi cu burţile pline de carne, Auzi, mi-a trecut prin cap, dar ştii ce sunt curios: cum o să iasă din scenă pe 15?, ţi-e clar că nu poate pleca aşa, ca un no name, îi trebuie o ieşire cu zgomot de oale sparte după ce v-a suportat atâtea. A făcut compromisuri, a înghiţit umilinţe, a îndurat nedreptăţi doar să vă fie vouă bine.

Şi ce-o să facă? a zis Andreea, să fută o isterie la 11 jumate noaptea şi la 12.00, la trecerea pe 15, să urce rănit şi demn în maşină-n pijama şi cu coteţele de mâţe în braţe? Mi-a apărut odată din Cluj în pijama, să-mi arate că el are dreptate.

Eu i-am traumatizat mâţa, a contrazis-o Radu, o să-mi înţepe cauciucurile de la maşină, sunt - cum mi-a zis? - o bestie.

Ba nu, că i-ai alimentat contul cu 300 de lei şi i-ai promis un plin de benzină... Mie o să-mi dea toate borcanele jos din portbagaj şi o să ţipe că n-are nevoie de nimic de la mine.

Ba nu, a zis Radu, că eu i-am furat dragostea lu mami şi l-am lăsat orfan în apartament.

Ba nu, l-a contrazis Andreea, că eu l-am făcut, deşi ştiam că o să fie rău şi la 50 o să ardă în crematoriu - dar măcar să i se facă dreptate, să ne fie şi nouă la fel de rău, cum

vrea Marele Partid Chinez.

Ba nu, m-am băgat şi eu, toţi suntem de vină, că le-am mâncat resursele de au ajuns cu sănătatea la pământ, prima generaţie de după insurecţia de la 23 august cu sănătate mai proastă ca a părinţilor.

Bine n-o să fie, asta-i clar. O să ne fie la toţi la fel de rău.

Pachka sigaret

De vorbit am început să vorbim din nou după ce i-am trimis textul despre el, în jur de 10 mai; i l-am trimis să-mi dea ok-ul pentru publicare, mai exact, să-mi semnaleze amănunte care crede el că l-ar expune prea tare. Nu-i vorbă, textul avea deja o doză bună de ficţiune, biografia lui era deja suficient de distorsionată încât să nu mai poată fi localizată în lumea reală - dar na, aşa se face, când scrii despre un om îi dai să citească ce-ai scris despre el, să-l faci complice la treabă, încât să nu-ţi mai poată reproşa after că pe aia puteai s-o taci.

Şi, deşi mă aşteptam să se panicheze sau să-mi ia morţii-n pulă, omului i-a plăcut ce am scris despre el, la o săptămână după ce i-am trimis textul m-a sunat să-mi spună că pot să-l public fără nicio problemă şi, la sfârşit, Ţi-ai bătut ceva capul cu mine.

Am amânat plecarea la Bucureşti până pe 1 iunie, să termin textul despre Andreea - şi până atunci m-a sunat de câteva ori, beat. După o serie de tatonări şi amuşinări reciproce, gheaţa s-a spart; îmi spunea că îi e dor de mine, că de-abia aşteaptă să mă

întorc să mă fută şi alte porcării duioase,
fără nicio jenă faţă de taică-su, care stătea
ca o legumă în fotoliu.

Moşul îi venise pe cap chiar înainte de declanşarea stării de urgenţă - şi se trezise blocat în garsonieră cu el.

îl adusese în garsonieră de ruşinea fraţilor, ca moşul să nu ajungă din nou în stradă - Florin era singurul rămas în Bucureşti şi posesor al unui venit de invidiat în raport cu fraţii care cam împuşcau francul prin ţări străine; mezinul adoptat Dani, care visa să ajungă dansator, umbla după puii de 20 cm în UK şi se certa cu frai-so Gilu, care, fiind bâtă la engleză, lucra cu ziua şi pe pandemie nu mai era măcar dispus să cotizeze la întreţinerea studioului pe care-l împărţeau; iar Dragoş, care-i plătise înainte chiria moşului, îşi pierduse jobul din Danemarca.

Surpriza mare a fost să-i descopăr în plină lună de miere, fiindcă îi gătea lui taică-su, îi dădea să bea, îl lăsa să se bage în discuţiile noastre pe cameră; moşul însă intervenea rareori - ca atârnător profesionist ce era, avea un simţ infailibil al aşteptărilor celui pe care-l parazitează, ştia exact cât să întindă coarda.

Pe scurt, în pofida urii statornice care-l lega de taică-su, părea că descoperise formula de aur a unei coabitări fără colţuri; la un moment dat, pentru că moşul nu

apărea pe cameră, pe fotoliul extensibil unde prinsese rădăcini, l-am întrebat Gata, ai scăpat de taică-tu?, şi el a dus degetul la gură că sst, e-n bucătărie, mănâncă.

în capul lui socoteala era clară - după ce se termină starea de urgenţă îl bagă într-un jobuleţ de agent de pază şi apoi, la primul salariu, îl plasează

Să ne fie la toţi la fel de rău într-o chirie ieftină şi-l ajută să-şi facă actele pentru pensie.

însă socoteala de-acasă nu se potriveşte cu cea din târg; nu a prevăzut că după terminarea stării de urgenţă avea să se trezească într-altă lume, meschină şi rea: economia se ducea dracului, joburile se evaporau văzând cu ochii, iar oameni în putere vânau joburi pe salariul minim - încât Florin, care era complet dezinteresat de politică şi de indicatori macroeconomici, descoperise speriat că n-are nicio şansă să-l mai angajeze pe taică-su.

Dar, deşi plămânii lumii se gripaseră, la ora aia mie nu-mi mergea deloc rău. Grantul ăla nu era deloc pe bani de Pepsi, ci în valoare de 7.000 de lei brut din care, minus 10% impozite pe drepturi de autor = 6.000 şi un pic în mână, so not bad at all.

Ne-am întâlnit de sâmbăta morţilor; dimineaţa a mers cu taică-su în satul unde era îngropată maică-sa, a aranjat mormântul, a stat la slujbă în sat şi s-a întors la Bucureşti, unde a împărţit pachete vecinilor. Era obosit, dar s-a decis să vină totuşi, Mai iau o pauză de la tata.

Primele întâlniri au fost prostuţe şi mai naive aşa; după ce se îmbăta şi ieşea din dispoziţia taciturnă insista să spele vasele,

cerându-mi să mă uit la el când o face. Pentru că bucătăria era îngustă, eu stăteam în hol, pe un scaun. El stătea cu o cască în ureche, fredonând piesele care se succedau în playlist, oprindu-se din când în când din spălat ca să gesticuleze

în ritmul piesei. Nu vorbea, mă lăsa pe mine să dau din gură, lui îi ajungea muzica. Mostly pop latino de dragoste, cam aceleaşi piese - pe care, într-o noapte, a insistat să mi le traducă din spaniolă; versurile erau plate rău, încât am aţipit şi a lăsat-o baltă.

Sursele lui de stres erau atunci pensionarea lui Dumitrache şi taică-su. Dumitrache urma să se pensioneze şi în locul lui trăgea sfori să vină un fost coleg de-al lui, care făcuse Dreptul ca şi el, dar lăsase Gara de Est să se vadă şefuleţ în Alexandria. Că omul e un periculos, calcă peste cadavre, toarnă tot, doar să ia ochii şefilor.

Păi ce l-a apucat, nu-i mai place şef?

întreabă-mă să te întreb. N-o mai fi având spate, guvernul ăsta nou a măturat toată şefimea mare din structură.

De taică-su i se cam luase, îl enerva că moşul nu face nimic, putrezeşte-n fotoliu aşteptând să-l descurce alţii; îl trimisese la Forţele de muncă să afle ce-i de făcut în condiţiile în care îşi pierduse cartea de muncă; îl pistonase cu cinci telefoane în ziua aia şi când moşul nu i-a mai răspuns i-a fost clar că moşul n-a făcut nimic, s-a înfundat în vreo crâşmă cu vreun boschetar de-al lui. Ca lovitură de pedeapsă i-a tăiat moşului raţia de ţigări până când a venit acasă cu un bon

de ordine şi cu detalii pe care n-avea de unde să le ştie fără să fi fost într-adevăr în instituţia aia.

în rest, mari schimbări n-am remarcat, maxim ceva deplasări de accente. Nu se mai aşeza peste mine (chestie care oricum graşilor nu prea le place, greutatea nu e motivul lor de fală), ci îmi cerea să mă pun eu peste el, „să facem pulă-n pulă“, în cuvintele lui - ceea ce ar putea indica o discretă repoziţionare a câmpurilor de forţă; dar hai să nu exagerăm cu hermeneutica.

Pentru că, altfel, dormeam în continuare în paturi separate şi la orice propunere, oricât de beat l-aş fi prins, mi-o tăia că nu; Bine bă, dar cu ceilalţi ai dormit, at least cu tipele alea două şi concubinul Matei, îi băteam obrazul şi îmi răspundea că pe ăia i-a iubit, de aia a dormit cu ei, dar că după ce s-a despărţit de concubinul Matei n-a mai dormit cu nimeni - însă aveam motive serioase să mă îndoiesc de asta. înainte de mine, fusese fuck buddy cu un gras de vârsta mea care stătea în chirie şi căruia, aşa cum mie îmi spăla vasele, îi gătea; grasul era posesiv şi, când Florin s-a încurcat cu impresarul de manele, i-a făcut scene de gelozie. Or, nu-mi spune că ăla şi-a închiriat apartament cu două camere în eventu-

alitatea unui amant cu necesităţi de spaţiu privat şi că, în condiţiile în care îi gătea, nu rămânea peste noapte la ăla - însă Florin susţinea sus şi tare că nu dormeau împreună; de altfel, cu grasul nu s-a mai văzut după ce ăla s-a internat pentru o operaţie de coloană - şi după internare grasul nu i-a mai dat mesaje şi nici nu i-a răspuns când l-a întrebat de sănătate, O fi murit la operaţie, altceva ce să fi fost? a conchis Florin sec când mi-a povestit.

în sfârşit, am lăsat-o aşa, doar că am început să fac mişto, Nu mă mai enerva, că la noapte dorm cu tine sau Băi Florin nu leşina, Luci o să rămână peste noapte la mine, deci o să trebuiască să împărţim patul din dormitor - şi o ţineam cu asta până se enerva; dar de cedat tot nu ceda.

Se justifica băţos că îi e frică să se mai ataşeze de cineva fiindcă n-a avut parte de afecţiune în copilărie şi când se îndrăgosteşte se implică prea tare, deci mai bine taie filingeala... Că el & turma de fraţi nici măcar la bunici nu erau bine-veniţi, până şi acolo erau priviţi cu scârbă - încât nu le rămânea decât să se lupte toţi patru pentru afecţiunea mamei, ca puii de câine care se înghesuie să ajungă la singura ţâţă validă a căţelei: bunicii din partea lui taică-so nu-i

înghiţeau pentru că le-a stricat politicile de încuscrire - şeful de post de bunicu-so plănuia să-l însoare pe fiu-so cu o învăţătoare, să-l bage-n lumea bună a satului, dar singurul lor băiat s-a încurcat la Bucureşti cu o amărâtă din Moldova, care a turnat copilul şi anul; Uită-te la degetele de la picioare a lu ăsta, zicea scârbită baba când îl vedea desculţ pe Florin, sunt strâmbe ca ale lu mă-sa. Bunicii din partea mamei nu-i înghiţeau fiindcă o vedeau pe fiica lor cel mai ratat dintre cei şapte copii şi nu puteau să uite că le-a furat cândva parte din agoniseală - şi în plus erau înfiorător de zgârciţi: când nepoţii le veneau în vacanţe pe cap, baba arunca peste gard găinile şi-i ţinea pe copii pe mâncare de post, cartofi şi mămăligă cu „chişleagă”, zerul rămas după brânză. Babei îi lipsea clar o doagă, când a făcut curat la porc s-a enervat că animalul făcea prea multă mizerie şi i-a dat cu sapa-n cap să-l înveţe minte. Apoi s-a dus plângând la bărbatu-so că a murit porcul - şi când omul a venit acasă şi a întrebat Unde-i porcul nevastă? baba a zis că l-a îngropat, ceea ce era literalmente adevărat. Totuşi, deşi păstram distanţa socială (I mean eu stăteam pe fotoliu şi el de-a latul pe patul tras, uitându-se la TV), când era binedispus,

mă chema să stau în pat lângă el, dar fără să ne atingem - şi când explodam, Lasă-mă frate să te ţin în braţe, nu merge aşa, se ridica în capul oaselor şi mă lăsa să-l îmbrăţişez pe la spate - sau pur şi simplu mă lipeam cu forţa de el şi tolera chestia asta pentru două-trei minute, dând continuu din gură, ca probabil să acopere stresul claustrării, că el înţelege că am nevoie de chestia asta, nu se supără, şi uite mă lasă să-l iau în braţe şi să-l mângâi, că o face pentru mine, să reţin asta etc., etc. Acuma, hai să nu mint, uneori se oferea el, Hai ia-mă-n braţe, ştiu că ai nevoie de asta.

N-aş vrea să fiu înţeles greşit, nu că visam să stăm lipiţi toată ziua, nici aşa nu-mi place, îmi dau repulsie tipii care insistă să mângâie şi să facem romance - şi probabil de-aia n-am forţat nota, am ars-o sobru şi soldăţeşte; nici cu Robert nu ne căutam toată ziua în pene, pe zi păstram distanţa socială şi nu simţeam nevoia de mai mult, îmi ajungea că dormim împreună. Vin şi dintr-o zonă, Ţara Făgăraşului, cu oameni reci, care nu fac display de afecţiune în public şi după ce fac un copil taie toate tandreţurile. Nici pe părinţi, nici pe bunici nu i-am văzut vreodată dragălindu-se sau măcar îmbrăţişându-se, cred că aş fi intrat în pământ de ruşine să-i

văd făcând chestia asta de faţă cu mine, mai mult, bunicii mei nu se adresau unul altuia pe nume, ci cu Mă omule şi Tu muiere. Dar na, de dormit dormeau împreună, cam asta e diferenţa.

Când mă întreabă cineva de unde sunt, nu spun că din judeţul Sibiu, ci din Ţara Făgăraşului - nu-mi plac sibienii că sunt foarte satisfăcuţi de ei, orientaţi preponderent spre statut; în Ţara Făgăraşului oamenii sunt orientaţi spre făcut bani, ceea ce mi se pare mai onest. Maică-mea de pildă e dintr-un sat de lângă Mediaş - toate neamurile ei au făcut din proprie voinţă facultăţi gen Drept, Studii Economice sau Inginerie, pe care le-au terminat cu peste nouă şi cu burse, încât părinţii lor n-au cheltuit un sfanţ cu ei; încă din timpul facultăţii s-au înscris din parvenitism în partid ca să împuşte bonusul de 0,50 la medie pentru propagandă politică - încât, după terminare, au prins repartiţii foarte bune, devenind destul de repede şefuleţi în diverse întreprinderi din Mediaş sau Sibiu, în sfârşit, oameni foarte competenţi şi respectaţi la locul de muncă şi la bloc, genul care-şi punea pe uşa apartamentului ing. sau ec. Pupăzan Vasile.

Neamurile din Ţara Făgăraşului sunt

diferite - taică-miu de pildă ar fi vrut să facă Literele, dar ai lui l-au forţat să dea la Medicină ca să facă bani şi n-au comentat că n-a luat bursă (în sfârşit, cu sau fără bursă, statul comunist oricum îţi dădea gratis cazare, trei mese la cantină şi transport spre casă, iar bursa venea practic ca ban de buzunar). După absolvire, taică-miu, s-a hotărât în familie, urma să se căsătorească cu fata celui mai bogat om din sat, devenit ginecolog la Sibiu - dar din păcate pentru bunicii mei a intervenit dragostea, greu de acceptat în logica lor de castă, dar pe care comunismul o permitea; încât, când maică-mea s-a băgat pe fir a fost doliu naţional, n-a contat că era şefă de promoţie cu 10,42, din care 0,50 reprezenta bonificaţia pentru activitatea pe linie de partid, şi că, pornind de aici, avea perspective de a ajunge departe - nu le păsa, conta că e o săracă dintr-un sat prăpădit, care le-a stricat lor socotelile de a se încuscri cu ginecologul.

Ceea ce nu e de condamnat totuşi; în zona asta, am citit într-o carte de antropologie, au fost ţărani mijlocaşi, saşii şi-au luat pământurile mănoase, iar pe români i-au lăsat proprietari peste bucăţelele de pământ fără mare valoare economică - şi, la începu-tul secolului XX, când s-a ivit oportunitatea,

făgără- şenii s-au dus în masă în America, ca să facă bani cu care să cumpere pământ în zonă; consecinţa a fost că pământul pietros şi rău de aici a ajuns să coste mai mult ca-n Bărăgan. Mult mai devreme decât în restul ţării, cam după primul război mondial, au trecut pe politici de planning familial, respectiv s-au oprit la doi-trei copii (cazul ideal fiind băiat şi fată), ca să nu fărâmiţeze pământul; pe scurt, oamenii gândeau capitalist înainte ca restul ţării să se trezească la gândirea asta, în perioada în care capitalismul făcea job okeish, mai ales în societăţi cum a fost cea românească, care s-a luptat până târziu cu feudalismul. Partea proastă a afacerii e că în interbelic zona s-a umplut de legionari, motiv pentru care, după ce a venit comunismul, zona asta a devenit unul dintre centrele rezistenţei din munţi, în sfârşit, faza aia a fost porno, nu e nimic de discutat şi evident nu ăsta e motivul pentru care mă simt ataşat de structurile de gândire de aici.

Cum am zis, sibienii or fi ei harnici, dar sunt sufi- cienţi şi încrezuţi; câtă vreme cei din Ţara Făgăraşului sunt la fel de harnici, dar corecţi şi răi - m-ai ajutat/ mi-ai dat x, prin urmare îţi sunt dator x, iar balanţa trebuie să rămână măcar la zero, la modul

ideal pe plus, celălalt să-ţi fie dator. Bunică-mea avea de pildă un carneţel în care nota pacienţii care nu-i dăduseră nimic lui taică-miu pentru consultaţie, chit că pe taică-miu îl cam durea în pulă de chestiile astea; când taică-miu se întorcea din sat de la vreun pacient sau pacientul pleca de la consultaţie baba nu uita să-l întrebe pe taică-miu Cât ţi-a dat mă omul ăsta? şi dacă taică-miu zicea că nimic, baba se uita pe carneţel să vadă dacă ăla ne-a făcut vreun serviciu cândva şi, dacă da, îl tăia de pe listă sau, dacă nu, îl băga la catastif; când bolnavul era vreun falit cu cinci copii, îl ţinea în perspectiva muncilor brute, să presteze cu spatele sau să taie lemne când s-o face cât de cât sănătos.

Şi, chiar dacă n-au un carneţel ca bunică-mea, oamenii ştiu exact cât datorează în servicii şi au grijă să întoarcă serviciul sau să-l plătească indirect, încât balanţa să rămână pe zero - cu reversul că dacă cineva îţi face un rău, nu trebuie să-l laşi neplătit, de unde duşmănii durabile, care pot să prindă generaţii sub ele; pe scurt, m-ai futut, te-am futut, oamenii sunt ranchiunoşi şi răzbunători.

Tot bunică-mea aflase de la un unchi de gradul 1 care lucra în Securitate că vecina de vizavi ne-a turnat la Judeţ că am înlocuit

plafonul din lemn de deasupra şurii cu o placă făloasă de beton - şi n-a mai vorbit cu vecinele mai mult de zece ani, ba chiar ne-a impus şi nouă nepoţilor să nu mai vorbim cu ele, să nu le mai salutăm, iar lui taică-miu să nu mai meargă să le consulte dacă alea pică la pat. însă pe taică-miu l-a durut în cur, oricum n-o suferea pe maică-sa şi chiar şi acum, la 15 ani de la plecarea ei la cele sfinte, continuă s-o urască cu o ură la fel de vie, că în viaţa asta a cunoscut mulţi oameni, dar niciunul la fel de rău ca mă-sa, care n-a iubit vreodată pe cineva. Ceea ce nu e chiar adevărat, am suspiciuni rezonabile să cred că baba a ţinut la mine: eram singurul nepot de sex masculin şi mândră nevoie mare că semăn în partea lor, a Vlădenilor, nişte oameni de o bunătate fără pereche - şi când o apuca mă chema să-mi pun capul în poală să mă mângâie pe el.

Specia umană gândeşte moralitatea în termeni de bine şi rău, om bun şi om rău, într-o ecuaţie în care calităţile astea lovesc aleatoriu, fără să ţină seama de starea socioeconomică - de pildă, nu mai departe decât în sud, lumea are înţelegere pentru sărac, chit că-şi bea banii în loc să-i cheltuie pentru ăia cinci copii, Lasă, mă mamă, că e necăjit şi n-are suflet rău; acolo oamenii ştiu

că mila doare şi leagă mai tare ca dragostea, aşa cum zicea o prostituată la telefon în timp ce aştepta la doamna Jana să-i vină rândul la Moneygram, explicând unei prietene care-i faza cu bărbatu-so, un alcoolic terminal, Fată, nu-l mai iubesc, nici pulă nu mai are, dar nu-l pot lăsa. în Ţara Făgăraşului, oamenii nu strălucesc prin compasiune, nu-i interesează foarte tare că oameni buni sau oameni răi, în lumea lor reală există om vrednic şi lucru slab şi cam acolo se termină discuţia despre morală: omul vrednic e ăla cu care te ajuţi, cu care-ţi faci treaba, iar lucrul slab, loserul care n-a făcut nimic în viaţă şi pe care nu-l poţi folosi la nimic - şi, chiar dacă ai putea să-l foloseşti la ceva, e mai bine să nu-ţi faci de lucru cu el. I-a dat şi lui două mâini Dumnezeu să lucre, zic printre dinţi; şi, când ăla iese din magazin cu un pet soios de bere la un litru şi două ţigării la bucată, clatină scârbiţi din cap, Bine că bani de ţigări şi beutură are - chestie pe care i-o aruncă, la o adică, şi în faţă, statutul de pulete suspendă codul uzual de conduită, ăluia poţi să i-o mai zici şi de la obraz, Taci mă slabule, că ai făcut cinci copii să le mânci alocaţiile cu beutură şi ţigări.

Fiindcă, altminteri, lucrurile nu se spun ever pe faţă, toată lumea le înţelege din

aluzii - şi în chestiunile sensibile oamenii nu se contrazic, se lasă unul pe celălalt să abereze, fără să se tragă de mânecă, Alo, vezi că te-ai îmbătat şi ai luat-o prin ceapă. Ca străin, poţi să petreci restul vieţii tale de adult printre ei, să ieşi seară de seară la una mică cu vecinul şi să nu afli vreodată ce crede cu adevărat, să nu-ţi treacă prin cap că nu dă doi bani pe tine, că ajuns acasă, râde pe înfundate cu nevastă-sa de ce prostii ai putut să debitezi. Şi când o să vrea să se debaraseze de tine că ai devenit prea insistent (sau mai degrabă - te-au cultivat un timp, deşi nu te plăceau, fiindcă aveau nevoie de tine) o să manevreze în aşa fel faptele, o să creeze fix genul ăla de situaţii şi evenimente încât să le faci o fază de căcat din care să rezulte că divorţul a fost din vina ta, că au fost întru totul îndreptăţiţi să-l ceară, Dă-l în pulă de prost, ştii ce mi-a făcut?

Taică-miu n-a făcut bani, a fost beţiv grav şi gură slobodă, dar oamenii l-au respectat şi i-au tolerat aroganţele sau isteriile. Puţin contează că îi făcea proşti, puie cu gât sau boi care trag în jug că atâta-i duce capul, aveau nevoie de el şi doctorul, după ce îi spurca cinci minute că-l deranjează de la masă sau pescuit, venea s-o vadă pe a

bătrână, Aşa e doctoru, mai nebun, îl scuzau. Când ne întâlnim în crâşma din sat mă întreabă politicoşi Şi ce mai faci mă Adriene, tot la Bucureşti? Mă ascultă plictisiţi şi apoi mă întreabă Şi tată-to ce mai face? şi se apucă să mi-l laude, că doctor ca el nu găseşti pe şapte sate şi când pe a bătrână o durea nu ştiu ce taică-miu numai s-a uitat la ea şi-a ştiut ce are etc., etc., în sfârşit, dacă-mi dau o bere, ştiu că nu mie mi-o dau, ci lui taică-miu, cu taică-miu strâng relaţiile, fiindcă mie, ca finalitate fără scop ce sunt, nu-mi pot găsi vreo utilitate pe lumea asta, Leneş ca tată-so, da n-are capul lui.

Şi deşi ştiu că nu dau doi bani pe mine, că m-au mirosit de lucru slab care n-a fost în stare să-şi ia măcar carnetul de şofer, continui să-i plac şi să le apreciez realismul: fiindcă nu putem fi toţi oameni buni, pur şi simplu nu se poate, bunătatea e o calitate umană destul de rară cu care mai repede te naşti şi ceva trebuie făcut şi cu noi ceilalţi care nu ne-am născut aşa.

Ce şi-a păstrat dintre obiceiurile tâmpite de dinainte era să dispară cu totul, rupând comunicarea, I mean dacă îi dădeam vreun mesaj, nu-mi răspundea la el - îmi scria doar în ziua în care decidea să vină la mine să-i iau ţigări, vin şi Pepsi, mesaj pe care îl

încheia mai nou cu Ai grijă de tine. Chestie care poate că sună proiectiv şi pentru el o fi însemnând ceva, dar honestly mă lăsa rece, din acelaşi motiv, pentru că Ţara Făgăraşului. Nu-i vorbă, cele două enunţuri, Ia-mi ţigări, vin şi Pepsi şi Ai grijă de tine, separate făceau sens, dar puse la un loc se cam anulau reciproc. Şi o mai zic o dată, n-aveam o problemă cu sticla de vin (cu atât mai mult cu cât venea şi el cu un pet), sunt perfect ok cu faptul de a cinsti o pulă dându-i de băut şi îndopând-o cu mâncare, problema era nenorocitul ăla de pachet de ţigări, ăla mirosea urât pentru ambele părţi, oricum l-aş fi întors: era jenant pentru el că îl cerea de fiecare dată şi jenant pentru mine că i-l cumpăram fără să-l trag de mânecă, Alo, iei mia de euro pe lună, e penibil să-ţi condiţionezi venirea de un pachet de ţigări, niciun om stabil financiar n-ar face-o.

Apoi a dispărut total din peisaj o săptămână jumate, dar n-am pus la suflet; am ieşit pe Romeo, unde am dat, la 500 m de mine, de un tip de 30, care futea pe 40 de lei, mult sub preţul pieţei (de la 150 lei în sus), ba ceva mai puţin chiar şi decât Florin (18,5 lei ţigările + 19 lei vinul la 1,5 1 + 5 lei petul de Pepsi Twist = 40 şi ceva), aşa că n-am ezitat să-l chem, cu siguranţă într-o

săptămână, două avea să crească preţul la 100, dacă nu mai mult; băiatul era din Cluj, dintr-o familie cu 8 fraţi, iar în Bucureşti se angajase casier la supermarket - şi nu-l interesa să devină escort, mi-a zis, futea pentru condiţie fizică şi de-aia cerea bani de Pepsi. L-am întrebat dacă pot să dau numărul lui de telefon şi altora şi a zis că da, n-are probleme să fută babe, în Germania a fost patru ani cuplat cu un pasiv de 50 - motiv pentru care, după ce a plecat, am înroşit firul de internet, Bă am găsit un escort care fute cu 40 de lei, băgaţi-vă până nu creşte tariful.

însă tariful ăla era doar pentru vecini - din punctul de vedere al băiatului era pur şi simplu un aranjament convenabil, cineva cu loc în apropiere; în zilele când avea liber îmi dădea mesaj dacă nu vreau să o facem. La început l-am refuzat, dar după ce Florin m-a pus la regim de muie, ziceam da, băiatul presta binişor.

Nu am stat să-mi bat capul şi pentru că în perioada aia eram ocupat cu lucrări de renovare; după ce i-am plătit Adrianei, vecina de sub mine, zugrăveala după ultima inundaţie în baie maică-mea mi-a dat ultimatum să fac ceva şi pentru mine cu banii ăia, să nu-i mai toc pe inundat vecinii,

beutură şi ţigări ca slabii, măcar să mă aleg cu un laminat şi o gresie.

L-am sunat pe Cristi pocăitul, dar m-a refuzat, a zis că până în septembrie e full.

Doamna Jana, ce fac, beau toţi banii la dumneavoastră sau mai şi investesc din ei? am întrebat-o şi apoi mi-am spus oful; doamna Jana a aruncat întrebarea către public dacă cineva ştie vreun instalator şi unul de la o masă a zis că Marian Olandezu s-a întors de afară; ce-i drept, după ce m-am întors din Arpaş am descoperit o grămadă de feţe noi, unele dubioşele, altele oneste şi aspre, cu toate aduse din Vest de pandemie.

Pe carantină, Olandezu, mi-a detaliat-o chiar el, fusese trimis acasă cu promisiunea că, după ce se termină starea de urgenţă, o să fie chemat înapoi - dar nu l-au mai chemat, că lucra în construcţii şi până aveau să-şi revină construcţiile l-au pus pe stand by.

I-am zis că am nevoie să-mi pună laminat în sufragerie şi gresie în holişorul dintre dormitor şi baie, plus să-mi facă alte câteva reparaţii minore. Domnul Adi, eu sunt instalator, mi-a zis franc, şi tata a fost tot instalator - şi că doar la astea din urmă mă poate ajuta; dar că ştie doi băieţi de aici care au lucrat în Germania pe rigips, parchet şi

faianţe - şi mi-a făcut lipeala cu ei.

Perfect, am zis, mă bucur că sunt doi; nimic nu mă enervează mai tare decât să dau la mână meşterului chestii, să stau blocat în casă zile în şir cu un străin, prestând munci fizice - drept pentru care, când băieţii s-au apucat de lucrare, îi lăsam să-şi facă treaba şi eu mă duceam la doamna Jana, revenind din când în când să-i întreb de sănătate. !n două zile au terminat lucrarea şi mi-au cerut doar 500, respectiv 500 : 2 = 250 de căciulă pentru două zile lucrate full, aşa că le-am mai dat 100, Ţineţi băieţi încă o sută, că o să mai am nevoie de voi când mai pun mâna pe nişte bani să-mi fac bucătăria. Avantajul de a sta în Ferentari e că, fiind cartier muncitoresc, mai găseşti meseriaşi ieftini, cu atât mai ieftini acum pe recesiune; în celelalte cartiere, burgheze, un meseriaş nu-ţi iese din casă fără 300 - şi are dreptate, numai drumul îi ia dus-întors o oră jumate. Aşa, dacă-i pescuieşti din ogradă, nu te belesc de bani, că le convine şi lor să-i mai chemi, fie şi numai pentru bani de buzunar.

Pacea şi armonia din cuplul cu taică-su s-au rupt pe 17, când mi-a dat mesaj că are o mie de spume, că alaltăieri l-a trimis să facă nişte copii după nişte acte şi s-a întors rangă, parţial incapacitat de picioare şi ţinându-se de pereţi - şi că în garsonieră s-a sprijinit de

televizorul de pe comodă şi era să-l răstoarne, noroc că a fost pe fază. Că ieri a venit chiaun de somn de la muncă şi n-a putut dormi, că moşul i-a sforăit toată noaptea în cap.

I-am sugerat nevinovat să-l dea afară, că moşul când se îmbată e pericol public şi-i distruge garsoniera.

Şi văzând că-i dau apă la moară m-a sunat direct să mi se plângă, că nu ştie cât mai rezistă cu el în garsonieră suflându-i în ceafă şi tot cu frica că într-o zi când e la muncă moşul se îmbată şi-i face pocinogul, lasă gazul deschis sau ceva; că e nesimţit şi de fapt profită de situaţie, îi convine de minune să tergiverseze situaţia şi să nu mişte nimic pentru pensie, să prelungească indefinit provizoratul - în sfârşit, omul îmi zugrăvea terifiat o mică apocalipsă OCD-istă, cu moşul întinzând rădăcini în garsonieră, devenind parte indiscernabilă din peisaj, cu vizitatori exclamând Stai puţin că acum văd un om în fotoliu, e tatăl tău, Florin?

Eram curios cum avea să se termine meciul ăsta: pe de o parte, Florin nu-l putea lăsa în stradă de ruşinea fraţilor şi nici nu ştia să se certe ca să-l pună la punct - şi, pe de alta, moşul, ca atârnător profesionist ce era, avea un obraz suficient de gros încât să nu bage-n seamă semnalele criptice pe care i

le trimitea Florin. Omul ăla părea chiar o infecţie - când îi sucise minţile mamei lui Florin, o copilă de 18 ani, o convinsese să fure banii pe care părinţii ei îi doseau prin casă (erau cojocari şi ca antreprenori clandestini în comunism lucrau doar cu cash la negru) şi fata fugise de acasă cu 20.000 de lei - şi după ce s-au terminat banii a bătut-o ca-n romanul Ion să se ducă să ceară alţii.

De aici dilema morală, problema de conştiinţă care-l consuma - chiar dacă nu putea să-l mai vadă-n ochi, nu-l putea arunca în stradă, fiindcă nu vroia să i se facă reproşuri că l-a abandonat, dacă moşul avea să dea colţul; pe maică-sa a ţinut-o cu el în garsonieră şi a avut grijă ca de ochii din cap, minus alea două zile când a fost la Feteşti şi s-a întâmplat nenorocirea, încât frai-so Gilu i-a reproşat că neglijenţa lui criminală a omorât-o. Pe de altă parte, nu putea nici să sacrifice o sută de euro să-l bage pe moş în vreo gazdă cu utilităţi incluse la ţigani în Ferentari, pur şi simplu nu putea să rupă lună de lună din carnea salariului lui suta aia de euro şi punct, durerea era prea mare, chit că n-ar fi cheltuit un sfanţ în plus, fiindcă moşului, ca boschetar antrenat ce era, îi era de ajuns un acoperiş deasupra capului, cu restul s-ar fi descurcat.

Altfel, nu pot să zic, cu toată zgârcenia lui prodigioasă, n-avea o problemă să împrumute bani, cred că era felul lui de a se simţi băiat bun: nu cerea nici dobândă şi nici nu punea condiţii să i se restituie datoria într-un interval precis de timp, Mi-i dai în rate sau când îi ai, i-a zis unei verişoare căreia îi pusese pe cont 5.000 de lei ca să-şi pună Lindab pe casă (eram cu el când s-a dus la bancă); îmi povestea despre un fost coleg de muncă de la Călăraşi, care s-a pensionat la 45 şi s-a dus şofer pe TIR să mai peticească mizeria aia de pensie de 3.500 de lei, dar ghinionul dracului acolo pe TIR făcuse un accident nasol, în sfârşit, ăla îi datora de un an jumate 2.000 de lei - Decât să-i ţin degeaba în cont nu mai bine-i împrumut? mi-a zis.

Dar moşul era insolvabil, nu mergea cu împrumutul, situaţia era practic fără ieşire - şi de-aia când a venit la mine i-am propus: Bă Florin, hai să-ţi dau cheia de la apartament, pe 1 oricum plec la Arpaş la ai mei, mai vii la mine să stai GRATIS să scapi de taică-tu, îmi convine mai mult să stea cineva în caz că, Doamne fereşte, plesneşte o ţeavă, ceva - şi omul, simţind că propunerea nu e chiar inocentă, m-a refuzat, Mi-o dai când pleci, dar am plusat, Ai şi loc de futut

GRATIS, posibil să stau şi septembrie la ţară şi dacă-n decembrie îl vezi pensionat pe taică-tu, poţi să dai de băut, mă îndoiesc că aşa repede şi chiar am nevoie de om să-mi plătească taxele să nu rămân iar în urmă să mă râdă vecinii; încât la torentul ăsta verbal incontinent a cedat, Bine, hai că o să mai trec din când în când pe aici să văd dacă toate-s ok, şi a luat neconvins cheia, N-o să aduc ţipi aici.

Apoi, ca să scape de taică-su, a început să vină cam la patru zile la mine. Cum i-a interzis moşului să mai apară beat, a băgat interdicţie la alcool în casă, consecinţa fiind că nici el nu mai consuma - şi când venea la mine bea ca apucatul, într-o oră rădea petul de bere cu care venise, apoi ataca sticla de vin şi în patru ore se făcea ca servitoarea. Bea convulsiv, epileptic - chiar şi de aici era clar că omului nu-i era bine. O dată s-a împiedicat de piciorul patului şi a căzut; altă dată s-a dezechilibrat, s-a sprijinit de monitor, care s-a răsturnat şi în cădere monitorul a agăţat halba de bere care s-a dus jos pe linoleum şi s-a spart.

Şi la următoarea venire mi-a zis că nu mai merge aşa, că la ultimele două sesiuni i s-a rupt filmul, chestie pe care n-a mai păţit-o de jde ani.

I-am zis Frate, măcar nu mai bea pe stomacul gol, mănâncă înainte să te pui pe băut, bei muult prea repede şi ca să rezişti tre să ai ceva cărnet consistent în stomac.

De atunci şi-a pus regula celor trei paşi: unu, să-şi bea petul de bere, doi, să mănânce, trei, să atace sticloiul de vin.

I-am zis-o şi pentru că faza mă afecta direct - a început să dea rateuri sexuale; după ce se făcea rangă îşi amintea că trebuie să facă sex, dar fiind atât de beat puia nu-l mai asculta şi îi lua şi un ceas să-şi dea drumul, mă chinuia cu reprize interminabile de muie, deşi ştia că nu mă omor după treaba asta.

Problema e că nici după ce a început să bage proteină nu m-a scos de la regimul de muie şi, deşi muia aia risca să se transforme în semnătura lui de autor, nu i-am atras atenţia nici atunci, doar i-o mai sugeram finuţ, atent să nu-l sperii, gen îl întrebam când şi-o scotea din chiloţi, Mă duc la baie (să-mi fac clismă)? şi de regulă zicea Da, du-te şi curăţă-te - şi rămâneam cu clisma-n braţe, că de futut uita să mă fută; sau încerca s-o facă, dădea de câteva ori din cur, dar îi murea şi nici că mai încerca s-o bage. Femeile răbdătoare ale acestui neam ştiu din instinct că e absurd să-i ceri bărbatului să ţi-o bage, Hai mă slabule fute-mă, nu mi-ai mai

dat-o de nu ştiu când - şi că orice abordare frontală în care pui presiune pe un bărbat e sortită eşecului, dacă îl scoţi de urechi din regulile lui de joc şi-l bagi într-ale tale, n-o să i se mai scoale ever.

însă nu mergea aşa, dacă nu era long term, nu era intimitate, la dracu, măcar sex să fi fost. Fiindcă URĂSC MUIA şi să fie clar: MUIA NU E SEX, Dumnezeu ne-a dat pulă să futem cu ea, nu să ne-o băgăm în gură. Şi de-aia mi-a plăcut de băiatul ăsta, că nu-i era frică să fută, nu era ca hipsterii bicurioşi care când îşi explorează latura bulangistă o fac prin muie, ţi-o oferă la supt ca pe un mare favor şi după ce se fac gay îmbătrânesc ca ursuleţii panda cărora nu le place să fută, lingându-şi pulele, pentru că muia e curată şi higienică, spre deosebire de penetrare care se mai lasă cu-n frappuccino şi neapărat ceva cu rămăşiţa feudală sau nu ştiu ce cu patriarhatul şi deci hai mai bine cu limba pe pulă; pentru că, nu-i aşa?, numai proştii cred că linsul de pulă n-ar fi sex şi nu m-ar mira ca în curând savanţii britanici să descopere că putem transforma dispozitivul represiv de putere conţinut în muie într-un luminos dispozitiv al plăcerii precum îngheţata, încât niciun bărbat gay să nu mai plece supărat, puterea să se distribuie perfect uniform între entităţi.

în sfârşit, i-o sugeam de făceam muşchi la fălci, mă înecam şi mă sufocam cu ea că nu ştiu să fac deepthroat şi nici nu mi-am făcut un scop în viaţă din asta, iar el insista, Hai că mai am un pic şi-mi dau drumul, şi mai treceau 10 minute de opinteli doar-doar se termină - şi, asta e, la un moment dat când mi-a proptit-o-n gât am vomitat peste ea.

Şi tot ca femeile răbdătoare ale acestui neam greu încercat am decis că ok, o dăm pe panda, dar măcar creăm condiţiile să se producă dracului epifania, bărbatul ăsta să înceapă să mă placă, să mă roage să dorm cu el, Nu mai pot fără tine dragostea mea şi mor să fac pulă-n pulă cu tine.

Ceea ce e evident o tâmpenie. Lucrurile stau fix pe dos, muia e marasmul în care sfârşesc de obicei cuplurile gay, semnul că relaţia a ars, că masculinitatea s-a erodat, diferenţele de putere pe care s-a sprijinit atracţia s-au tocit, pe scurt, că relaţia aia bălteşte ca universul în moarte termică şi tot ca universul ajuns în faza aia călâie poa s-o ţină în eternitate aşa, pe mui diafane şi o frumoasă prietenie.

Spre uşurarea lui şi a tovarăşilor de muncă, în locul lui Dumitrache n-a mai venit sifonul din Alexandria, ci o ţipă tânără, la 30 - dar nu credea că avea să stea mult la TF;

era detaşată temporar şi în plus făcea Psihologia în ideea să treacă pe Criminalistică.

Cu COVID-ul, i-au trimis pe amândoi în patrulă pe tren - şi la întoarcere au rămas trei ore în gară la Găeşti, că trenul de Bucureşti avea întârziere.

Şi Mirela e OCD-istă, mi-a zis, dar m-am făcut că nu văd. L-a sunat de trei ori pe bărbatu-so să-l întrebe dacă a rezolvat robinetul de la baia bunică-sii, care nu se închidea bine.

S-au oprit într-o cofetărie la o cafea. Ce-i drept, în discuţie Florin a folosit cuvinte alese, de jargon psihologic - empatic, zonă de confort, relaţii pasagere -, iar aia, plăcut impresionată, l-a întrebat dacă citeşte cărţi de psihologie. într-un singur punct i s-a părut că a sărit calul, când a folosit cuvântul „submisiv", care credea el că trimite la gay - l-am liniştit că termenul nu se foloseşte doar în sado-maso, că oamenii culţi îl folosesc cu delicii ori de câte ori au ocazia, fiind unul dintre cele mai frumoase neologisme din limba română.

Aia s-a plâns de bunică-sa, că a dat în Alzheimer şi trebuie să stea cu ochii pe ea ca pe butelie; că au oprit gazul şi i-au cumpărat o plită inteligentă, cu n sisteme de siguranţă;

au pus, din robinetele principale, apa pe minim în apartament. Că se gândeşte cu groază că o să trebuiască s-o ia în casă la un moment dat, fiindcă la azil n-o bagă că i-e milă de ea.

Florin că o înţelege, că şi pe el îl stresează taică-su care s-a mutat la el până îşi rezolvă pensia, că situaţia asta de coabitare forţată l-a scos destul de rău din „zona de confort“. I s-a plâns că toată viaţa omul a fost o pacoste, că din cauza lui a trebuit de copil să asume responsabilităţi de tată pentru fraţii mai mici - şi că, după ce a devenit poliţist, a continuat să locuiască cu familia la Ştefăneşti până i-a văzut pe toţi cu job. A impresionat-o clar pe ţipă, care i-a zis că trebuie să se gândească şi la nevoile lui emoţionale, „să înveţe să se iubească pe sine“, să nu se mai sacrifice atât; ea târziu de tot a învăţat asta.

I-a zis că bărbatu-so trage de ea să facă un copil şi ea nu vrea, iar ăla o acuză că e o egoistă, iar socru-so nu mai poate s-o vadă în ochi - şi nu că nu i-ar plăcea copiii, dar sunt o sursă incredibilă de stres... El ce defecte are? l-a întrebat, că bărbatu-so îi găseşte în fiecare zi unul; i-a răspuns că e prea „empatic“, prea pune la suflet - răspuns care mi-a amintit de un tip din Maramureş care

tot aşa, când l-am întrebat care-i defectul lui cel mare, a răspuns fără să ezite o secundă că e prost de bun. Ăla nu e defect, bă Gabi, i-am zis, e calitate, Ba da, mi-a răspuns convins, că oamenii te iau de fraier.

Ăla nu e defect, bă Florin, i-am zis, e calitate... Chiar, ce defecte crezi că ai? l-am întrebat şi el mi-a răspuns inocent şi foarte convins că n-are niciun defect; am rămas mască ce ditamai narcisistul zace în băiatul ăsta - şi i-am şi zis-o, Trebuie să fii nebun după tine să te vezi fără defecte, când te mai întreabă cineva asta zi că ţi s-a reproşat că eşti cicălitor şi zgârcit, să nu se prindă lumea ce narcisist ascunzi.

Da mă, aşa fac, mai bine să mă vadă modest.

Femeia i-a povestit din viaţa ei, că s-a cuplat cu bărbatu-so încă din liceu, că ăla e economist, că soacră-sa e pâinea lui Dumnezeu, dar socru-so un om îngrozitor de rău, un tiran care toată viaţa a terorizat-o pe nevastă-sa - şi acum în nebunia lui ar vrea să comande şi-n casa lui fiu-so. Tu cum eşti? l-a întrebat.

în afară de ţipi i-a zis adevărul, doar ştiu că nu-i place să mintă: că a fost însurat zece ani, că alţi patru a stat în concubinaj cu o ţipă de care s-a despărţit când a plecat în UK. Aia l-a întrebat dacă a renunţat cu totul

la visul de a-şi face familie şi a răspuns că nu, doar că momentan preferă „relaţiile pasagere“; nu exclude însă o chestie a la long când o să se îndrăgostească de cineva, dar că, na, deocamdată n-a găsit pe nimeni.

Şi ce să mai faci, ce să mai zici la o fază ca asta, am zis doar Bravo mă Florine, bravo că n-ai minţit, nu ştiu cât de empatic eşti, dar onest eşti cu siguranţă - şi ceva mai târziu, Hai să ne promitem că nu jucăm pervers, că n-o să ne-o dăm urât dacă ne despărţim, că o să fim ok şi răbdători unul cu celălalt, şi el a fost de acord, Poţi să fii sigur de asta, n-am fost niciodată pervers şi tu te-ai purtat frumos cu mine. Batem palma Florine? Batem.

Cipi, un prieten cu care am împărţit cândva o chirie, era genul care, când îi cereai ajutorul, I mean împrumută-mi 200 până la salariu, îţi ţinea întâi o lecţie despre cât de loser ai ajuns dacă eşuezi sistematic în a-ţi drămui banii, scoţându-se pe el în faţă, că uite, el reuşeşte să-şi gestioneze strălucit finanţele şi ai putea să-l iei exemplu; pe scurt, înainte să-şi facă pomana până la salariu trebuia pedagogic să te facă de căcat, încât mai bine te lipseai de împrumutul ăla.

în fine, ăsta e intro-ul la poveste: în liceu fusese coleg de bancă cu un băiat căruia i se rupea de şcoală şi care trecea anul copiind

de la el şi toată lumea se mira de prietenia asta între geniul clasei şi bătăuşul cu trei idei altminteri oneste în cap, cu atât mai mult cu cât după ce-l lăsa să copieze, Cipi îl făcea pedagogic de căcat, explicându-i că e un parazit care n-o să facă nimic în viaţă, sfârşind cel mai probabil într-o puşcărie unde o să ajungă că o să rupă coastele vreunuia la beţie. Ăla asculta spăşit şi tăcea ca soldatul, băga capul la cutie, deşi ar fi putut să-l lipească de tablă cu un dos de palmă.

în sfârşit, anii trec, Cipi împuşcă francul ca traducător, ăla îşi rupe spatele pe camioane în State şi-l cheamă la el, momindu-l cu gratuităţi all inclusive, drum, distracţie, tot, un ban nu-i trebuie. Cipi pune botul, zice Uite că nu m-a uitat ca vechiul lui prieten din liceu; americanul într-adevăr plăteşte tot, drum, distracţii, cazare, restaurante - dar nu din recunoştinţă pentru cel mai bun prieten din liceu, ci să-i arate că s-a scos şi să-l umilească la sânge, Ce-ai făcut în viaţă, la ce ţi-a folosit capul ăla mare, Cipişor, să ajungi păduche şi să împuşti doi lei cincizeci? Pe scurt, a copt-o la milimetru, cu bilet dus-întors, rezervări de hoteluri încât Cipi să vină cu mâna-n cur şi să fie legat ombilical de puia lui, să

trebuiască să-l asculte făcându-l de căcat în timp ce stau întinşi într-un jacuzzi, Câţi doi lei cinzeci ziceai că faci bă pe o pagină tradusă?, ia-ţi fraiere carnetul că-ţi rezolv eu o chemare-n America.

Nu-l văd pe Florin reacţionând ca americanul, răz- bunându-se pe faţă, Ia zi moşulică, acum că eşti la puia mea, care din noi doi e ratatul?; nu, fiindcă în capul lui se considera pâinea lui Dumnezeu, care toată viaţa s-a sacrificat pentru alţii - şi chiar dacă eu n-am văzut-o, cu familia cred că a fost aşa.

Pe de altă parte, înţelegeam ce înseamnă să trebuiască să împărţi spaţiul cu un musafir care s-a stabilit practic în casa ta, când tu te-ai învăţat deja fată bătrână, când îţi place la nebunie singur în spaţiul ăla de 32 de metri pătraţi pe care l-ai transformat într-un ecosistem perfect autonom; e clar că orice corp străin care nu e eliminat într-un interval precis ajunge să facă puroi în jur, ce să mai vorbim, reflexul OCD-ist de apărare e peste capul insului tău conştient care, oricât îşi repetă Florin e Băiat Bun şi îl ajută pe Tatăl Său, tot ajunge să urască prezenţa aia, clar că ajungi să prinzi boală pe individul ăla şi orice face ajunge să te enerveze şi ca să te eliberezi de ura aia o dai pe meschinării,

dacă nu eşti capabil de rezolvări în forţă.

înainte să plece în UK, frai-so Gilu îl luase şi el în garsonieră pe moş şi-l bătea sistematic când se îmbăta, ca răzbunare pentru bătăile primite în copilărie; Florin venea din alt film şi în plus avea un blocaj faţă de taică-su, care-l bătuse până la 20 de ani, când plecase în armată, Bine mă, şi tu stăteai?, aveai gagică, salariu, erai dublu cât el. Da mă, zici că eram paralizat; şi când Dragoş şi Gilu l-au bătut măr stătea şi se uita ca prostul cum ăia îl calcă în picioare.

Nu putea deci să ridice mâna asupra lui, nu putea măcar să-l confrunte. Prin urmare, o dăduse-n perverse, îi înjumătăţise raţia de ţigări, reducându-i-o la patru, îi interzisese să bea şi - sadismul cel mai rafinat - îl ţinea pe hrană rece. I-ar fi fost mult mai convenabil şi ieftin să-l pună pe vecinul Mircea să gătească, doar dintr-o oală de ciorbă mănânci o săptămână; în plus, i-am mai sugerat, pe lângă că e mai scump cu hrană rece, se chinuie şi el, că e învăţat cu mâncare caldă. N-a ştiut să-mi spună de ce nu, presupun că nici lui nu-i era clar sau - mai repede - nu era dispus să-şi recunoască motivaţiile, care nu se pupau cu Exigenţele lui Morale.

Am insistat, De ce nu-l pui pe taică-tu să

gătească? - că el cu gura lui mi-a povestit că atunci când era copil moşul îşi ademenea victimele, beţivi neînsuraţi în ziua de salariu, în apartament, unde gătea pentru ei, le cânta la acordeon, îi ţinea zile la rând, înghesuindu-i pe ceilalţi cinci în două camere, până le mânca beţivanilor toţi banii. Exclus, a izbucnit, nu vrea să-şi facă datorii la taică-su, să-i dea senzaţia că-şi plăteşte printr-un serviciu sejurul în garsonieră.

Pe scurt, mâncarea rece era fix genul lui de răzbunare: unu, îi trimitea moşului semnale că nu-l place şi îl ţine din datorie, că statutul lui e de tolerat, şi, doi, îl chinuia raţionalizându-i mâncarea, punându-l la cură, să vadă cum e să ajungi la puia cuiva pe care, cândva, n-ai dat doi bani: frigiderul era aproape gol şi-l umplea cu minimul necesar când venea de la serviciu, atunci mânca şi moşul.

Fight, flight or freeze. Când intră într-un mediu nou care-i scoate din zona de confort, burghezii răspund prin freeze, beau moderat şi tac să nu spună vreun lucru necugetat, ascultă să vadă cam ce gen de chestii se spun în gaşca aia, ca să-şi regleze acordul fin şi să intre pe frecvenţă; cocalarii răspund prin fight, respectiv se apucă să bea şi să vorbească ca apucaţii, în sfârşit, ăsta e răspunsul lor la anxietatea unui context nou,

să dea ca proştii din clanţă, au n-au ceva de spus, trebuie să latre.

La cei ca Ionuţ sau Robert se adaugă şi disocierea, în spaţiul public acţionează exclusiv ca hetero şi chiar se cred 100% aşa, îşi şterg din memorie noaptea trecută când au supt puia; deşi în intimitatea dormitorului îi plăcea la nebunie s-o ia în cur, când ieşea afară Ionuţ acţiona ca mascul exclusiv, mergea cu băieţii la lăutari sau la curve, presta ca om de bază la galerie la Peluza Sud de la Steaua şi se bătea parte-n parte cu Peluza Nord de la Dinamo; colecţiona clipuri cu delirurile de putere ale lui Costel Corduneanu după ieşirea din puşcărie şi încerca să intre în graţiile locotenenţilor din Clanul Sportivilor - dar mă îndoiesc că ăia îl băgau în seamă, vorbea prea mult şi prea prost.

Or, când tipii de genul ăsta ies cu mine se produce coliziunea între identităţi, fiindcă în spaţiul public apar ca iubiţi ai mei şi deci în goliciunea identităţii lor de curişti - şi ca să iasă din disonanţa asta pe care n-au mai experimentat-o se apucă să latre, să-şi demonstreze disperaţi bărbăţia, Salut, sunt unul dintre voi, bat şi fut ca maşina de cusut... Consecinţa e că dacă-i scoţi la un chef sau la o băută cu gaşca ta fac praf cheful ăla, numai gura lor se aude, iar celor-

lalţi le rămâne să stea cu ochii pe ceas, să aştepte să se dea ora închiderii, unul să-şi facă curaj şi să zică Nu mai stau, trebuie să ajung în Control să mă întâlnesc cu X şi încep toţi să se bulucească pe uşă.

Pe Ionuţ l-am scos o singură dată la un chef la Dinu, antropologul de la Peluza Nord Dinamo, şi mi-a fost destul. Bea votca lui Dinu ca pe apă şi în 40 de minute s-a făcut ca servitoarea, vorbind căca- turi şi certându-se aiurea cu lumea, băgându-se peste absolut orice discuţie, încât finalmente doar gura lui se mai auzea, nimeni nu mai zicea nimic, cu toţii depăşiţi de situaţie, şi când i-am zis să înceteze mi-a sărit şi mie la gât.

Situaţia părea chiar fără ieşire, noroc cu Dinu, sărbătoritul; Ionuţ că Fratele meu în jos, fratele meu în sus, iar Dinu Nu sunt fratele tău, fratele meu e Poenaru, e Adi, pe tine nu te cunosc; Ionuţ i-a şuierat că e fratele lui că altfel îl ia mama dracului şi atunci Dinu i-a servit-o direct, Te rog să pleci, nu-mi place de tine; Ionuţ că Mă dai afară?, Dinu că E ziua mea şi atunci Ionuţ s-a dezlănţuit, că ce-i face când îl prinde acum că ştie unde stă, că habar n-are cu cine se pune etc., etc. şi, în timp ce-şi profera blestemele şi agita un pumn prin aer, cu cealaltă

mână îşi încărca o farfurie de plastic cu mâncare, luând direct cu laba aia păroasă de pe platouri, sub privirile oripilate ale invitaţilor şi impasibile ale lui Dinu - Ştie că ştiu că e curist, mi-a zis after, n-o să aibă tupeu să vină cu galeria peste mine că se face de căcat.

Ionuţ a plecat trântind uşa, cu farfuria în mână şi, pentru că mi-era că se apucă să facă scandal pe scara blocului sau că se întoarce să ne mai servească o şarjă nimicitoare de blesteme, m-am luat după el; din fericire, doar s-a pişat în lift de furios, thank god că nu l-a luat burta de la nervi. L-am urcat într-un taxi, ştiind că n-are un leu şi o să dea ţeapă - şi aia a fost, când mi-a dat mesaj peste două săptămâni să ne vedem i-am zis că poa să uite, în condiţiile în care m-a făcut de căcat; dar tot el cu gura mare că se pişă pe ei de fraieri, eu că să înveţe să se poarte, el că habar n-am cu cine mă pun, că ştie unde stau, eu că hai pa - şi aia a fost tot, de atunci nu ne-am mai văzut.

Ionuţ a fost cel mai prost tip cu care am întreţinut relaţii homosexuale în formă continuată - Robert, aşa needucat cum era, avea ca toate curvele inteligenţă emoţională, başca bonusul că în puşcărie urcase-n ierarhie, devenind şef peste bulangii. Florin,

hai să nu fiu nesimţit, avea bun-simţ: dacă-i reproşai ceva, te asculta, nu se apuca să te bălăcărească ca să se scoată, ci băga la cap, chit că pe moment nu zicea nimic - după faza în care i-am zis să nu se mai dea la prieteni de-ai mei, când îl întrebam Te-ai fute cu X? răspundea Nu, că acolo am ban, e prietenul tău. Şi chiar şi atunci când, în primăvară, îl scoteam în lume, dacă-l prindea discuţia dădea spaţiu de emisie interlocutorilor, problema lui era cu mine, că mă cicălea ca pe nevasta proastă de faţă cu ăia, deşi ăia pentru mine veniseră. Ceea ce iarăşi nu-i în regulă - şi am zis că dacă-l mai scot, îl scot în familie, între gay, acolo am/are înţelegere când îşi face numărul.

în sfârşit, trimisesem primul text la mai mulţi oameni care mi-au zis că e okeiuţ, dar ceva lipseşte, indicând spre Florin, că omul nu duce un text mare, ci maxim o povestire - chit că tema, un poliţist gay, a fost de acord tânărul critic de film Andrei (L.), nu e deloc un subiect rău.

Problema cu Florin era că povestea rar întâmplări de la muncă şi de obicei chestii de o banalitate cruntă; cu tot spiritul lui de observaţie şi memoria de elefant, n-avea ochi pentru comedia umană, relaţii de putere, mâncătorii, şefi abuzivi, colegi şmecheriţi - ce vorbim, şi un câine de stână ar fi venit cu

poveşti mai interesante de la job... Acuma, ce ştiu, e posibil şi ca omul să nu fi prins destulă încredere încât să se deschidă şi pe partea asta.

Una peste alta, omul ar fi trebuit să pice la cas- ting - dar m-a prins vulnerabil; deşi în pat a perfor- mat excelent, after ar fi trebuit să-i strâng călduros mâna, să-l privesc adânc în ochi, să-i mulţumesc din suflet pentru nopţile de neuitat pe care mi le-a oferit - şi să caut alt personaj.

Dar am zis hai să-l cunoască şi Andrei (L.), poate găseşte el ceva în băiatul ăsta, un unghi de atac care să-mi fi scăpat.

Ne-am adunat aşadar în familie gay - eu, criticul de film, Rareş, Luci şi Florin care s-a pitit într-un fotoliu în colţul camerei, „la limita universului observabil“, în unghiul mort al lui Andrei, aşezat pe canapeaua de lângă.

Nu a spus că e poliţist şi practic a tăcut toată noaptea, chit că şi eu, şi Luci am încercat să-l băgăm în discuţii - singura lui intervenţie semnificativă a fost când Andrei s-a dus la frigider să-şi ia alunele pe care tot el le pusese acolo, şi pentru că nu le găsea, Florin i-a zis din fotoliu Sunt pe raftul de sus, în stânga, de l-a lăsat cu gura căscată pe Andrei.

Şi asta a fost tot.

Şi la telefon Andrei s-a scăpat şi a zis Oh

well..., cam insipid băiatul; că n-are nimic din personajul descris în textul meu, nimic de maşter şi mascul dominant, „au contraire...“, a graseiat, i s-a părut că e invers, că l-am tachinat toată seara, Cum spală Florin vasele nu le spală nimeni, Cum dă Florin o labă nimeni n-o dă etc., Păi trebuia să-l provoc, să iasă din carapace, ţi s-a părut că s-ar fi supărat? Păi nu, că râdea - dar că serios omul nu are nimic de maşter, poate la început o fi fost aşa, dar acum pare inhibat rău.

Şi totuşi, am insistat, poate are alte calităţi literare, omul ăsta e dubios de singur, dă bani cu împrumut să-l caute şi pe el cineva, nu-l scoate nimeni la o bere, de revelioane se îmbată singur acasă. Ultimul lui revelion, mi-am amintit, şi l-a petrecut cu un pasiv ţicnit trecut bine de tot de prima tinereţe, agăţat pe Romeo, pe care l-a chemat la el. Tipul avea aere de Liberace, genul Eu sunt fiţos, nu mă fut cu oricine, şi a condiţionat venirea lui de următorul scenariu - la 12 noaptea, la trecerea dintre ani, să lase deschisă uşa de la balcon să se audă artificiile şi pocnitorile festive de afară, să-i sugă puia şi Florin să-l filmeze. Iar Florin s-a conformat, deşi ăla îl trata ca diva pe un admirator camionagiu.

Pe lângă asta era inconsistenţa lui

afectivă, zicea că şi pe Roxana, gagică-sa din liceu, şi pe Vera, ex-nevastă-sa, le-a iubit - dar în alt context, când mi-a arătat pozele nevesti-sii, o grasă, s-a scuzat că nu l-a interesat cum arată, a luat-o pe lângă casă pentru simplu motiv că era din Ştefăneşti, la două străzi de a lui, şi aia s-a dat la el; pe Roxana, gagică-sa din liceu, care-l iubea nebuneşte, a dat-o şi celor doi fraţi mai mici s-o fută, să-i înveţe să dea la pizdă.

Dar hai să zicem că nu se pune, pur şi simplu oamenii fac lucruri trăsnite, cu toţii ascundem episoade de-astea ciudate pe care nu le putem integra în logica vieţii noastre şi rămân ca obiecte straniu de frumoase şi practic imposibil de înţeles, pe care fie le ştergem din memorie, fie ne batem capul cu ele în momentele de îndoială de sine.

Dar, la dracu, mă-sa fusese bipolară cu acte, iar el era înfiorător de placid, băltind într-o neutralitate mai semeaţă ca Elveţia, incapabil de ură, invidie, dorinţă de ascensiune profesională, nu avea săracu nimic din sarea şi piperul existenţei noastre ca specie socială.

N-are mă nimic, a graseiat plictisit Andrei, nu mai încerca să mi-l vinzi de schizonaut. Asta a învăţat din viaţă, că oamenii-s răi şi aduc numai belele, deci mai

bine nu faci cooperativă cu ei, le dai o pulă şi în rest eşti pe cont propriu.

Da mă, cândva s-a visat şef şi el, a făcut Dreptul la privat ca tot pârlitul de agent, dar s-a zgârcit să cotizeze la înalta Poartă să-şi ia job de ofiţer. Cum adică, mi s-a scăpat beat, să marcheze 5.000 de euro să fie sclavete şi tot cu frica că-l transferă la Cuca Măcăii când se schimbă guvernul?, mai bine haiduc la gară.

Cât mi-am renovat apartamentul şi încă o săptămână după a fost caniculă — şi am început să caut victime să mergem la barajul Mihăileşti să înotăm; sunt microbuze din jumate-n jumate de oră de pe 13 Septembrie şi drumul durează o oră, încercam să persuadez poporul. Unii m-au refuzat că e apa murdară, alţii că noul coronavirus, în sfârşit, au găsit o mie de motive, în realitate erau fiinţe urbane care fac baie doar în cloramină sau în cadru organizat, la ştrand sau la mare. Florin părea însă omul potrivit pentru asta: nu se temea de COVID, îl privea faţă-n faţă ca soldatul şi în plus în copilărie făcuse baie-n Dâmboviţa şi când fusese detaşat la Călăraşi direct în Dunăre.

Plus, dacă tot nu m-a cinstit în viaţa lui cu ceva, măcar să-mi scot transportul gratis, să simt un mic răsfăţ de 11 lei în relaţia asta -

avea gratuitate şi pe liniile preorăşeneşti, cu drept la însoţitor.

Beat a zis că da, cum să nu, însă a doua zi a dat înapoi, că e cu siguranţă interzis şi nu vrea probleme. Am sunat la Primărie la Mihăileşti, ăia habar n-aveau dacă da sau nu şi m-au direcţionat spre poliţia comunei. Am sunat, Domle se poate face baie pe baraj la Mihăileşti pe pandemia asta? şi poliţistul a început să râdă, că habar n-are, dar că, Doamne iartă-mă, de ce nu s-ar putea de vreme ce nu e lac privat; aşa, nici în Dunăre n-ai avea voie. Fă domle baie câtă vrei, a încheiat.

I-am dat mesaj lui Florin că da bă, se poate, când mergem? - dar n-a răspuns. Ador să înot, în topul plăcerilor mele e undeva sus de tot, ok, sub alcool, dar mult peste sex - aşa că n-am renunţat şi când ne-am întâlnit am înteţit presiunile. El că marţi tata, joi nu, că lucrez pe zi, în sfârşit, am lăsat-o baltă, omul avea nevoie să scape noaptea de taică-su şi să chefuiască gratis undeva, nu se obosea la activităţi extra; îţi convine, bine; nu, la revedere.

M-a luat aşa cu un pic de plictiseală.

Şi pe fondul ăsta insidios de acreală am început să i le mai tai. După n tatonări - Am ceva pe suflet, Ce, Nu pot să-ţi spun, Hai măi

Florin că m-ai făcut curios, Nu pot, mi-e ruşine, Bine Florin, Hai că-ţi spun acum că m-am îmbătat - mi-a zis că e stresat că i-a împrumutat femeii de serviciu de la bloc aproape 1.000 de euro, pe care nu crede că o să-i mai vadă curând înapoi. L-am ascultat până la sfârşit, dar în loc să-i fac baia de compasiune, i-am zis direct că minte, Bă Florin nu te cred; el a insistat că femeia îl ameţea cu cei cinci copilaşi, operaţia şi beţivul de bărbatu-so care n-aducea un leu în casă, eu i-am zis Fii serios, ţi-ai mânca din cur de zgârcit ce eşti, cum să împrumuţi mă 1.000 de euro unei sărace care în secunda doi dispare cu banii? - şi a detaliat că i-a dat în tranşe; eu că nu există aşa ceva, când împrumuţi nu dai alţi bani până nu-i vezi pe ăia pe care i-ai împrumutat deja, el că ba nu, că i s-a făcut milă de ea că îi aducea aminte de copilăria lui - şi atunci i-am tăiat-o, Insişti degeaba, hai să vorbim despre altceva. Şi a lăsat-o baltă, chit că ulterior, în alte dăţi, a mai revenit timid la poveste.

Chestii de astea cu zgârciţi care plâng după un bilet de metrou, dar îşi dau economiile primului sărac care-i face să verse o lacrimă merg la Dostoievski, dar nu în lumea reală; în lumea reală poate i-o fi împrumutat femeii, cumulat, vreo 500 de lei, hai treacă de la mine 600 - dar în niciun caz

mai mult, restul până la 1.000 de euroi era un efect stilistic să pice de victimă a lumii rele, Aşa eşti tu Florine, prost de bun. Femeia aia, ce ştiu, i-o fi prins slăbiciunea, că are o vulnerabilitate faţă de săracii de la baza lanţului trofic şi în plus îi lipseşte compania - şi l-o fi făcut de nişte bănuţi, dar în cuantumul ăla de 600 lei... îl văd ca pe un copil de 7, care plăcea profesorilor pentru că era liniştit şi săritor, băiatul de pe rândul din mijloc care se oferea primul, Merg eu doamna profesoară, momentul când ridica şi el mâna; pentru că acasă nu primea aprecieri avea probabil o nevoie disperată să-l valideze şi pe el un adult, iar profesorii îl simpatizau pentru asta, E copil bun.

E singurul tip pe care-l cunosc căruia i-a plăcut la nebunie în armată - cert, structura aia ierarhică şi strictă îi dădea un rost pe lume şi-i calma varza din cap. Nu comenta la ordine, se oferea primul voluntar şi a învăţat regheurile ca pe apă - încât a fost asap făcut soldat fruntaş, sergent şi propus pentru şcoala de gradaţi; mă îndoiesc că era foarte simpatizat de colegi, genul ăsta de pionier care, într-o structură represivă, o dă pe stahanovisme e antipatizat instant. A absolvit deci armata magna cum laude, dar când i s-a propus s-a dus în poliţie, suna mai bine ca

statut.

Estimp, în intimitatea dulce a cuibului, venea abătut de la muncă şi îşi bea petul uitându-se la seriale poliţiste; multe dintre ele le văzuse deja, dar continua să se uite la ele, rutinele îi făceau bine la OCD. Eu ţineam partea infractorului, pur şi simplu mă durea să văd cum laţul se strânge în jurul lui, să-l văd terorizat de interogatoriile alea politicoase şi neîndurătoare, să văd cum lucrurile se precipită inexorabil spre nenorocire şi ani grei de puşcărie - şi ca să-l scot din muţenie îl mai provocam cu remarci de astea, că uite săracu om ce distrus e, uite în ce hal l-au adus nenorociţii, cum de mai suportă D-zeu pe lume javrele astea de poliţai etc. Uneori se făcea că nu mă aude, dar de cele mai multe ori mă întreba enervat Tu faci mişto de mine?

După ce termina petul, i se dezlega limba şi practic devenea alt om, îşi spunea oful despre taică-su, eu că într-o săptămână, două plec şi se mută la mine, în sfârşit, mai băga o amintire tristă din copilărie care-l binedispunea, îşi punea muzică, dansa.

Apoi se făcea rangă şi atunci plusam, îl învăţasem să intre în discuţii absurde şi se amuza, dar mai masochist aşa - gen mergeam la baie şi-i strigam, Vai Florin...; el

căsca ochi speriaţi, Ce-am făcut rău? Florin, ce-i cu stropişorii ăştia pe colac? Eu ridic colacul când mă piş, se scuza cuminte, Ba nu, Florin, tu ai fost, eu mă piş în chiuvetă - spune-mi te rog, eu aşa fac când vin la tine? Nu ai fost niciodată la mine, clătina hotărât din cap. Mă faci mincinos în faţă?, tu nu mai mă respecţi, Florin. Ba da, te respect foarte mult, îngăima. M-am pişat sau nu în veceu la tine?, m-am pişat, că te-am înţeles că ăsta e obiceiul la tine-n casă. Nu, se agăţa disperat, n-ai fost la mine. Lasă detaliile, ne pişăm şi noi de acum în chiuvetă?, respectăm şi noi obiceiurile casei sau venim aici doar să ne îmbătăm până cădem sub masă? Nu vreau să mă piş în chiuvetă, suspina, nu pot s-o fac, etc., etc., erau nişte jocuri de astea absurde în care făceam la mişto un adult când drept şi sever, când grijuliu şi hiperprotectiv, Florinele mamă ai grijă să nu răceşti, îi ziceam pe caniculă şi scoteam din dulap o plapumă cu care îl înfofoleam; pe scurt, descoperisem că beat muci îi plăcea să fie tratat ca un copil speriat şi cuminte. Deci da, pe unele fâşii se lăsa dominat, pierduse o parte din control, dar nu-mi făcea impresia că asta l-ar deranja, din contră.

E adevărat, cu pielea anesteziată de alcool, stătea să-l mângâi sau încerca să mă

mângâie - dar săracu o făcea forţându-se, chiar şi franjuri de beat ducea greu chestia asta, după câteva minute îmi lua mâna de pe corp şi mi-o muta pe pulă, Hai, joacă-te şi cu ea; când nu ţii la cineva, sexul e incomparabil mai uşor de dus decât mângâierea, been there.

Toate chestiile astea de intimitate lui îi făceau silă, deşi în mod cert avea nevoie să simtă afecţiune, dar nu frontal, ca-ntre adulţi, ci să plouă peste el ca peste un copil, neintruzivă şi nurturing. De fapt, revenea la mine să se îmbete rangă şi să regreseze, să se simtă din nou copil; nu ştiu cum, dar de treaba asta făcuse dependenţă. Sub alcool şi după ce povestea chestii din trecutul adânc, inhibiţiile cădeau şi putea să se lase să cadă într-un scenariu Disney cu un copil bun care spală vasele şi cu un tată topit de fericire care îi spune Bravo Florinele; şi când tatăl se încruntă el să scâncească Ce-am greşit? - şi tatăl să-l liniştească N-ai greşit cu nimic Florinele.... Cred că dacă i-aş fi dat nişte jucării de pluş, aşa cum erau alea cu care îşi umpluse garsoniera, le-ar fi înşirat pe podea în toată sufrageria şi ar fi vorbit cu ele. Şi cu cât prezenţa lui taică-su îl îneca şi-l adâncea mai tare în nevroză, cu atât se agăţa mai

mult de filmul ăsta autist şi bolnăvicios.

Problema e că fazele astea veneau la pachet cu schema de disociere de partea lui gay, gayii cu Adi, viii cu viii; pe lângă că nu se obosea să răspundă la mesajele pe care i le trimiteam, dimineaţa după nopţile de comuniune Disney mă trata ca şi cum n-aş fi fost acolo, parcă-l durea să vorbească cu mine. înainte, în iarnă, se trezea la 12-l, dădea drumul la TV, vorbeam despre Antonia şi nevasta lui Măruţă, mă muş- truluia că-s hater, uneori chiar mi-o mai dădea o dată - acum se trezea la 4, morocănos şi cu totul alt om decât cel de noaptea trecută, înstrăinat, ursuz şi deja într-ale lui, ca gayii căsătoriţi care vor să şteargă putina cât mai repede; băga un blid de ciorbă cu ochii ţintă în TV şi se căra.

All in all, la sfârşitul zilei pe el îl ajutau revederile astea, câtă vreme pe mine mă chinuiau şi se acumulau ca frustrare; de unde gândul ăla ascuns, frate, mi-am spart creierii să te înţeleg, îţi dau chestia aia pe care n-ai putut s-o exprimi cu alţi ţipi sau la cât de confuz eşti poate nici măcar n-ai fost conştient de ea, crede-mă, nu ţi-ar fi uşor să găseşti pe cineva care să înţeleagă nevoia asta a ta de regresie Disney, fiindcă relaţiile între adulţi sunt reglementate într-un mod

destul de clar şi nu ştiu cărui fuck buddy i-ar plăcea să se joace cu tine de-a mama şi copilul; ce iubiţel ar accepta să nu te atingă ca nu cumva să te spargi, să nu devină posesiv, să se coboare la mintea copilului din tine şi pentru opt ore să-ţi dea iluzia de iubire necondiţionată... Şi cu taică-tu care te destabilizează, cu dependenţa asta care s-a creat, mi-ar fi uşor să ţi-o fac, ar fi suficient să întorc fără avertisment armele, să te abandonez pe nepusă masă şi să-ţi iau pământul de sub picioare. Dacă beneficiile nu s-au repartizat - cât de cât - egal, măcar la divorţ să împărţim ceva, să ne fie la toţi la fel de rău.

Şi, franjuri de beat, i-am dat mesaj că viaţa mea cu el e de o tristeţe şi de-o sărăcie lucie; şi după ce am dat drumul mesajului, m-am panicat că e prea dur şi atunci am încercat s-o dreg, că suntem doi ciudaţi care ne învârtim unul pe lângă altul cu cheia în mână şi nu ştim unde s-o băgăm, nu mi-e clar ce vroiam să spun cu poezia asta, dar suna într-un mare fel - dar nu mi-a răspuns, doar a dat cu seen-ul şi a doua zi am început să mă deprim, am descoperit demoralizat că sunt prins prea adânc în problemă ca să mai pot să mă trag de păr şi să ies din groapă; că e deja parte din schema mea bazală de confort

afectiv şi nu oricum, ci cum e mai rău, împreună cu rudele de gradul 1 şi 2.

Şi când i-am zis de treaba asta, mi-a răspuns că moare de cald şi îi pică ochii în gură de somn, că stă pe camere şi diseară trece pe la mine, să-i iau vin, suc şi ţigări.

Pentru că urma să plec la ţară, am intrat într-o autoizolare relativă, ieşeam doar la doamna Jana la terasă şi circulam doar cu bicicleta - veriga slabă fiind Florin, care, ca majoritatea colegilor lui, nu credea o iotă din COVID. Ai mei sunt 70+ şi deci în zona de risc, mai ales taică-miu care-i astmatic şi diabetic; încât atunci când cazurile de COVID au sărit de 700 am hotărât să nu mai vin cu trenul, să iau un bla bla car.

Soră-mea urma să intre în concediu într-o săptămână, mi-a spus Amână plecarea că vin să te iau de la Bucureşti cu maşina. Cu ocazia asta, mi-a mai zis, îşi petrece câteva zile aici, aşa, un miniconcediu, dacă tot nu se mai pune problema de mers la mare anul ăsta. Planul, înainte, era să mergem la Sulina, eu, ea, taică-miu şi cumnatu-mio, undeva la începutul lui august - dar când cazurile de COVID au explodat şi am văzut fojgăiala de la mare, cum se freacă unii de alţii, am renunţat, în august cazurile de COVID aveau cu siguranţă să treacă de 1.000 pe zi.

Clar, omul era într-una din perioadele alea de maxim căcat ale vieţii, când nu numai că lucrurile merg prost, ci şi ghinioanele se ţin lanţ - m-a sunat să-mi spună că arhiva ITB-ului, a întreprinderii comuniste de transport public din Bucureşti, fusese cumpărată de un şmecher şi că pentru adeverinţa cu vechimea i-au cerut 600 - ceea ce mi se pare genul de pornografie posibilă doar în capitalismul cretin, fără cuvânt de siguranţă, din România: cum adică tu, o companie de stat care mai există şi azi şi o să mai existe încă o sută de ani de aici încolo în proprietatea statului să-ţi vinzi arhiva cu anii munciţi ai oamenilor, cum adică s-o vinzi cuiva care poate să pună preţuri cum îl taie pe el capul ca să-ţi dea un act plătit cu munca ta de zeci de ani? Nu, la faza asta chiar avea dreptate să fie nervos, să plângă după banii ăia şi să încerce n artificii colaterale să scape fără să cotizeze la buzunarul unui patron fără scrupule.

Mi-a apărut dezarticulat de silă. Nu că taică-su ar fi făcut ceva, nu, pur şi simplu nu-l mai putea vedea şi basta, ura lui devenise violentă şi îl consuma ca o boală autoimună; că moşul s-a prins că ceva nu e în regulă - fiindcă în zilele lui libere sau când vine din schimbul de noapte taică-su dispare de acasă

şi apare doar seara, să doarmă... Şi revin, de vreme ce în casă era ban pe alcool şi se mânca doar hrană rece, mai mult, de vreme ce eu cu guriţa mea i-am sugerat că dacă vrea să-l vadă mai rar, să-l facă să iasă la aer mai mult, boschetarii adoră cerul liber şi chiştoacele de pe străzi - deci de vreme ce toate astea, nu văd de ce nu s-ar putea să i-o fi servit moşului, Ia mai descurcă-te şi singur... I-am zis-o cu subiect şi predicat, Frate-to i-a plătit doar o chirie, nu şi alocaţie de hrană, vouchere de haine sau ţigări, iar bosche- tarul s-a descurcat, s-a lipit de cantine sociale şi s-a dus cu miloaga la bisericile de pocăiţi.

S-a prins că nu-l mai poţi vedea în ochi, nu asta ai vrut? Că da, moşul nu se mai bagă la discuţii, nu mai ia telecomanda să schimbe canalul şi când el, Florin, vrea să se culce dă sonorul pe mute - dar cu toate astea îl ia cu rău fizic când îl vede; să dispară, să dispară, să dispară, că nu mai rezistă.

Şi pe bune, chiar arăta terminat, la capătul nervilor, într-o lună, dacă nu intervenea ceva, avea să fie de pastile; deci iarăşi i-am livrat discurs de liniştire, că peste câteva zile plec la ţară şi poate să se mute la mine cât timp lipsesc din Bucureşti, prin urmare, mai mult de o lună e asigurat; şi ca moşul să nu facă tâmpenii, să mai doarmă

din când în când în garsonieră, iar când parchează la mine să-l trimită pe vecinul Mircea în inspecţii - şi Florin suspina profund nefericit, că ce treabă e aia să se mute din propria casă din cauza unui musafir, stând tot cu spaima că ăla dă foc la bloc.

Şi, colac peste pupăză, tipului din Alexandria îi reuşise manevra cu transferul - dar nu ca simplu agent, ci urma să vină direct şef, special pentru el s-a creat o poziţie suplimentară.

Păi dacă nu ţi-e şef direct, n-o să ai de-a face toată ziua cu el.

Că s-a săturat, jumate din personal sunt şefi, care împing vântul pe mulţi bani, când e deficit în stradă.

Şi ce să-i mai zici omului când toate-i cad în cap? L-am lăsat să-şi pună placa cu femeia de serviciu, că aia i-a promis că-i dă banii în rate, din septembrie încolo, Da mă Florine, să fie cu noroc.

Şi după ce s-a îmbătat mi-a reproşat mesajul ăla, că aşa de tare l-am enervat că n-a mai vrut să treacă pe la mine, Chiar aşa, cea mai săracă şi mai tristă experienţă sexuală? Şi, pentru că omul părea foarte afectat, am dat-o la întors, că el e un băiat minunat şi puia lui fantastică. Când şi-a scos-

o din chiloţi, a zis E supărată pe tine, să vedem dacă se mai scoală - şi atunci i-am spus de Andrei, că nu l-a văzut dominator, ci din contră, că ar avea ceva submisiv; şi când mi-am băgat-o în gură mi-a zis blank Nu mai sunt maşter şi nu mă mai întreba ce să faci, fă ce-ţi place.

La doamna Jana văzusem trei puşti de generală, iar cel mai lumpen dintre ei insista să le recite prietenilor lui Crezul până la capăt, imun la protestele şi mişţourile lor. Şi, beat, l-am întrebat pe Florin dacă ştie Crezul - normal că-l ştie, i-a dat proful zece la religie când l-a învăţat, în sfârşit, s-a apucat să mi-l spună şi s-a poticnit, în zilele lui Ponţiu Pilat şi a pătimit şi... şi... îi sugeram continuări absurde şi el Taci, nu mai mă încurca, şi şuşotind cu degetele-n urechi, Gata, mi-am amintit, zicea şi o lua de la capăt, dar tot nu-l dovedea, că-l trollam nemilos, de varză i-am făcut Crezul, Vai Florin, nu pot să cred că nu ştii Crezul. Taci, nu mai fă mişto, nu vreau să-mi fac păcate din cauza ta.

Apoi, deja muci, s-a apucat să spele vasele, Hai şi tu aici, că mă plictisesc, era deja pe faza extatică de copil bun, în transa regresivă şi atunci am schimbat din sadism personajul tatălui, l-am făcut mai abu- zator

aşa, Ce-ai spălat aici Florin?, oala asta e plină de grăsime, ce-i pata asta scârboasă de pe capacul de la Kukta? Ce-am greşit? a scâncit. Păi decât aşa, am supralicitat, mai bine le spăl eu; of măi Florin, de nimic nu eşti bun. S-a încruntat şi, enervat?, panicat?, a trântit cu forţă capacul de la iubita mea oală sub presiune pe linoleum şi piesele de plastic ignifug de pe el s-au făcut ţăndări.

S-a trezit instant din beţie şi din personajul Disney şi a zis îmi pare rău, îţi cumpăr alt capac; ştia şi el că toate ciorbele mâncate la mine erau preparate în oala aia făcută cadou de un prieten, inclusiv povestea ei o ştia, Ce să cumperi Florine, l-am boscorodit, e oală rusească din 80, nu se mai fabrică de 20 de ani, îţi dau banii pe capac, a insistat, Ce să fac cu ei, l-am repezit, n-auzi că n-am de unde să-l cumpăr?, o să-mi iau o oală nouă şi aia e - dar nu s-a oferit s-o cumpere el.

Şi a doua zi, pe mahmureală acră, în nu mai ştiu ce context (probabil după ce şi-a mai cerut o dată scuze pentru oală), cu riscul să fut epifania şi să nu mai pup curând vreo erecţie, i-am servit-o fără pansamente, Aseară m-ai ţinut în pulă 1 minut şi 33 de secunde şi apoi 42 de minute mi-ai dat-o la muie de mi-ai făcut rană pe cerul gurii - şi el sarcastic Te-ai uitat la ceas?; am umflat din

umeri, Păi nu trebuie să ne placă la amândoi?

Apoi a început să mă fută o sciatică insidioasă care, de la spate, se scursese pe piciorul stâng. Eram în oraş când am realizat că nu e de glumit cu ea - în pofida Diclofenacului şi Clorzoxazonei, se încăpăţâna să nu cedeze, emitea semnale din ce în ce mai obraznice că e acolo şi nu are de gând să plece cu una, cu două.

în sfârşit, fusese o zi proastă; m-am dus la Andrei (L.) să discutăm despre un afeceneu cu activităţile avariate de pandemie - şi, când am decis să plec, a început să toarne cu găleata. De transport public nu se punea problema, pentru că picior şi COVID, aşa că am chemat taxi pe aplicaţie, dar nu mi-a luat comanda niciunul. Andrei a căutat pe car sharing, dar tariful era dublu - şi până să mă decid preţul s-a dus la 45 de lei.

La 9 20 am ajuns în Ferentari. I-am zis uberistului să mă lase în zona comercială a străzii. M-am dus ţopăind într-un picior la supermarket, de unde am luat vinul şi ţigările pentru Florin, iar pentru mine o Kreskova slabă la jumate şi o Fanta.

Acasă, Florin era la chiloţi şi tricou, îşi bea petul de bere uitându-se la TV. De fapt era la deux-piece-ul care-i plăcea cel mai mult din dulapul meu - un tricou roz pe care

mi-l dăduse un prieten şi nişte AZP-uri în culori ţipătoare.

I-am povestit că am dat 45 de lei pe taxi, că am prins tarif dinamic, în fine, i-am reprodus ce mi-a zis uberistul. A trecut peste, mi-a zis doar că iar chiuveta e plină şi el nu spală atâtea vase; i-am răspuns să stea liniştit, că le spăl eu, dar nu în seara asta pentru că piciorul.

în sufragerie am încercat ceva glume, dar mi-a răspuns monosilabic şi când l-am întrebat ce are mi-a zis cu un zâmbet de ulceros că să-l scuz, dar în seara asta nu e în apele lui. L-am întrebat dacă i-a făcut probleme taică-su, dacă nu cumva femeia de serviciu de la bloc..., dar mi-a răspuns printr-un eh evaziv - şi din pură răutate, să torn gaz peste foc, i-am zis că poa să-şi ia la revedere de la banii ăia, că săraca aia îşi râde în barbă cu bărbatu-so că peste ce fraier a dat. Abia cu asta l-am scos din monosilabe, mi-a zis că pentru fiecare leţcaie are hârtie cu semnătura ei - şi i-am zis că se poate pişa pe ele de hârtii, aia e-n faliment, ce face, merge la poliţie cu un ghemotoc de hârtii mototolite?, o să râdă colegii lui şi cu curul de el, că o femeie de serviciu l-a făcut de 1.000 de euro.

La asta s-a enervat şi m-a ţipat că nu e

treaba mea; apoi s-a retras înapoi în muţenie.

Acuma, la drept vorbind, omul venea la mine ca un flăcău tomnatic la o văduvă, să dea o pulă şi să se distreze, nu să asigure depanare sau să facă pe brancardierul — şi pe undeva cred că era şi depăşit de situaţie, nici lui nu-i era clar cum să reacţioneze când văduva dă semne că e pe punctul să cadă la pat.

Am continuat să povestesc netulburat chestii, că banii din afeceneul cu Andrei intră abia în toamnă, că să vezi ce s-a-ntâmplat vineri etc., dar omul continua să trimită semnale că n-are chef de discuţii. I-am amintit că joi vine soru-mea şi poate în weekend o să chem oameni pe la mine, poate pe Ada, fosta mea şefă de la ziar, şi pe concubinul ei Alex, doi oameni de ispravă, dar n-a comentat nimic; atunci am întins coarda şi am întrebat dacă vrea s-o cunoască pe soru-mea - şi el, cu acelaşi zâmbet chinuit, mi-a răspuns, alegându-şi atent cuvintele, că mai degrabă nu.

All in all, toată seara, până la 2, s-a scurs într-o tăcere reculeasă şi demnă ca de slujbă protestantă, încercând totuşi să fim drăguţi, să ne prefacem că nu vedem că relaţiile au îngheţat la nivel formal, îmi aduci te rog

Fanta din frigider?, Da, cum să nu, Mersi, Cu plăcere - sau Pune-ţi singur te rog macroul în farfurie şi vezi că sunt şi cartofi copţi lângă tavă, Nu mulţumesc, nu vreau cartofi. Or, punând la un loc atmosfera asta îmbibată de spiritualitate luterană cu ce s-a întâmplat la ultima întâlnire, l-am întrebat, când petul lui de bere era pe sfârşite, Dar nu bei vin?, nu fumezi? iar el mi-a răspuns Nu mulţumesc, în seara asta nu sunt în dispoziţie de băut şi fumat - moment în care mi-a picat fisa şi i-am spus direct în seara asta nu ne futem, zi-mi dacă greşesc. Şi el a răspuns Da, nu sunt în dispoziţia de futut; şi i-am zis ca Robert, ducând mâna la tâmplă, Adrian nu e prost, de-aia nu ai început vinul şi n-ai deschis pachetul de ţigări... Acuma puţin contează că, etologic vorbind, boala are potenţial afrodiziac pentru foarte puţine specii - şi ca om parcă nu-ţi vine să fuţi un exemplar bolnav.

Pentru că vroia să vadă sfârşitul serialului poliţist de pe Diva, după ce şi-a terminat berea şi-a mai turnat un pahar de Pepsi din sticla - să ne înţelegem: - rămasă în frigider de data trecută, n-a mai dezvirginat-o pe aia nouă să-mi facă pagubă. Apoi serialul s-a terminat, dar pe calupul de reclame a continuat să stea şi să tacă amabil şi când a

schimbat pe alt canal de filme i-am şuierat cu o voce răguşită şi rea Du-te şi te culcă, mă chinui; şi atunci, în loc să se enerveze, s-a executat în regim de urgenţă, uitând să-mi mai ceară să setez alarma la 4 ziua, când se trezea pentru tura de noapte.

Am mai stat vreo oră să mă anesteziez cu votcă şi apoi m-am pus în pat şi chiar am reuşit să dorm vreo două ceasuri, dar apoi m-a trezit durerea la picior. La lombosciatică, mi-a explicat taică-miu, trebuie să-ţi găseşti „poziţia antalgică“, poziţia în care nu mai doare; că el - mă încurajase blând - la o criză de asta dormise două luni în fotoliu, în capul oaselor, pentru că aia era singura poziţie în care durerea devenea suportabilă. Poziţia mea antalgică era ghemuit într-o parte şi cu piciorul ridicat pe o pernă - dar problema era că nici poziţia asta nu mai funcţiona; oricât aş fi învârtit piciorul pe deasupra capului, în orice contorsiune, durerea rămânea la fel de vie.

Şi aşa, cu durerea aia sâcâitoare pe mine, am zis La ce dracu îl mai ţin pe băiatul ăsta pe lângă casă? Mângâiere nu, pulă nu, perspective a la long nu şi toată distracţia pe banii mei. La ce-l mai ascult şi-i ofer suport, aşa, de frumuseţe?, ce mă-sa, îl ţin ca pe păunii din curtea făloasă?

De vreo dpuă ori, după ce s-a luminat, a ieşit şi el să se pişe - dar tiptil, atent să nu mă deranjeze.

La 3 p.m. l-am sunat pe taică-miu să mă plâng că mă doare din orice poziţie, iar Diclofenacul nu-şi mai face efectul. Taică-miu a răspuns că-mi trebuie Ketonal injectabil, ăla e cel mai bun pe os.

Ai înnebunit? m-am ambalat, în bucătărie nu mai am farfurii curate să mănânc, d-apoi să mă duc la farmacie?

De la discuţia asta s-a trezit şi Florin, nu l-am mai auzit sforăind - după ce am pus gresie în hol, podeaua s-a înălţat un pic, încât uşa de la dormitor nu se mai închide de tot, rămâne întredeschisă.

La 3.30 s-a ridicat din pat şi înainte să intre la baie m-a întrebat dacă mă mai doare, că m-a auzit gemând; nu s-a oferit însă nici să spele vreun vas, nici să meargă la farmacie şi, deşi chestia asta m-a enervat rău, tot nu am avut curaj să-i reproşez ceva, să i-o trântesc de la obraz, ajută bă omul când are nevoie, nu când toate-s linie, dacă tot ţi-a zis colega aia că ai stofă de Cristos.

în sufragerie sunt două canapele extensibile, aşezate faţă-n faţă - una mai lată pe care dorm şi una mai îngustă pentru musafiri, pe care s-a aşezat acum şi Florin.

M-am întors cu curul la el, cu faţa la perete. N-a avut curajul să-mi ceară telecomanda să schimbe de pe Antena 3 şi să dea sonorul mai tare, să înţeleagă ceva din ştiri dacă tot se uită la TV; probabil aştepta să zic eu ceva, să dau un reset, nu ştiu, stătea ca un căţeluş pe marginea patului, lângă cadavrul stăpânului, aşteptând cuminte să se lămurească faza, stăpânul să înceapă să dea din picioruşe - dar am îngheţat-o acolo, la frame-ul ăsta.

Abia când vorbeam cu soră-mea care m-a sunat să-mi spună că-mi trimite ea prin FAN Courier Ketonal şi Tramadol şi-a făcut curaj şi a luat telecomanda de pe marginea patului meu şi a schimbat de pe ştiri pe unul din serialele lui de pe Diva. Eu am continuat să-l ignor, dar de data asta ostentativ şi cu faţa la el, scrollând captivat fb-ul.

De obicei la 5 pleca; acum abia la 5 şi 10 s-a ridicat de pe pat şi s-a dus să se îmbrace în dormitor. Când a ieşit i-am zis să ia sticla aia de vin din frigider, că n-am ce face cu ea. El că nu-i problemă, o s-o bea data viitoare - şi, pentru că eu mă uitam la el ca la un măr stricat, a adăugat că poate ar lua-o, dar nu ştiu că intră în tură şi n-are cum să se ducă la serviciu cu ea în geantă?

N-am zis nimic, doar l-am întrebat,

zâmbind cu toţi dinţii, cum preferă - să-i las cheia de la apartament şi să plătească întreţinerea pe perioada cât lipsesc sau să nu mai treacă deloc pe la mine? Că lui nu-i trebuie apartamentul meu, doar are casă, ar fi venit doar din când în când să vadă dacă totul e în regulă şi să plătească taxe, cum mi-a promis.

Ok, atunci dă-mi te rog cheia, i-am zis.

Chestia e că fără mâncare gătită m-aş fi descurcat - problema erau ţigările, că mai aveam vreo cinci; m-am ridicat în capiii oaselor să mă uit după pachetul de ţigări pe care i-l cumpărasem - dar ia pachetul de unde nu-i; m-am ridicat, sperând să fie orice, dar nu aia - dar fix aia era, omul nu se putuse abţine să-l ia, deşi nu fuma decât la beţie; îl luase probabil pentru taică-su, să-i dea porţia de ţigări. M-am îmbrăcat să ies să-mi cumpăr altul, înjurând oribil - dar după ce am coborât un rând de trepte mi-am dat seama că n-am cum, mă durea de ameţeam.

Şi devalizat de ţigări şi cu durerea aia urlând pe picior, ştiind perfect ce fac şi care-s consecinţele, i-am dat perversa, un mesaj de-ăla ordinar de veninos, care ţi-o dă fără scrupule direct la temelie, că practic mi-am plătit om să mă fută şi nu văd sensul pentru care l-aş plăti în continuare, atâta timp cât

sprijin afectiv nu, iar puia pe care mi-a dat-o în ultimul timp a fost foarte proastă - perfect conştient că pentru un cocalar complexat cum e el uniforma de poliţai şi puţa aia vioaie erau marile lui realizări de viaţă şi că, dacă dai în ele, dai în Florin ca întreg. Că uite bă Florine, şi tu ai fost conştient că eşti prestator de servicii, aseară, dacă n-ai vrut să mă fuţi, nu te-ai atins de vin - dar zi-mi şi mie, cât de lacom şi de lipsit de mândrie să fii să iei pe furiş pachetul ăla de ţigări?; în sfârşit, i-am dat-o urât, cât de urât am putut, du-te frate, du-te cu Dumnezeu. Şi după ce am văzut că seen, am mai aşteptat o juma de oră, deşi eram convins că n-o să-mi răspundă, că n-o să-mi ia niciun mort în pulă, apoi i-am dat unfriend, du-te frate, du-te cu Dumnezeu, eu am o familie care mă iubeşte şi mă ajută, îmi trimite medicamente prin FAN Courier, am nişte prieteni care mă caută şi mă susţin, tu n-ai nimic în afară de puţă şi uniforma aia care-ţi generează lunar mia aia de euro pe care n-o împărţi cu nimeni.

în ziua aia, exceptând durerile din ce în ce mai mari, am fost fericit şi galben de ură, satisfăcut că i-am dat-o în moalele capului, când se aştepta mai puţin şi avea mai mare nevoie de ajutor; a doua zi am fost prea

ocupat cu durerea ca să mai pot fi atent la nuanţe sufleteşti, că stai o secundă, poate omul a jucat onest, nu s-a aruncat la promisiuni; a treia zi a venit soră-mea şi abia atunci a început să doară pe dedesubt, că de fapt băiatul ăsta era traumatizat şi blând, nu ştia să se certe şi nu m-a jignit niciodată - dar tot n-am putut plânge; abia în ziua următoare, când am băgat la maşina de spălat hainele murdare şi am dat în dormitor peste AZP-urile lui favorite, alea în culori ţipătoare, am icnit scurt când le-am luat în mână şi am văzut cât mi le-a lărgit.

Şi asta a fost tot; oricât m-am scremut să mai plâng n-am mai putut, n-am reuşit nici măcar muci de beat, ascultând mizeriile alea de piese latino ale lui. Nu s-a întâmplat, măcar, să plâng în vis, cum a fost după ce a murit bunică-mea - pentru că n-am reuşit să ajung la înmormântare să-mi consum în cadru festiv durerea, am jelit-o în vis; o visam frumoasă, grasă şi vie, dar de la un punct încolo visul plesnea pe la cusături şi nu-l mai credeam, începeam să hohotesc neajutorat ca orfanii şi mă trezeam de la plânsul din vis. Pe el nu l-am visat deloc sau dacă totuşi l-am visat a murit acolo, în somn.

Cuprins

MRSK.....7
Să ne fie la toţi la fel de rău.....97

Pachka sigaret.....135

Q.

au apărut:

Moni Stănilă - *Ţipă cât poţi*
Alexandru Vakulovski - *Pizdeţ*
Dragoş Ghiţulete - *Despre iubire şi (alte) ispite*
Dan Sociu - *Pluto în Scorpion*
Ştefan Manasia - *Cronovizorul*
Simona Goşu - *Fragil*

Bogdan Răileanu - *Să nu laşi moartea să te găsească*
Cristian Fulaş - *Ioşca*
Bogdan Creţu - *Cornul inorogului* Adrian Şchiop - *Să ne fie la toţi la fel de rău*

în pregătire:

Tudor Ganea - *Cântecul păsării de plajă* Florin Irimia - *Bărbatul din spatele ceţii*

www.polirom.ro
Redactor: Adrian Botez
Coperta: Carmen Parii Tehnoredactor: Vasilica Zevoi
Bun de tipar: ianuarie 2021. Apărut: 2021 Editura Polirom, B-dul Carol I nr. 4 • P.O. BOX 266 700506, laşi, Tel. & Fax: (0232) 21.41.00; (0232) 21.41.11; (0232) 21.74.40 (difuzare); E-mail: office@polirom.ro Bucureşti, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1, sector 4, 040031, O.P. 53 Tel.: (021) 313.89.78; E-mail: office.bucuresti@polirom.ro